

ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Αρ. Φύλλου 137 Τίμη 15 σεντ Γενάρης—Φεβράρης 84

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Ανασκόπηση Κυπριακών και διεθνών εξελίξεων 1983.
- Κυπριακή οικονομία.
- Κρίση στην Δημόσια υπηρεσία.
- Τιμάρθμος — Οικοδομές
- Ο αντικομμουνισμός της ΣΕΚ.
- Εργατικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα.
- Αποβολή από το «Λεύτερο» Δαλιού.

ΣΗΜΕΡΑ
16
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΕΙΔΙΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ

Μέσα σε συνθήκες τρομοκρατίας, κάτω από την μπότα του τουρκικού στρατού χιλιάδες Τ/Κύπριοι γέμισαν την πλατεία Ατατουρκ και βάδισαν σε αγωνιστική πορεία ενάντια στις αυξήσεις των τιμών το Σάββατο 28 του Γενάρη.

ΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

**Μαζικό συλλαλητήριο της αριστεράς
ενάντια στις αυξήσεις τιμών**

Στο συλλαλητήριο το οποίο οργανώθηκε από τα δύο Τ/κυπριακά αριστερά Κόμματα (Κοινωνικής Απελευθέρωσης και Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό), έλαβαν μέρος οι βασικότερες Τ/Κ συντεχνίες: ΚΤΑΜΣ (Αριστεροί Δημ. Υπάλληλοι), ΝΤΕΒ-ΙΣ (αριστερή εργατική συντεχνία), ΚΤΟΣ (δάσκαλοι) κ.ά.

Το σύνθημα που φωνάχτηκε από χιλιάδες εργαζόμενους ήταν, «Ζήτω η Ενότητα των εργαζομένων». Άλλα συνθήματα που επικράτησαν ήταν «Ενότητα - Αγώνας - Αλληλεγγύη», «Τέρμα στις αυξήσεις των τιμών», «Τέρμα στην ακρίβεια της ζωής», «ΔΟΥΛΕΙΑ - ΨΩΜΙ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

Χαρακτηριστικό του χαρακτήρα που πήρε το συλλαλητήριο — διαδήλωση και της οξύτητας που παίρνει ο ταξικός αγώνας στην Τ/κυπριακή κοινωνία ήταν και ο κύριος τίτλος της εφημερίδας του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος «Γένκ Ντουζέν» για τη διαδήλωση:

«Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ»

Σε σκηνές που θυμίζουν την μακρυνή Χιλή, Τ/κύπριες γυναίκες στο συλλαλητήριο κρατούσαν άδειες κατασάρδρες,

άδειους ντενεκέδες λαδιού και άδειες σακούλλες.

Οι κύριοι ομιλητές στο συλλαλητήριο Ογκιουρ του Ρεπουμπλικανικού και Μποζγκουρτ της Κοιν- Απελευθέρωσης - σύνδεσαν τις νέες αυξήσεις των τιμών με το καταπιεστικό καθεστώς Ντενκτάς αφηφώντας τις έκτακτες διχτατορικές εξουσίες που πήρε μια μέρα πριν την ανακήρυξη του κράτους του. Ανάμεσα σ' άλλα είπε ο Ογκιουρ:

«Για να μας φιμώσουν προσπαθούν να αλλάξουν το Σύνταγμα. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας ενωμένα τα δυο αριστερά κόμματα ενάντια στον καπιταλισμό».

Ο ίδιος ομιλητής παρομοίασε την κατάσταση στα βόρεια με τις συνθήκες που έσπρωξαν τους λαούς της Τυνησίας και του Μαρόκκου στις πρόσφατες αιματηρές εξεγέρσεις κι επιθέσεις σε σουπερμάρκετς.

Τόνισε χαρακτηριστικά ο Ογκιουρ:

«Αν συνεχίσει η κυβέρνηση Ντενκτάς - Κονουκ να παίζει με το ψωμί των εργαζομένων αυτό θα το πληρώσει πολύ ακριβά».

Οι αυξήσεις στις τιμές που αφορούν το ψωμί, τα σιτηρά, τα γαλακτοκομικά προϊόντα, το

κρέας, το ηλεκτρικό ρεύμα, τα καύσιμα κ.ά., έχουν γονατίσει πραγματικά τους Τ/κύπριους εργαζόμενους ενώ έσπρωξαν αυτούς που βασίζονται στις συντάξεις/κοινωνικές παροχές σε συνθήκες πραγματικής πείνας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ενώ οι κατώτατοι μισθοί είναι γύρω στις 50 λίρες Κύπρου (30.300 Τουρκικές Λίρες) και τα ημερομίσθια £2.30 σεντ (1400 Τ.Λ.) η τιμή του κρέατος ανέβηκε στις 1400 Τ.Λ!

Σύμφωνα με το Αγγλικό περι-

οδικό «Εκόνομιστ» η ανεργία βρίσκεται στο 10% και ο πληθωρισμός 30% ενώ το ετήσιο κατά κεφαλή εισόδημα είναι 1,300 δολάρια (σε σύγκριση με 3,800 για τους Ελληνοκύπριους).

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες φτώχειας κι εξαθλίωσης οι Τ/κυπριακές μάζες σύμφωνα με πληροφορίες που βγαίνουν από τα βόρεια, δεν συγκινήθηκαν και πολύ από την Ανακήρυξη του Κράτους Ντενκτάς, ούτε ελπίζουν ότι τώρα θα βρουν καλύτερη τύχη.

Οι ηγέτες της αριστεράς, που εξαναγκάστηκαν να «ψηφίσουν» υπέρ της ανακήρυξης, εναντιώνονται σφοδρά στις προσπάθειες επιβολής νέου διχτατορικού συντάγματος και θεωρούν την ανακήρυξη σαν μια μανούβρα για να φимωθούν τα κόμματα τους. Πριν λίγες μέρες ο Μποζγκουρτ, σύμφωνα με την εφημερίδα Ορταμ, παρομοίωσε την «Τ/Κυπριακή Δημοκρατία» με τις Δημοκρατίες Μπανάνας της Κεντρικής Αμερικής όπου

«καταρτίζεται ένα Σύνταγμα και μετά έρχεται ένας διχτάτορας».

Κάτω από την πίεση των μελών τους και γενικά του λαού οι ηγέτες της αριστεράς άρχισαν να υλοποιούν ένα ενιαίο αριστερό μέτωπο δράσης. Στο συλλαλητήριο της 28ης του Γενάρη ο Ογκιουρ και Μποζγκουρτ βάδισαν κάτω από κοινά πανώ που είχαν το έμβλημα των δυο κομμάτων το ένα δίπλα από το άλλο.

Οι λίγες ψευδαισθήσεις που είχαν οι Τ/Κυπριακές μάζες για το κράτος τους άρχισαν να ξεθωιάζουν όταν είδαν τους εμπόρους να επωφελούνται από τα εθνικιστικά συνθήματα για να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Όσο για τον καπιταλισμό βλέπουν ότι μόνο ακρίβεια, ανεργία και μιζέρια έχει να τους προσφέρει. Η ένωση με την Τουρκία — της καταπίεσης και της εξαθλίωσης — δεν έχει με τη σειρά της τίποτα ουσιαστικό να προσφέρει. Οι αντικειμενικές συν-

Συνέχεια στη σελ. 13

Ογκιουρ και Μποζγκουρτ μπροστα από κοινό πανώ των δυο αριστερων κομμάτων

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ: ΣΤ' ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Τα νέα ελλείμματα στους προϋπολογισμούς του αστικού κράτους, η κρίση σ' ένα σωρο τομείς της βιομηχανίας μας, η πτώση των εξαγωγών, η συνεχής άνοδος της ανεργίας και οι νέες φορολογίες είναι τα γεγονότα που δέσποσαν την τελευταία περίοδο και θα συνεχίσουν να απασχολούν την Κυπριακή οικονομία όλο και περισσότερο με την πάροδο του χρόνου. Η μέχρι σήμερα εξέλιξη των πιο πάνω μεγέθων και οι τάσεις που προβλέπεται να ακολουθήσουν (σύμφωνα με τα μέτρα που παίρνονται από τους κυβερνούντες την οικονομία μας) προδιαγράφουν το βάθαιμα της κρίσης και των προβλημάτων που αυτή θα επισωρεύσει.

Η περίοδος με τους ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, που ίσχυε για την Κύπρο τα τελευταία 4—5 χρόνια, με χαμηλά ποσοστά ανεργίας και πληθωρισμού, (περίοδος που έδινε την ευκαιρία στους καπιταλιστές να κομπάζουν για το καπιταλιστικό τους σύστημα, την επιχειρηματικότητα και εφευρετικότητα τους) θα μείνει μια ωραία ανάμνηση του παρελθόντος.

Η εφημερίδα μας εδώ και αρκετό καιρό μέσα από τις αναλύσεις της πρόβλεπε ότι η κρίση που μαστίζε τα τελευταία χρόνια το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορούσε να αφήσει ανέπαφη την αδύνατη κυπριακή οικονομία.

Προβλέπαμε ακόμα ότι μπροστα στα αδιέξοδα που θα οδηγείτο το σύστημα οι αστοί για να προστατεύσουν τα συμφέροντά τους θα προχωρούσαν σε επιθέσεις ενάντια στους εργαζομένους, και καλούσαμε τις ηγεσίες των Αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ σε συνεργασία και εξοπλισμό της εργατικής τάξης για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις.

ΕΛΛΕΙΜΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ — ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ

Τα συνεχή ελλείμματα στους κρατικούς προϋπολογισμούς δημιουργούσαν την ανάγκη για δανεισμό από μέρους της Κυβέρνησης, που στην αδυναμία της εσωτερικής αγοράς να ανταποκριθεί σε τέτοιου είδους δανειοδοτήσεις, στρεφόταν στον εξωτερικό δανεισμό και κύρια στη Διεθνή Τράπεζα και Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Ο Δημόσιος δανεισμός για το τέλος του 83 έφθανε 330 εκατ. λίρες και για το τέλος του 84 προβλέπεται να φθάσει τα 400 εκατ. λίρες — 40% του Ακαθάριστου εθνικού προϊόντος.

Το Δημόσιο εξωτερικό χρέος έφθανε τέλος του 83 τα 247 και προβλέπεται να φθάσει τέλος του 84 τα 330 εκατ. λίρες.

Το Διεθ. Νομ. Ταμείο και η Διεθνής Τράπεζα λόγω της τεράστιας δανειοδότησης που έχουν κάνει μέχρι σήμερα σε πάρα πολλές χώρες και μπροστα στο πολύ πιθανό ενδεχόμενο, ότι πολλές από αυτές τις χώρες θα αδυνατούν να ξεφλήσουν ακόμα και τους τόκους αυτών των χρεών προχώρησαν σε μια σειρά από μέτρα, όπου για να συνεχίσουν να δανειοδοτούν οποιαδήποτε χώρα θα πρέπει να προσαρμόζουν οι κυβερνήσεις την οικονομική τους πολιτική σύμφωνα με τους όρους που βάζουν.

Οι όροι που βάζουν είναι να προχωρήσουν οι διάφορες κυβερνήσεις στην εφαρμογή προγραμμάτων αυστηρής λιτότητας, πράγμα που σημαίνει περικοπή δαπανών και φορολογίες που κύρια έρχονται να κτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, οι οποίοι θα πρέπει να πληρώνουν για ελλείμματα τα οποία δημιουργήθηκαν εξ αιτίας της έλλειψης σωστού προγραμματισμού για τοποθέτηση αυτών των δανείων σε κεφαλαιουχικές παραγωγικές επενδύσεις.

Τις τελευταίες φορολογίες τόσο σε εγχώρια όσο και εισαγόμενα προϊόντα θα πρέπει να τις δούμε μέσα σε τούτα

τα πλαίσια όπου έχουν σαν κύριο σκοπό τους την χρηματοδότηση των χρεών της κυβέρνησης παρα τις όποιες δικαιολογίες που προβάλλει για σκοπούς κατανάλωσης.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΤΟΜΕΑ — ΠΤΩΣΗ ΕΞΑΓΩΓΩΝ — ΑΝΕΡΓΙΑ

Η βιομηχανία μας που είδε ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης τα τελευταία χρόνια μετά το 74, στηρίχτηκε κατά ένα σημαντικό μέρος στην ανάγκη που δημιουργήθηκε μετά το πόλεμο για ανοικοδόμηση, στην τεράστια αγορά που δημιουργήθηκε για προϊόντα και στη διάθεση εργατικού δυναμικού με εξευτελιστικά μεροκάματα, πράγμα που δημιουργούσε τρομερά ευνοϊκές συνθήκες: πρώτον για μεγάλα κέρδη στους βιομηχάνους και δεύτερον προϊόντα χαμηλού κόστους τα οποία μπορούσαν να συναγωνιστούν στη Διεθνή αγορά.

Σήμερα όμως που οι πιο πάνω παράγοντες έπαψαν σε μεγάλο βαθμό να υπάρχουν βλέπουμε όλους γενικά τους βιομηχανικούς τομείς να αντιμετωπίζουν τα πρώτα σοβαρά προβλήματα, ανίκανοι να ανταποκριθούν στις σημερινές ανάγκες και στις απαιτήσεις που επιβάλλει ο διεθνής συναγωνισμός.

Αυτά σαν αποτέλεσμα και πάλιν από έλλειψη και κακοπρογραμματισμό, όπου στη βάση των ευνοϊκών συνθηκών και των χαμηλών μεροκαμάτων της προηγούμενης περιόδου, υπήρχε η δυνατότητα για εύκολα και γρήγορα κέρδη για την ιδιωτική πρωτοβουλία, χωρίς να σκοτίζονται οι βιομήχανοι για επενδύσεις με σοβαρή υποδομή, σύμφωνα με τη σύγχρονη τεχνολογία. Το κράτος έδειχνε απρόθυμο να προχωρήσει σε τέτοιους τομείς δραστηριότητας, αποφεύγοντας να θίξει τα συμφέροντα της τάξης που εκπροσωπεί παραβιάζοντας έτσι τον «ιερό χώρο της ατομικής πρωτοβουλίας» η οποία θα πρέπει να συνεχίσει να καταλητεύει ανενόχλητα την εργατική τάξη.

Έτσι η πτώση των εξαγωγών και η αναρχία που υπάρχει στην κάλυψη των αναγκών της εγχώριας αγοράς έχει σαν πρώτο αντίκτυπο, να χάνουν τη δουλειά τους και να ρίχνονται

στους δρόμους εκατοντάδες εργάτες. Το ποσοστό ανεργίας ανεβαίνει καθημερινά πλησιάζοντας το 4% (σύμφωνα με επίσημους αριθμούς 9000 ποσοστό 3,7%). Αν συνυπολογίσουμε σ' αυτό το ποσοστό τους εργαζομένους που δουλεύουν προσωρινά στο εξωτερικό — γύρω στις 11000 και που αν επέστρεφαν θα ήταν σίγουρα άνεργοι το ποσοστό θ' ανέβαινε στο 8—9%.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ — ΔΑΣΜΟΙ — ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Τους τελευταίους δυο μήνες η κυβέρνηση για να αυξήσει τα έσοδα της μας βομβαρδίζει με απανωτές φορολογίες.

Είχαμε τις πρώτες σε μια σειρά καταναλωτικά αγαθά σε εγχώρια και εισαγόμενα προϊόντα όπως τσιγάρα, μπίρα, αναψυκτικά, εισαγωγές γενικά (προσφυγική επιβάρυνση) τηλεοράσεις κ.λ.π. Τις πιο πάνω φορολογίες ακολούθησαν οι αυξήσεις πάνω στα τέλη εγγραφής των αυτοκινήτων κατά 45—50% περίπου, αυξήσεις πάνω στα τέλη της ΣΥΤΑ, το νερό, ρεύμα κλπ.

Εκτός από τις πιο πάνω φορολογίες ήρθαν και οι τελευταίοι φόροι, υπο μορφή δασμών αυτή τη φορά, που επηρεάζουν εκατοντάδες εισαγόμενα προϊόντα, για προστασία δήθεν της ντόπιας βιομηχανίας και για αντιμετώπιση της ανεργίας.

Ας δούμε λίγο προσεκτικά, στο που μπορούν να οδηγήσουν αυτά τα μέτρα πέραν από τους ευσεβοποιήσιμους και τα ευχολόγια των αστών, η στην αντίθετη περίπτωση πέραν από την εικόνα και τις ψευδαισθήσεις που προσπαθούν να μας πλάσουν για κατανάλωση.

Η οικονομία μας αδυνατεί σήμερα να αντιμετωπίσει δυο βασικά προβλήματα. 1. Το ανεργιακό πρόβλημα και 2. την πτώση των εξαγωγών και γενικά την πτώση της βιομηχανικής παραγωγής ενώ παράλληλα έχει να αντιμετωπίσει ένα συνεχώς διευρυνόμενο εξωτερικό χρέος.

Με τις φορολογίες και τον περιορισμό των δαπανών εκ πρώτης όψεως μπορεί να φαίνεται ότι θα δοθεί η δυνατότητα στη κυβέρνηση να αυξήσει τα έσοδα της και ταυτόχρονα την δυνατότητα της για αποπληρω-

μη των χρεών της.

Παράλληλα με τους δασμούς πάνω στα εισαγόμενα, πάλιν εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι θα δοθεί η δυνατότητα στη ντόπια βιομηχανία να ανταγωνιστεί με μεγαλύτερα περιθώρια και καλύτερους όρους τα ξένα προϊόντα, ενώ ταυτόχρονα θα δημιουργήσει ευνοϊκές συνθήκες για επενδύσεις, που αυτές με τη σειρά τους, νέες θέσεις εργασίας και έτσι θα πετύχουμε και την εξάλειψη της ανεργίας ή περιορισμό της.

Στη πραγματικότητα όμως αυτό που θα συμβεί με όλα τα πιο πάνω μέτρα θα είναι ο περιορισμός της ζήτησης για αγορά προϊόντων είτε εισαγόμενων είτε ντόπιων (λόγω μείωσης της αγοραστικής δύναμης εφ' όσον αυξάνουν οι τιμές των προϊόντων).

Οι εισαγωγικοί δασμοί πολύ λίγο θα βοηθήσουν στη μετατοπίση του αγοραστικού κοινού προς τα ντόπια προϊόντα (εξ άλλου οι εισαγωγές καταναλωτικών προϊόντων αντιπροσωπεύουν ένα πολύ μικρό ποσοστό σε σχέση με τις εξαγωγές). Εκείνο που θα συμβεί στην πραγματικότητα λόγω των περιθωρίων που θα αφήνουν, στους ντόπιους βιομήχανους και εμπόρους, — οι τιμές των εισαγόμενων, — είναι να σπρωχτούν οι τιμές προς τα πάνω και των ντόπιων προϊόντων με βασικό σκοπό την κερδοσκοπία σε βάρος του καναλωτικού κοινού. Ακόμα και στην παραγωγή χαμηλής ποιότητας προϊόντων μιας και δεν θα αντιμετωπίζουν την πίεση του ανταγωνισμού των ξένων προϊόντων.

Αυτά θα συμβούν παρα τις αντίθετες διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης ότι θα πάρει τα αναγκαία μέτρα εναντίον οποιουδήποτε προχωρήσει σ' αυτές τις ενέργειες, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχει κανένας μηχανισμός ή διαδικασία που να εγγυάται οποιoδήποτε έλεγχο.

Έτσι με τις αλυσιδωτές αυξήσεις, πτώση της ζήτησης πτώση του ποιοτικού επιπέδου των ντόπιων προϊόντων — πτώση εξαγωγών, θα έχουμε σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα και την παραπέρα αύξηση της ανεργίας. Παράλληλα, για πρώτη φορά μετά από χρόνια, θα έχουμε και μία συνεχή αύξηση του πληθωρισμού, ακολουθώντας έτσι τη πορεία που για χρόνια τώρα ακολουθούν πολλές χώρες του καπιταλιστικού κόσμου οι οποίες έχουν να αντιμετωπίσουν

ταυτόχρονα ψηλά ποσοστά ανεργίας, και πληθωρισμού, και χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης (Στασιμοπληθωρισμό).

ΦΟΡΤΩΝΟΥΝ ΤΑ ΒΑΡΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Οι καπιταλιστές με όργανο τους το κράτος και την κυβέρνηση μπροστα στη τις επιπτώσεις που δημιουργεί η κρίση, στη προσπάθειά τους να διαφυλάξουν τα κέρδη τους (αφού αδυνατούν να προτείνουν σοβαρές και πειστικές λύσεις και να οργανώσουν την οικονομία) προσπαθούν με κάθε τρόπο να ρίξουν τα βάρη στους εργαζομένους.

Οι φορολογίες που επιβλήθηκαν τη τελευταία περίοδο δεν αποτελούν παρα τα πρώτα αντιλαϊκά μέτρα και την πρώτη επίθεση των αστών.

Αυτές οι επιθέσεις θα συνεχίσουν να αυξάνονται σε ρυθμό και ένταση με το συνεχές βάθαιμα της κρίσης, όπου προσπαθείς για επιβολή νέων φορολογιών, παγοποίηση μισθών, κτύπημα τιμαρίθμου, νέες απολύσεις κ.λ.π. θα αποτελούν καθημερινό φαινόμενο.

Οι αστοί μέσα από τα κόμματα τους ΔΗΣΥ—ΔΗΚΟ σ' αυτές τους τις επιθέσεις θα προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν τους εργαζομένους με διάφορες μανούβρες και δικαιολογίες, π.χ. ο Συναγερμός στη προσπάθειά του να αποπροσανατολίσει και να διασπάσει τους εργαζομένους μιλά για ψηλόμισθους εργαζομένους ενώ δεν κάνει κουβέντα για τους βιομήχανους και τους μεγαλέμπορους με τα εκατομμύρια κέρδη.

ΤΟ ΔΗΚΟ από την άλλη εκμεταλλευόμενο το εθνικό πρόβλημα (που αν υπάρχει όπως είναι σήμερα έφτασε μέσα από 23 χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης) φορτώνει τα βάρη στους εργαζομένους.

Σε επιστολή που έστειλε προς τους αρχηγούς των κομμάτων πριν από την ψήφιση των προϋπολογισμών στη βουλή ο πρόεδρος Κυπριανού γράφει: «Αποτελεί πεποίθησή μου ότι, λόγω της επικρατούσας κατάστασης πρέπει οι προϋπολογισμοί να ψηφισθούν φέτος από όλα τα κόμματα...».

Το πόσο χρεωκοπημένη και αδύναμη βρίσκεται σήμερα η ιδιωτική πρωτοβουλία

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ... ΠΛΑΙΣΙΑ... ΚΑΙ ΤΟ ΣΗΡΙΑΛ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Η καρμέλα που μας πλάσσουν οι Άστοι για κατανάλωση, με κύρια τους προσπάθεια να μας αποσπούν από το να δούμε την γυναικα και την ανικανότητα τους να λύσουν το Κυπριακό πρόβλημα, παίρνει κατά καιρούς διάφορες μορφές, τότε σε συνθήκες ηρεμίας και τότε σε συνθήκες έντασης και συγκρούσεων. Πρώτα οι μεταξύ των αστών συνομιλίες που κράτησαν για μακριές χρονικές περιόδους την προσοχή των μαζών, δημιούργησαν κατά καιρούς αρκετές ψευδοσυνθήσεις όσον αφορά την ικανότητα τους να λύσουν το πρόβλημα. Πάντα με την κατάρρευση και κάποιου κύκλου συνομιλιών είχαμε την προσφυγή στο ΟΗΕ και την συγκομιδή κάποιου νέου ψηφίσματος που κι' αυτό χρησιμοποιούσε για πολύ σύντομες χρονικές περιόδους σαν υποκατάστατο μπροστά στην αδυναμία για κάτι πιο σημαντικό.

Μετά τα ψηφίσματα μας έρχονται τα πλαίσια ή οι προτάσεις του εκάστοτε Γ.Γ. του ΟΗΕ ή από τον Ντενκας είτε από τον Κυπριανού ή ακόμα και από τους μακρινότερους «φίλους» των λαών, τους δυτικοευρωπαίους και Αμερικανούς ιμπεριαλιστές.

Όλα τα πιο πάνω τα είδαμε τα τελευταία χρόνια να έρχονται το καθένα από μόνο του και με τη σειρά του, στην επιφάνεια τρεις και τέσσερις και περισσότερες φορές όπου σε κάθε κύκλο είδαμε τους αστους κυβερνώντες να μας παίρνουν και ένα βήμα πιο πίσω όσον αφορά την λύση του προβλήματος.

Έτσι από τη Ζυρίχη φθάσαμε στη σύγκρουση του 63 και στη δημιουργία των πρασίνων γραμμών μετά φθάσαμε στο 74 με την Τουρκική εισβολή και κατοχή, προχωρήσαμε στην ανταλλαγή των πληθυσμών και τώρα τελευταία μετά από 9 χρόνια συνομιλιών κατ'αλήθεια στην ανακήρυξη ανεξαρτησίας Τ/Κυπριακού κράτους. Ποιος ξέρει που θα μας οδηγήσουν οι αστοι αν η εργατική τάξη και τα κόμματα του ΑΚΕΛ, ΕΔΕΚ, δείξουν, για μακροχρονικό διάστημα ακόμα, απροθυμία να συνεργαστούν στη βάση της προοπτικής για κατάληψη της εξουσίας από την Αριστερά σαν η μόνη προοπτική που μπορεί να λύσει τόσο το Κυπριακό πρόβλημα όσο και τα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα προς το συμφέρον των εργαζομένων.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Για να μπορέσει η εργατική τάξη να δώσει τη δική της ανεξαρτητική πολιτική και πρόγραμμα θα πρέπει να προχωρήσουν τα δυο κόμματα της Αριστεράς ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ σε μεταξύ τους συνεργασία και προβολή από κοινού ενός τέτοιου προγράμματος στη βάση των εργατικών συμφερόντων.

Στη βάση αυτής της προοπτικής αυτο που μπαίνει σαν πρώτιστο καθήκον είναι το σπάσιμο της κοινοπραξίας του ΑΚΕΛ με τη δεξιά κυβέρνηση του ΔΗΚΟ και αποχώρηση τόσο του ΑΚΕΛ όσο και της ΕΔΕΚ από το Εθνικό Συμβούλιο.

Η συμμετοχή αυτών των κομμάτων σε κοινοπραξίες και σε συμβούλια με τα δεξιά κόμματα το μόνο που καταφέρνουν είναι να αποσπούν από την εργατική τάξη την ευκαιρία και τη δυνατότητα να προβάλει την δική της εναλλακτική πολιτική για μια Σοσιαλιστική κοινωνία, που προβάλλει σαν η μόνη βάση, πάνω στην οποία τα Αριστερά κόμματα θα μπορούσαν με ένα παράλληλο κείμενο να κινητοποιήσουν και τους Τ/Κύπριους εργαζόμενους, σε αγώνα τόσο ενάντια στους δικούς τους αστους εκμεταλλευτές όσο και ενάντια στα κατοχικά στρατεύματα.

Αυτο που επιδιώκει η Αστική τάξη μέσα από τα συμβούλια αυτά, πετυχαίνοντας τη συμμετοχή και των εργατικών κομμάτων είναι την υποταγή αυτών των κομμάτων και της εργατικής τάξης στη δική της πολιτική, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα και κάποιο άλλοθι απέναντι στις μάζες για την χρεωκοπία της δικής της πολιτικής.

Ταυτόχρονα δίνεται η δυνατότητα στο Συναγερμό, του πιο σκληρού εκπροσώπου της Αστικής τάξης να δημαγωγεί μένοντας έξω από το Εθνικό Συμβούλιο αυξάνοντας τη δύναμη του στη βάση της απογοήτευσης που φέρνει στους εργαζόμενους η πολιτική των Αριστερών κομμάτων.

Το Κυπριακό πρόβλημα δεν είναι πρόβλημα διαμάχης μεταξύ εθνότητων και εθνικής αντιπαράθεσης, όπως θέλουν να μας το παρουσιάσουν οι αστοι, παρα μόνο πρόβλημα μεταξύ τους με τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους. Τα εθνικά αυτά συμβούλια το μόνο που αποσκοπούν είναι να μετατρέψουν αυτή τη διαμάχη μεταξύ των αστών σε εθνική διαμάχη εγκλωβίζοντας ταυτόχρονα και την εργατική τάξη σ' αυτή την αντιπαράθεση, εξασφαλίζοντας την συμμετοχή των Αριστερών κομμάτων.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ — ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η Ενότητα με τους Άστους που ακολουθήθηκε εδώ και χρόνια από τα Αριστερά κόμματα μόνο συμφορές και καταστροφές επισήρυνε για την εργατική τάξη.

Η δεξιά κυβέρνηση και πολιτική έχει χρεωκοπήσει σ' όλους τους τομείς της Κυπριακής κοινωνίας και στα μάτια των εργαζομένων. Αν σήμερα συνεχίζουν οι αστοι να κρατούν την εξουσία αυτο δεν οφείλονται στην εμπιστοσύνη των μαζών αλλά στην ανοχή και υποχωρητικότητα που δείχνουν οι ηγεσίες των οργανώσεων της — πολιτικών και συνδικαλιστικών.

Το ΑΚΕΛ παρά το ότι διαφώνησε με το ΔΗΚΟ σε ένα σωρό περιπτώσεις τόσο στο εθνικό πρόβλημα όσο και στον οικονομικό τομέα, εντούτοις συνεχίζει ακόμα σήμερα να δίνει εν λευκω υποστήριξη στη Κυβέρνηση.

Η ΕΔΕΚ αντι που θα έπρεπε με την ανακήρυξη κράτους να στραφεί αποφασιστικά ενάντια στους αστους ξεσκεπάζοντας τη χρεωκοπία τους τη βλέπουμε να πέφτει στις αγκάλες τους δίνοντας υποστήριξη στον προχθεσινό «ηλίθιο» Κυπριανού (σύμφωνα με την ίδια ηγεσία) σε μια νέα στροφή της προς τα δεξιά.

Την ίδια στιγμή τα Τ/Κυπριακά Αριστερά κόμματα καλούν σε ενιαίο μέτωπο τους Τ/Κυπριους εργαζόμενους για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των αστών ενάντια στο βιοτικό τους επίπεδο.

Οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι με τους αγώνες που δίνουν σήμερα στα κατεχόμενα, μας δείχνουν το δρόμο που δεν είναι άλλος από το σπάσιμο οποιονδήποτε συνεργασίας με τους καπιταλιστές και την υλοποίηση ενιαίου μετώπου της Αριστεράς για ένα κοινό μέτωπο αγώνα με τους Τ/Κύπριους εργαζόμενους για μια Κύπρο λεύτερη ενιαία Σοσιαλιστική.

ΟΙ ΜΑΖΑΡΑΚΗΔΕΣ ΑΠΟΒΑΛΛΟΥΝ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

Η περίπτωση του «Λεύτερου» Δαλίου

Το νέο κατόρθωμα της γραφειοκρατίας της ΕΔΕΚ είναι η αποβολή από Αθλητικό Μορφωτικό Σύλλογο — τον «Λεύτερο» Δαλίου — ενός από τα στελέχη που πάλεψαν για την ίδρυση του μόλις πριν 2 χρόνια.

Η κομματική οργάνωση στο Δάλι αντιμετώπισε πολλά προβλήματα, στο παρελθόν. Μερικά οφείλονται σε αντικειμενικές δυσκολίες και άλλα στους τοπικούς ηγέτες, τα πιο πολλά προβλήματα όμως ήταν δημιούργημα της κομματικής γραφειοκρατίας.

Οι υποστηρικτές της ΕΔΕΚ στο Δάλι προέρχονται σχεδόν εξ ολοκλήρου από τα αριστερά. Έτσι το Δάλι δεν βρισκόταν ποτε στα καλά δεξιά της δεξιάς πτέρυγας.

Ένα από τα πρώτα στελέχη του κόμματος που αποβλήθηκαν το 1980 — ήταν και ο γραμματέας της τοπικής οργάνωσης Δαλίου.

Μετά τις αποβολές του 80 και λόγω της αριστερής παράδοσης στο Δάλι το κόμμα εναντιωνόταν στην ίδρυση συλλόγου στην κωμόπολη. Αναγκάστηκε τελικά κάτω από την πίεση των τοπικών στελεχών να ανεχτεί την ίδρυση του «Λεύτερου» την Άνοιξη του 82 — χωρίς να προσφέρει καμμία ουσιαστική βοήθεια.

Ένας από τους πρωτεργάτες στην ίδρυση του Συλλόγου υπήρξε ο Κώστας Κουσιουμάρης χωρίς τη συμβολή του οποίου — οικονομική, διόρθωση και επέχταση οικήματος, οργάνωση και ο Σύλλογος σήμερα ίσως να μην υπήρχε, κι αυτό αναγνωρίζεται απ' όλους τους εδελίτες του Δαλίου.

Μέσα σε λίγους μήνες ο Σύλλογος μαζικοποιήθηκε από το μηδέν κι άρχισε να παίζει σημαντικό ρόλο στην πολιτιστική και πολιτική ζωή του Δαλίου. Πολλοί νεολαίοι αγκάλισαν το Σύλλογο. Οι εκδηλώσεις που έκαμε κατ'απλήξαν εχθρούς και φίλους. Ο Σύλλογος πρωτοστάτησε στις προεδρικές εκλογές του 83 όπου εξασφαλίστηκε ένα σεβαστό ποσοστό για τον Λυσσαρίδη.

Όταν αργότερα εκλεγόταν μια αριστερή επιτροπή του Συλλόγου άρχισαν τα χτυπήματα από την κομματική γραφειοκρατία. Αρχικά ήθελαν μια ξεχωριστή κομματική επιτροπή για να ελέγχουν τα πάντα, εγκατέλειψαν όμως αυτή την ιδέα μετά τις αντιδράσεις της βάσης τους κόμματος.

Άρχισαν λοιπόν τις γνωστές λασπολογίες ενάντια σε μέλη της επιτροπής ξεχωρίζοντας τον σ. Κουσιουμάρη σαν «φραξιονιστή» της Αριστερής Πτέρυγας. Αυτά σε μια εποχή που ο σύντροφος πουλούσε κάθε Κυριακή 100 φύλλα των Νέων.

Με απανωτές επισκέψεις — για μια περίοδο βδομαδιακές — σφυροκοπούσαν την επιτροπή με κατηγορίες, που κούραζαν και ταλαιπωρούσαν τα μέλη της επιτροπής. Οι κατηγορίες αυτές που είχαν επίκεντρο την Αρ. Πτέρυγα ουδέποτε αποδείχτηκαν. Επανελημμένα παραγνώρισαν την εκλεγμένη επιτροπή και τον πρόεδρο αναγνωρίζοντας σαν ηγεσία τοπικούς υποταχτικούς τους.

Φυσικό αποτέλεσμα ήταν η διάσπαση, η απογοήτευση και τελικά η απομαζικοποίηση του Συλλόγου. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ΟΛΟΚΛΗΡΗ η Επιτροπή απομακρύνθηκε από το Σύλλογο!

Ο σ. Κουσιουμάρης που ήταν και ο Ταμίας του Συλλόγου σε μια σειρά από επισκέψεις στο κόμμα ζητούσε την κάθοδο της ηγεσίας στο Δάλι για να συζητηθούν και

λυθούν τα προβλήματα. Μια όμως και είχαν συμπληρώσει το έργο τους άφησαν την κατάσταση να διαιωνίζεται.

Τελικά και αφού είχαν εγκαταστήσει στο μεταξύ 2-3 υποταχτικούς τους στο Σύλλογο έστειλαν στις 31 του Γενάρη τον Μαζαράκη της Επαρχιακής Επιτροπής — που είχε χρόνια να επισκεφτεί το Δάλι — για να ξεκαθαρίσει. Ο Μαζαράκης κοινοποίησε προφορικά την αποβολή στον σ. Κουσιουμάρη και του ζήτησε να του παραδώσει το Ταμείο (στην ουσία ο Σύλλογος χρωστέι στον Ταμία αντι το αντίθετο) και να μην ξαναπατήσει στο Σύλλογο. Όταν ο σ. ζήτησε εξηγήσεις υπενθυμίζοντας τη συνεισφορά του στην ίδρυση και οργάνωση του Συλλόγου πήρε την απάντηση, «αν ξαναπατήσεις θα έχει εδώ ανθρώπους να σε δέρνουν και να σε βγάζουν έξω».

Στη συνέχεια έσπρωξε με

Δ.Μ.

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΑ ΑΧΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Συνέχεια από τη σελ. 2

για να προχωρήσει το ομολογούν και οι ίδιοι αστοι μέσα από το δημοσιογραφικό τους όργανο «Εμποροβιομηχανική» του μηνός Δεκέμβρη 1983 όπου γράφει στη 2η σελίδα. «Θα πρέπει να αναφερθεί ότι η πραγματοποίηση νέων βιωσίμων επενδυτικών έργων εξαγωγικών προσανατολισμού προσκρούει συν τοις άλλοις και στο γεγονός ότι τα επενδυτικά αυτά έργα, είναι κατά κανόνα τεχνολογικά πολύπλοκα, δαπανηρά και ξένα προς τις εμπειρίες του κύριου επιχειρηματία». Αυτά παραδέχονται οι αστοι μας αλλά από την άλλη δεν θέλουν το κράτος να παίξει το ρόλο που πρέπει και όπου αυτοι αδυνατούν, διότι κάτι τέτοιο θα ξεσκεπαζε το παρασιτικό τους χαρακτήρα και θα κτυπούσε τα ατομικά τους συμφέροντα.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ ΝΑ ΜΠΟΥΝ ΕΜΠΟΔΙΟ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

Οι αστοι της Κύπρου δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν σ' αυτο το τόπο ούτε στο εθνικό πρόβλημα αλλά περισσότερο σήμερα από ποτε άλλοτε στο κοινωνικό οικονομικό επίπεδο.

Αυτο που υπόσχονται σήμερα τόσο για το έμεσο μέλλον όσο και μακροπρόθεσμα είναι ανεργία πληθωρισμός, πτώση των μεροκαμάτων, και εξαθλίωση για τις πλατείες μάζες των εργαζομένων.

Ήδη άρχισαν να παίρνουν τα πρώτα μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, προετοιμαζόμενοι για δεύτερες επιθέσεις, που θα είναι πιο σκληρές αυτή τη φορά όσο πιο μεγάλη θα είναι και η οικονομική κρίση.

Μπροστά σ' αυτή τη κατάσταση χρειάζεται η ουσπείρωση

βία το σ. έξω από το σύλλογο μπροστά στα καταπληχτά μάτια δέκα παρευρισκομένων συνεχίζοντας τις φωνές και τις απειλές (και κάτω από την προστασία των υποταχτικών). Αξίζει να σημειωθεί ότι δυο από τους παρευρισκόμενους ήταν υποστηρικτές του Συναγερμού.

Είναι πια φανερό πως η κομματική γραφειοκρατία και οι «δήμιου» Μαζαράκηδες έχασαν κάθε ίχνος ντροπής. Αποβάλλουν τώρα και από Αθλητικούς Μορφωτικούς Συλλόγους που υποτίθεται πως δεν ανήκουν στο κόμμα! Σύμφωνα μ' αυτούς επιτρέπεται η είσοδος σε Συναγερμικούς απαγορεύεται όμως σε Μαζαρίστες. Τέτοιες μέθοδοι τρομοκρατίας δεν αρμόζουν σε σοσιαλιστές. Οι Μαζαράκηδες και οι όμοιοι τους ντροπιάζουν το όνομα Εδελίτης. Όλοι οι εδελίτες έχουν καθήκον να διαμαρτυρηθούν γι' αυτή την κατάντια. Η βία και η τρομοκρατία δεν πρέπει να αφεθεί να περάσει. Είναι με τέτοιες ενέργειες που απομαζικοποιείται κι αποδυναμώνει το κόμμα κι όχι από τη δράση αγωνιστών αριστερών όπως του σ. Κουσιουμάρη.

των εργαζομένων στα κόμματα τους ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις.

Η απαγκίστρωση των ηγεσιών των κομμάτων αυτών από την μέχρι σήμερα πολιτική της συνεργασίας με τους αστους, προβάλλει όσο ποτε άλλοτε επιτακτική για τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Το ίδιο επιτακτικά προβάλλει και ο συντονισμός του αγώνα των δυο αυτών κομμάτων στη βάση ενός επεξεργασμένου προγράμματος πάλης ενάντια στις επιθέσεις των αστών πράγμα που θα ανεβάσει το ηθικό και τις διαθέσεις των εργαζομένων για αγώνα.

Θέσεις όπως αυτές που βλέπουμε στη χαραυγή 14/12/83 ότι δηλαδή «για την αντιμετώπιση αυτού του ελλείμματος η αύξηση των εσόδων του κράτους μέσω της φορολογίας είναι αναπόφευκτη» μόνο ζημία μπορούν να φέρουν στους εργαζόμενους, δίνοντας άλλοθι στη κυβέρνηση, και αφοπλίζοντας τους εργαζόμενους αποστερώντας τους από τα όπλα πάλης που τα κόμματα τους πρέπει να τους δίνουν, ξεσκεπάζοντας καθημερινά την χρεωκοπία των αστών, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και του κέρδους.

Και η ΕΔΕΚ με το να ρίχνει αποκλειστικά τις ευθύνες στη πολιτική της κυβέρνηση αποτυγχάνει να δείξει ότι η κρίση και τα προβλήματα είναι αποτέλεσμα του καπιταλισμού σαν σύστημα και όχι λόγω κακής διαχείρισης του.

Μόνο η ενωμένη πάλη των δυο αυτών κομμάτων στη βάση ενός τακτικού προγράμματος, θα φέρει την Αριστερά στην εξουσία, όπου πλέον μέσα από ένα ευρύ πλαίσιο κρατικοποιήσεων θα μπορέσει να σχεδιάσει η οικονομία, κάνοντας δυνατή την αξιοποίηση τόσο της σύγχρονης τεχνολογίας όσο και του εργατικού δυναμικού στο σύνολο του.

ΜΑΖΟΣ

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ίση μεταχείριση εργαζομένων ιδιωτικού και δημόσιου τομέα

Η απασχόληση έκτακτου προσωπικού στη Δημόσια Υπηρεσία έχει γίνει πια πάγιο πρόβλημα, το οποίο η Κυβέρνηση δε θέλει με κανένα τρόπο να λυθεί γιατί πολλά είναι τα κέρδη προς όφελος της, και πολλά τα κακά σε βάρος των εκτάκτων.

Το πρόβλημα των εκτάκτων εκκρεμεί για χρόνια τώρα, και παρά τις συμφωνίες της ΠΑΣΥΔΥ με την Κυβέρνηση για επίλυση του καυτού αυτού προβλήματος, η τελευταία παραβιάζει συνέχεια αυτές τις συμφωνίες. Πρόσφατο παράδειγμα είναι η εργατική διαφορά που προέκυψε ύστερα από απόφαση για προώθηση πλήρωσης 35 νέων θέσεων Ασφαλιστικού Λειτουργού 3ης τάξης στο Τμήμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων με νέο πρόσθετο προσωπικό και με κίνδυνο υπηρετούντες για 3 χρόνια έκτακτοι υπάλληλοι να γίνουν άνεργοι ή πλεονάζοντες έναντι αυτών των κενών θέσεων. Η κυβερνητική πλευρά προχώρησε σ' αυτή της την απόφαση παρά τη σαφή δέσμευσή από μέρους της στη συνεδρίαση της ΜΕΠ στις 25.11.83 ότι στο διάστημα που θα εξετάζεται το θέμα δε θα δημιουργηθούν γεγονότα που θα όξυναν περισσότερο το πρόβλημα και θα απείβαιναν σε βάρος των εργαζομένων.

Ακόμα ένα πρόσφατο παράδειγμα είναι η πρόσληψη 4 Διοικητικών Λειτουργών στην Υπηρεσία Δημόσιας Διοικήσεως και προσωπικού πάνω σε έκτακτη βάση παρά τις αντιθέσεις της ΠΑΣΥΔΥ γι' αυτές τις προσλήψεις.

Γιατί όμως η κυβέρνηση αθετεί συνέχεια τις υποσχέσεις της και παραβιάζει τις συμφωνίες; Ποιά τα ωφελήματα της από το θεσμό των εκτάκτων υπαλλήλων;

Το κυριώτερο ωφέλημα πηγάζει από το γεγονός ότι μπορεί μ' αυτό τον τρόπο να κανονίζει, πιο εύκολα, σε θέσεις κλειδιά ή και σε χαμηλότερες θέσεις, πρόσβαση φιλοκυβερνητικά για να εξυπηρετούν κομματικά συμφέροντα και θελήματα του κυβερνώντος κόμματος. Οι έκτακτοι επίσης, συμφέρουν στην κυβέρνηση γιατί τους κρατεί συνέχεια πειθήνιους κάτω από τον εκφοβισμό για απόλυση οποιαδήποτε στιγμή το θελήσει. Ακόμα, οι έκτακτοι στερούνται πολλά από τα βασικά δικαιώματα που έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι: Λιγότερες μέρες άδεια και άδεια ασθένειας, περισσότερες αποκοπές Κοιν. Ασφαλίσεων. Και σε πολλές περιπτώσεις μειωμένοι μισθοί σε σύγκριση με τους μόνιμους.

Για το γεγονός ότι τα προβλήματα με τους έκτακτους παραμένουν άλυτα ευθύνεται άκρως η ΠΑΣΥΔΥ γιατί δεν έδρασε εγκαίρως και ούτε χρησιμοποίησε δραστικά μέτρα με αποτέλεσμα το πρόβλημα να χρονιάζει.

Το ότι το πρόβλημα χρονιάζει είναι διαπίστωση και της ίδιας της ΠΑΣΥΔΥ, χωρίς όμως να προβαίνει σε οποιαδήποτε δραστικά μέτρα. Αναφέρω χαρακτηριστικά ένα απόσπασμα από το «Δημόσιο Υπάλληλο» όργανο της ΠΑΣΥΔΥ. «Μετά από τη ψήφιση 3 ειδικών νόμων με τους οποίους απορροφήθηκαν 1500

περίπου έκτακτοι, ο αριθμός των εκτάκτων έχει και πάλι ξεπεράσει τις 2000. Σε ορισμένες περιπτώσεις γίνονται μάλιστα παράνομες παρασιτικές προσλήψεις με τη μορφή συμβούλων ή και ωριαίων εκτάκτων που χρεώνονται πάνω στα κονδύλια των διαφόρων έργων σε βάρος των έργων αυτών».

Αφού λοιπόν η ΠΑΣΥΔΥ διαπιστώνει από μόνη της ότι η Κυβερνητική πλευρά παραβιάζει συνέχεια τις συμφωνίες που κάνουν μεταξύ τους, και ότι τίποτε δε γίνεται για την αντιμετώπιση των προβλημάτων με αποτέλεσμα η κατάσταση να οξύνεται ραγδαία και σε ορισμένους τομείς της υπηρεσίας να επικρατεί κυριολεκτικά χάος, γιατί ικανοποιήθηκε κι' αυτή τη φορά με τις υποσχέσεις της Κυβέρνησης (όσον αφορά τους έκτακτους στο τμήμα των Κοινωνικών Ασφαλίσεων); Γιατί δεν επροχώρησε σε πιο αποτελεσματικά μέτρα, όπως απεργία διαρκείας μέχρι να καταλάβει η κυβέρνηση ότι το πρόβλημα πρέπει να λυθεί τώρα και χωρίς καμιά καθυστέρηση προς το συμφέρον των εργαζομένων, απαιτώντας τη μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων; Και γιατί δεν απαιτεί με αποτελεσματικά μέτρα να σταματήσει η πρόσληψη υπαλλήλων πάνω σε έκτακτη βάση;

Το ότι η Κυβέρνηση δεν παίρνει από παρακάλα τα έχει καταλάβει η ΠΑΣΥΔΥ. Εκείνο όμως που δεν έχει καταλάβει είναι ότι οι έντονες φωνές διαμαρτυρίας από μόνες τους δεν προσφέρουν τίποτε, και ούτε βοηθούν τους εργαζόμενους. Πρέπει λοιπόν η ΠΑΣΥΔΥ να προχωρήσει σε δραστικά μέτρα (γιατί είναι ο μόνος τρόπος για να βάλει μυαλό η κυβέρνηση) και να δώσει της κυβέρνησης να καταλάβει ότι είναι αποφασισμένη να διεκδικήσει τα δικαιώματα των μελών της με κάθε τρόπο και να παλέψει για την επίλυση όλων των προβλημάτων που υπάρχουν σήμερα στη Δημόσια Υπηρεσία για το καλό των εργαζομένων και της οικονομίας του τόπου.

Πολλά είναι τα προβλήματα και οι ακαταστασίες από τις οποίες πραγματικά υποφέρει σήμερα η Δ.Υ.: Οι ψηλοί μισθοί των διευθυντών και το χάσμα που επικρατεί μεταξύ των διευθυντικών μισθών και των μισθών των κατωτέρων υπαλλήλων είναι απράδεκτο. Πολλές μέθοδοι και διαδικασίες είναι ξεπερασμένες και γραφειοκρατικές και πρέπει να εκσυγχρονιστούν και να απλοποιηθούν για να εξοικονομείται χρόνος, δημόσια δαπάνη, και να εξυπηρετείται και το κοινό καλύτερα. Από τη μια μεριά υπάρχουν πολλοί αργόσχολοι σε διάφορα κυβερνητικά τμήματα και από την άλλη υπάρχουν υπάλληλοι που είναι βαρυνόμενοι συνέχεια με πολλή εργασία.

Για όλα αυτά όμως δεν ευθύνονται οι Δημόσιοι Υπάλληλοι. Φταίει η έλλειψη δημοκρατίας, οι απηρχαιομένοι νόμοι που ισχύουν μέχρι σήμερα, η έλλειψη ελέγχου από τα κάτω στρώματα των υπαλλήλων προς τους ανωτέρους, οι διαταγές ή και απειλές από τα πάνω

προς τα κάτω, η κακή οργάνωση, η μη ορθή κατανομή και αξιοποίηση του προσωπικού, η μη αξιοποίηση των τεχνικών μέσων και των συγχρόνων μεθόδων επικοινωνίας και συντονισμού των διαφόρων τμημάτων της Δ.Υ., και ένα σωρό άλλα.

Και σαν να μη φτάνουν όλα αυτά, η Κυβέρνηση σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια της για μείωση των ελλειμμάτων που δημιουργήσε η ίδια, εξάγγειλε μέσα από το γενικότερο πλαίσιο της πολιτικής της για «λιτότητα» (μια λιτότητα που αποβαίνει πάντα μόνο σε βάρος των εργαζομένων ενώ οι υπουργοί μας παίρνουν αυξήσεις), σχέδιο για μείωση των κλιμάκων όλων των νεοπροσληφθέντων κρατικών υπαλλήλων. Ο σκοπός του σχεδίου αυτού είναι δήθεν για σμίκρυνση του χάσματος που υπάρχει στη μισθοδοσία που προσφέρει ο ιδιωτικός τομέας με εκείνη που προσφέρεται στον Δημόσιο, και για να συγκρατηθεί ο ρυθμός με τον οποίο αυξάνονται τα εισοδήματα. Τον ρυθμό όμως με τον οποίο αυξάνονται οι φόροι και οι αποκοπές από τα εισοδήματα των εργαζομένων (αναγκαστική εισφορά 1% για την άμυνα) δεν τον βλέπει κανείς. Υπόφερε δηλαδή εργαζόμενοι, χάρη της πολιτικής της λιτότητας, για να θησαυρίζουν οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες.

Εξ' άλλου το σχέδιο που προτείνει η κυβέρνηση προνοεί αποκοπές μόνο για τις κλιμάκες Α1 μέχρι Α11. Οι πιο ψηλές κλιμάκες, οι διευθυντικές δηλαδή, δεν επηρεάζονται αυξάνοντας έτσι το χάσμα μεταξύ των διευθυντικών μισθών και των μισθών των κατωτέρων υπαλλήλων. Μ' αυτή της την πολιτική η κυβέρνηση διευρύνει αντι να μειώσει τα χάσματα στους μισθούς.

Καμιά μα καμιά συντεχνία δεν πρέπει (και δεν έχει το δικαίωμα γιατί προδίδει τους εργαζόμενους μέλη της) να υποστηρίξει έστω και στο ελάχιστο το σχέδιο αυτό.

Η Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) επικρίνει τους Δ.Υ. (και η κυβέρνηση ακολουθεί σύμφωνα με το πιο πάνω σχέδιο) γιατί οι μισθοί τους είναι κατά 70% ή και περισσότερο όπως λένε πάνω από τις απολαβές των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα, σε μια πρό-

δηλη προσπάθεια να στραφεί η κοινή γνώμη ενάντια στον Δ.Υ. και να απονταρύνει οποιαδήποτε τάση γι' αύξηση της αδικαιολόγητης χαμηλής μισθοδοσίας που προσφέρουν οι εργοδότες - Βιομήχανοι της ΟΕΒ στους εργαζόμενους.

Γιατί όμως η κυβέρνηση να πρέπει ν' ακολουθήσει τους ιδιώτες εργοδότες; Μήπως είναι οι ψηλοί μισθοί των Δ.Υ. (και δεν είναι η μεγάλη μάζα των Δ.Υ. και σίγουρα όχι οι έκτακτοι που παίρνουν ψηλούς μισθούς) που φταίνε για τα προβλήματα της οικονομίας;

Οι μισθοί των Δ.Υ., που αντίθετα με το ότι συμβαίνει στον ιδιωτικό τομέα φορολογούνται μέχρι το τελευταίο σέντ και περικόπτονται μέχρι ποσοστού 35% από το φόρο στις ψηλότερες βαθμίδες, δεν φταίνε για τα οικονομικά προβλήματα του τόπου όπως θέλει να το παρουσιάσει η ΟΕΒ και η κυβέρνηση. Αλλού πρέπει ν' αναζητηθούν οι αιτίες: στη τεράστια φοροδιαφυγή και φοροαποφυγή, τη φυγάδευση κεφαλαίων, τα υπερκέρδη και γενικά στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Αλλά η ΟΕΒ, που τα μέλη της ευθύνονται για τα πιο πάνω, ασφαλώς θέλει να στρέψει τη προσοχή μακριά από τις ευθύνες της. Δεν θα πρέπει όμως άλλοι (ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΔΕΟΚ) να διευκολύνουν το παιχνίδι της. Το κλίμα που έχει σπείρει η ΟΕΒ ενάντια στους Δ.Υ. πρέπει να το καταπολεμήσουν όλες οι συντεχνίες και όχι να το εντείνουν όπως κάνουν σήμερα. Η ηγεσία των συντεχνιών πρέπει να παλέψει και να κερδίσει για τους εργάτες εξ' ίσου καλούς όρους εργασίας όπως οι Δ.Υ. και να πάψει να ρίχνει τις ευθύνες στους Δ.Υ. και στους ψηλούς μισθούς τους για τα όσα υποφέρουν ση-

μερα οι εργαζόμενοι, διότι με την πολιτική τους αυτή στρέφουν τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα ενάντια στους εργαζόμενους της Δημόσιας Υπηρεσίας και διασπάζουν μ' αυτό το τρόπο το κίνημα. Γιατί αποπροσανατολίζουν τους εργάτες για τους πραγματικούς αιτίους των οικονομικών προβλημάτων που είναι οι καπιταλιστές και η κυβέρνηση τους. Και γιατί στο τέλος οι εργάτες δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν αν μειωθούν τα ωφελήματα των Δ.Υ. ενώ αντίθετα έχουν πολλά να κερδίσουν αν αγωνιστούν για ίση μεταχείριση μαζί τους.

Μια τέτοια πολιτική θα συνένωνε όλους τους εργαζόμενους σε ένα κοινό αγώνα ενάντια στους εργοδότες, τους βιομήχανους, τους τραπεζίτες, και τους τσιφλικάδες και την κυβέρνηση τους για να περάσουν τα σπασμένα της κρίσης οι «θυσίες» και η «λιτότητα» σ' αυτούς που για χρόνια κερδοσκοπούν σε βάρος του εργάτη κι όχι στους ήδη βαρυνόμενους άμους των εργαζομένων.

Ένας τέτοιος αγώνας κάτω από την καθοδήγηση ενός Κογκρέσσου όλων των Συντεχνιών θα αποχτούσε τόση δύναμη ώστε να φέρει όλους τους εργαζόμενους στο ψηλό επίπεδο μισθών και ωφελημάτων της Δημόσιας Υπηρεσίας.

Ένας τέτοιος αγώνας και μια τέτοια ενότητα θα άφηνε τους καπιταλιστές και τη δεξιά ξεκρέμαστη και θα ετοίμαζε το έδαφος για μια αριστερή κυβέρνηση και μια σοσιαλιστική Κύπρο όπου τα χάσματα θα εξαλείφονταν οριστικά κι όπου όλοι οι εργαζόμενοι θα απολαμβάνουν ισότητα τον πλούτο και τα αγαθά της κοινωνίας.

Μάρτιος Β.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Ο αντικομμουνισμός της ΣΕΚ και οι ευθύνες της ηγεσίας της ΠΕΟ

Από τη δημιουργία της ΣΕΚ ένας από τους κύριους σκοπούς που έχει βάλει η ηγεσία της είναι ο πόλεμος ενάντια στην ιδεολογία του Μαρξισμού - Κομμουνισμού, ενάντια δηλαδή στην ιδεολογία της εργατικής τάξης. Αυτόν τον σκοπό της τον εξυπηρετεί με μεγάλη συνέπεια μέχρι σήμερα.

Δεν εκδίδεται φύλλο της Εργατικής Φωνής (εκφραστικό όργανο της ΣΕΚ) που να μην περιέχει δύο με τρία άρθρα με αντικομμουνιστικό περιεχόμενο. Πολλές φορές τα αντικομμουνιστικά αυτά άρθρα καλύπτουν το μεγαλύτερο μέρος της εφημερίδας.

Η μέθοδος όμως που συνήθως χρησιμοποιούν για να χύσουν την αντικομμουνιστική τους χολή είναι το λιγότερο περίεργη και στερεότυπη από μια συγκεκριμένη ενέργεια της ΠΕΟ, της Σοβ. Ένωσης ή από κάποιο ιστορικό γεγονός, το διαστρεβλώνουν κι αυτό και καταλήγουν σε αντικομμουνιστικό υβρεολόγιο ενώ ουδέποτε ασχολούνται με την ίδια την Μαρξιστική θεωρία. Ο λόγος φυσικά που ενεργούν μ' αυτό τον τρόπο είναι απλός: Η οποιαδήποτε σοβαρή αναφορά πάνω στην κομμουνιστική ιδεολογία θα έφερνε ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκουν. Έτσι προτιμούν να ασχολούνται με τις ενέργειες της ΠΕΟ και της Σοβ. Ένωσης, ξεχνούν όμως ότι δεν είναι οι πράξεις και οι ενέργειες της ΠΕΟ και της Σοβ. Ένωσης, που καθορίζουν την κομμουνιστική ιδεολογία αλλά αντίθετα είναι η Μαρξιστική θεωρία και ανάλυση που θα έπρεπε να καθορίζει πως πράξεις της ΠΕΟ και της Σοβ. Ένωσης.

Σ' ένα από αυτά τα άρθρα με τίτλο «που μας οδηγούν οι κομμουνιστές», ο αρθρογράφος αφού αναφέρεται στην στάση της ΠΕΟ στις πρόσφατες φορολογίες και στις απόψεις της για την τροποποίηση του νόμου περί φόρου εισοδήματος, καταλήγει στον κύριο στόχο του άρθρου - τον αντικομμουνισμό - και ρωτά: «Πού στοχεύουν οι ενέργειες και η πολιτική των κομμουνιστών; Μήπως προσπαθούν να πτωχεύσουν και να εξαθλιώσουν το λαό; Μήπως βρίσκονστε στο στάδιο υλοποίησης σκοτεινών σχεδίων;» Ο αρθρογράφος της Ε.Φ. φαίνεται ότι εθελοτυφλεί. Οι ενέργειες και η πολιτική της ηγεσίας της ΠΕΟ (αυτούς εννοεί ο αρθρογράφος λέγοντας κομμουνιστές) δεν στοχεύουν πουθενά αλλού παρά στο να στηρίξουν την καπιταλιστική οικονομία που άρχισε ήδη να τριγκλίζει. Πιστεύουν ακόμα ότι έτσι θα σώσουν το λαό από την εξαθλίωση και ακριβώς αυτό είναι το πρόβλημα με τους «κομμουνιστές» γιατί αυτοί τουλάχιστον θάπρεπε να ξέρουν ότι το κατράκυλισμα του καπιταλισμού είναι αναπόφευκτο, θα πρεπε να ξέρουν ότι παρόμοιες προσπάθειες κάνει ολόκληρος σχεδόν ο καπιταλιστικός κόσμος εδώ και μια δεκαετία χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Αυτό που δεν καταλαβαίνουν όμως, οι κομμουνιστές ηγέτες της ΠΕΟ φαίνεται να το έχουν καταλάβει οι δεξιό ηγέτες της

ΣΕΚ και είναι γι' αυτό που από τώρα άρχισαν να μιλούν για πτώχευση και εξαθλίωση του λαού και είναι γι' αυτό που από τώρα προσπαθούν να επιρρίψουν την ευθύνη της ανικανότητας των αστών στους ώμους των κομμουνιστών.

Συνεχίζοντας πάρα κάτω το άρθρο μας λέει:

«Τί άλλο μπορεί να υποδηλώνει η προσπάθεια για διάσπαση των μαζών οι ενέργειες για τη δημιουργία φτώχειας και αθλιότητας παρά μια οργανωμένη προσπάθεια για την επιβολή του κομμουνισμού; Διότι το παράσιτο του κομμουνισμού δεν ευδοκίμει εκεί που υπάρχει ευημερία και κοινωνική πρόοδος».

Εδώ θάπρεπε να υπενθυμίσουμε στους πράκτορες αυτούς των εργοδοτών ότι αν η Εργατική Τάξη σήμερα στην Κύπρο είναι σκληρά διασπασμένη είναι γιατί αυτοί με την συγκατάθεση και βοήθεια των εργοδοτών προχώρησαν στην ίδρυση της Συντεχνίας τους χωρίζοντας, έτσι την εργατική τάξη σε δεξιούς και αριστερούς, και από τότε απορρίπτουν οποιανδήποτε πρόταση ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στην συνέχεια του πιο πάνω αποσπάσματος προσπαθούν να μας κάνουν ανάλυση των μεθόδων πάλης που χρησιμοποιούν οι κομμουνιστές και μας λένε:

«Οι κομμουνιστές για να μπορέσουν ν' αλλάξουν το κοινωνικό καθεστώς αγωνίζονται πρώτα απ' όλα για την δημιουργία φτώχειας και αθλιότητας».

Είναι φανερό ότι οι κύριοι αυτοί ψεύδονται και διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα. Αν σήμερα οι χώρες της Λατινικής Αμερικής, της Ασίας και της Αφρικής βρίσκονται σε κατάσταση φτώχειας, πείνας δυστυχίας κι εξαθλίωσης, αν η Ευρώπη άρχισε να παίρνει τον κατήφορο, αυτό είναι αποτέλεσμα του σάπιου καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και όχι αποτέλεσμα της δράσης των κομμουνιστών.

Η προσπάθεια όμως που γίνεται με τέτοιου είδους άρθρα δεν είναι απλώς έκφραση απόψεων ενάντια σε μια ιδεολογία, με την οποία έχουν κάθε δικαίωμα να διαφωνούν, αλλά η χρησιμοποίηση της αντικομμουνιστικής εξάρσης σαν μεθόδου για την επικράτηση της αντιδραστικής.

Η μέθοδος αυτή δεν είναι καινούργια· την χρησιμοποίησαν και την χρησιμοποιούν όλα τα διχτατορικά, αντιδραστικά καθεστώτα όλος ο κόσμος και τα

όργανα τους. Είναι την ίδια πρόστυχη μέθοδο που ακολούθησαν και οι ηγέτες της ΣΕΚ πριν από το '74 για να υποβοηθήσουν με τη δημιουργία του κατάλληλου κλίματος το πραξικόπημα και με την επικράτηση του να το υποστηρίξουν. Με τον ίδιο τρόπο προσπαθούν σήμερα να αναβιώσουν τέρατα του

παρελθόντος για να υποβοηθήσουν την πιο αντιδραστική μερίδα της δεξιάς να βγει στην εξουσία. Κανένας όμως δεν μπορεί να σταθεί ενάντια στην εξέλιξη και πρόοδο παρά μόνο προσωρινά. Η εργατική τάξη μέσα από την πείρα της θα καταλήξει στα σωστά συμπεράσματα. Θα ξεσκεπάσει

τον πραχτορικό ρόλο τέτοιων ηγετών και αγκαλιάζοντας την Μαρξιστική ιδεολογία θα αλλάξει την όψη του κόσμου πετώντας το παλιό κοινωνικό σύστημα της εκμετάλλευσης και τους υποστηρικτές του στον σκουπιδοντενέκε της ιστορίας.

Δημήτρης

ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΕΣ Οι οικοδόμοι άνεργοι Οι εργάτες άστεργοι

Η κρίση στις οικοδομές είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής

Ένας κύριος παράγοντας που συντέλεσε στην αύξηση της ανεργίας το δεύτερο εξάμηνο του '83 — ανήλθε στο 3,7% — ήταν και η κρίση στην οικοδομική βιομηχανία.

Η οικοδομική βιομηχανία που είναι η πιο σοβαρή βαριά βιομηχανία στην Κύπρο και αποτελεί την ραχοκοκαλιά της Κυπριακής οικονομίας, είχε γνωρίσει μετά το '74 μια τεράστια ανάπτυξη που βασίστηκε κυρίως σε δύο λόγους.

1ον στην ανάγκη για άμεση στέγαση των προσφύγων.

2ον στην ανάγκη για ξενοδοχειακές μονάδες σαν αποτέλεσμα της αυξανόμενης τουριστικής κίνησης.

Αυτοί οι δύο παράγοντες έδωσαν μια τεράστια ώθηση στην οικοδομική βιομηχανία με αποτέλεσμα να απορροφηθούν όλοι οι άνεργοι του κλάδου που έχασαν τις δουλειές τους λόγω των γεγονότων του '74, ακόμα σε κάποιες περιπτώσεις παρατηρήθηκε έλλειψη εργατών. Στα πιο πάνω συνέτεινε η εξαγωγή μέρους του εργατικού δυναμικού στις Αραβικές χώρες. Σήμερα οι εργάτες που εργάζονται στες Αραβικές χώρες είναι γύρω στες 11 χιλιάδες ή 4%-5% του εργατικού δυναμικού.

Η κρίση που άρχισε να φαίνεται στην οικοδομική βιομηχανία ήρθε σαν αποτέλεσμα της σχετικής ικανοποίησης των στεγαστικών αναγκών των προσφύγων από την μια, αλλά παράλληλα και της μείωσης του ρυθμού ανέγερσης των ξενοδοχείων. Πισω όμως από τα πιο πάνω φαινόμενα αίτια της κρίσης βρίσκεται μια άλλη πραγματικότητα. Η κρίση είναι αποτέλεσμα της αναρχίας και του μη προγραμματισμένου τρόπου με τον οποίο αναπτύχθηκε η βιομηχανία.

Μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια ή σε μια «ελεύθερη οικονομία» όπως προτίμούν να την ονομάζουν οι καπιταλιστές καταθετι κινείται και αναπτύσσεται για χάρη του κέρδους. Στην περίπτωση της ανέγερσης οικιστικών μονάδων, όπως στον τουριστικό τομέα, τα πρώτα ξενοδοχεία έδωσαν γρήγορα, αρκετό κέρδος.

Έτσι οι καπιταλιστές έτρεξαν να επενδύσουν στον τομέα αυτό όσο το δυνατό πιο γρήγορα για να κερδίσουν περισσότερα. Η κυβέρνηση σαν γνήσιος εκπρόσωπος των καπιταλιστών «βοήθησε» στην όλη επιχείρηση προσφέροντας χαλίτικα και δάνεια για την «επαναδραστηριοποίηση ατων πληγέντων επιχειρηματιών».

Εδώ θα πρέπει να παρατηρήσουμε χαρακτηριστικά ότι προεκλογικά η «Σημερινή» και ο συναγερμός κατηγορούσαν τον υπουργό προεδρίας κ. Κατσελή ότι είχε εκμεταλλευτεί λεφτά της κυβέρνησης και έχτισε ξενοδοχείο στην Αγ. Νάπα. Η απάντηση του Υπουργού ήταν ότι αυτό έγινε μέσα στα πλαίσια της κυβερνητικής πολιτικής για ανάπτυξη της οικονομίας και για επαναδραστηριοποίηση των «πληγέντων επιχειρηματιών». Έτσι από το μέτρο αυτό, εχτός από τον ίδιο ωφελήθηκαν και καπιταλιστές που βρίσκονταν στο Συναγερμό.

Σαν αποτέλεσμα λοιπόν του πιο πάνω τρόπου με τον οποίο έγινε το χτίσιμο των ξενοδοχείων ήταν να γειμίσουν οι παραλίες — από την Αγ. Νάπα μέχρι την πόλη της Χρυσόχους — με ξενοδοχεία και να ανακαλύψουν μια μέρα, ξαφνικά, τόσο οι καπιταλιστές όσο και η κυβέρνηση-τους, ότι τα ξενοδοχεία ήταν πιο πολλά από τους τουρίστες. Έτσι η κρίση είναι αναπόφευκτη και στην οικοδομική βιομηχανία αλλά και στην τουριστική.

Η άλλη αιτία της κρίσης — η ικανοποίηση δηλαδή των στεγαστικών αναγκών των προσφύγων — είναι και αυτή ψεύτικη. Η πλειοψηφία της εργατικής και αγροτικής τάξης ξέρε από πρώτο χέρι τι σημαίνουν σήμερα στεγαστικές ανάγκες. Σημαίνουν έξτρα δουλειά τα Σαββατοκυριάκα, στερήσεις και οικονομικές δυσκολίες.

Πάρα πολύ σωστά πάνω στο θέμα αυτό η ΠΕΟ τονίζει ότι: «Η οικιστική στέγη πρέπει να θεωρείται κοινωνικό αγαθό, που η εξασφάλιση του στους πολίτες είναι υποχρέωση του κράτους». Βέβαια, όταν λέει αυτό η ΠΕΟ θα πρέπει να πει και κάτι άλλο. Ότι δηλαδή μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα όπου το κέρδος είναι αυτό που κινεί τα πάντα καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί — ακόμα και

αν το θέλει — να ικανοποιήσει αυτό το αίτημα. Πολύ περισσότερο σήμερα η δεξιά κυβέρνηση είναι διατεθειμένη να χτίσει ένα ξενοδοχείο σ' ένα κεφαλαιοκράτη αλλά δεν είναι διατεθειμένη να χτίσει ένα σπίτι σ' ένα εργάτη.

Αυτό φαίνεται μέσα από το γεγονός ότι υπάρχουν σήμερα από τη μια άνεργοι οικοδόμοι και από την άλλη ένας μεγάλος αριθμός από εργάτες κύρια, που έχουν άμεση ανάγκη από στέγη. Η κυβέρνηση αν και θέλει να βάλει τους άνεργους χτίστες να χτίσουν σπίτια που τόσο ανάγκη τα έχουν οι εργάτες και οι αγρότες, δεν μπορεί.

Ο οργανισμός ανάπτυξης γης και ο οργανισμός επιχορήγησης στέγης που δημιουργήθηκαν από την Κυβέρνηση για αυτό το σκοπό δεν μπορούν να φέρουν σε πέρας το καθήκον τους. Ο λόγος είναι ότι λειτουργούν πάνω στη βάση του κέρδους. Έτσι μπορεί να βρισκουν χαλίτικα και εκκλησιαστική γη, αλλά την πουλούν όπως περίπου πουλά και ο χτηματομεσίτης. Μπορεί να επιχορηγούν διαμερίσματα αλλά θα πρέπει να τα δώσουν σε τέτοια τιμή και με τέτοιο τρόπο ώστε να εξασφαλισθεί το κέρδος. Με βάση αυτό τον τρόπο λειτουργίας των πιο πάνω οργανισμών όσοι έχουν ανάγκη από στέγη δεν μπορούν να βοηθηθούν γιατί αν μπορούσαν να διαθέσουν τα αναγκαία λεφτά θα έχτιζαν από μόνοι τους και δεν θα περίμεναν την κυβέρνηση.

Για να λυθεί το πρόβλημα της ανεργίας αλλά και να ξεπεραστεί η κρίση στις οικοδομές θα πρέπει οι εκπρόσωποι των εργατών, δηλαδή οι συντεχνίες, να αναλάβουν εξ ολοκλήρου τους Οργανισμούς Ανάπτυξης Γης και επιχορήγησης στέγης. Παράλληλα η οικοδομική βιομηχανία πρέπει να κοινωνικοποιηθεί και να μπει κάτω από τον έλεγχο των ιδίων των εργατών. Αφού γίνουν αυτά τότε δεν θα υπάρχει κανένας που να εμποδίζει τον προγραμματισμό της οικοδομικής βιομηχανίας με τρόπο που αντί να χτίζει αχρείαστα ξενοδοχεία και να στατά έτσι άδικα τα λεφτά να τα χρησιμοποιεί για το χτίσιμο των αναγκαίων για τους εργάτες, για τους αγρότες, πιο γενικά για την κοινωνία, χώρων στέγασης.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΠΕΟ—ΣΕΚ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟ

Ενωμένοι οι εργαζόμενοι να διαφυλάξουν

τις κατακτήσεις τους

Μέσα απο σκληρους, αιματηρους αγώνες η κυπριακή εργατική τάξη κατάκτησε πριν απο πολλά χρόνια την Αυτόματη τιμαριθμική Αναπροσαρμογή. Αυτή τη μεγάλη κατάκτηση οι αστοί θέλουν σήμερα να την καταργήσουν.

Αυτή είναι μια επιδίωξη που έχουν εδώ και χρόνια με σκοπο τη διατήρηση των κερδων τους στα ψηλά επίπεδα που συνήθισαν ή — όπως λένε — για να κάνουν τα προϊόντα τους συναγωνισιμα στη Διεθνή Αγορά. (Για τα μη «συναγωνισιμα» προϊόντα τους φταίνε δήθεν οι μισθοι των εργαζομένων κι όχι η φύση του καπιταλισμου η παντοδυναμία των πολυεθνικων κι η άρνηση ή αδυναμία (ή και τα δυο) των κυπρίων καπιταλιστων να επενδύσουν αρκετα σε σύγχρονη τεχνολογία).

Ο λόγος που δεν επέβησαν μετατροπες ή παγοποίηση του τιμαριθμου στο παρελθόν (όπως για παράδειγμα με τις προτάσεις Αυξεντίου πρώην Υπ. Οικονομικών) ήταν η αντίδραση όλων των συντεχνιών και ο φόβος απεργιακών εκρήξεων ενος ενωμένου κι οργισμένου εργατικού κινήματος.

Σήμερα όλα δείχνουν πως θα προσπαθήσουν να χτυπήσουν ξανα, ακολουθώντας το παράδειγμα των κυβερνήσεων/εργοδοτων άλλων καπιταλιστικών χωρων όπου υπάρχει η Αυτόματη τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (Ιταλία, Βέλγιο, Ολλανδία).

Σαν πρώτη κίνηση για την κατάργηση του τιμαριθμικού οι αστοί έχουν δυο μέτρα υπόψη τους:

(α) Αφαίρεση μερικών καταναλωτικών αγαθων και ειδων πρώτης ανάγκης απο τον υπολογισμό του τιμαριθμικού δείκτη και

(β) Δωδεκάμηνη αντιεξάμηνη αναπροσαρμογή του τιμαριθμικού.

Το πρώτο μέτρο θά χει σαν αποτέλεσμα την παραπέρα μείωση του τιμαριθμικού ενώ με το δεύτερο οι εργαζόμενοι θα περιμένουν ένα ολόκληρο χρόνο να πάρουν τιμάρημο και στο μεταξύ θα είναι έρμαιο των αυξήσεων στις τιμες.

Αν αυτά τα μέτρα εφαρμοστούν θα αφαιρέσουν το βασικότερο όφελος του τιμαριθμικού δηλαδή την αποζημίωση των εργαζομένων τις αυξήσεις των τιμων. Στην ουσία δηλαδή ΘΑ ΜΕΙΩΣΟΥΝ ΤΑ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΑ.

Η Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή είναι λοιπον μια μεγάλη κατάκτηση των εργαζομένων. Γι' αυτό οι συντεχνίες έχουν καθήκον να την προστατεύσουν με κάθε θυσία απο τα νύχια των καπιταλιστων, να την ενισχύσουν και να την καλύτερουν. Ιδιαίτερα η Π.Ε.Ο., που σε λίγο καιρο θα γιορτάσει την επέτειο της έναρξης του μεγάλου αγώνα για κατάκτηση του τιμαριθμικού (1 Μαρτίου 1944) δεν αρκει να θυμάται και να

τιμα τους αγώνες του χτες αλλά πρέπει ταυτόχρονα να τους συνεχίζει σήμερα. Ένας αγώνας για καλύτερευση του τιμαριθμικού σε όφελος της Εργατικής Τάξης είναι η καλύτερη τιμή στους ήρωες και τους μάρτυρες της εργατικής τάξης και αξίζει χίλιες φορές περισσότερα απο τις ομιλίες και τα λόγια που θα ακουστούν στο γιορτασμο της επετείου.

Για να προστατευθεί όμως και να βελτιωθεί το τιμαριθμικό και οι άλλες κατακτήσεις των εργαζομένων χρειάζεται εργατική ενότητα πράγμα που λείπει σήμερα. Αντίθετα διεξάγεται τελευταία μια μεγάλη διαμάχη ανάμεσα στις δυο κυριότερες συντεχνίες — την ΠΕΟ και τη ΣΕΚ — για το θέμα του τιμαριθμου.

Η ηγεσία της ΠΕΟ ζητα να αλλάξει το σύστημα γιατί δεν είναι δίκαιος ο τρόπος με τον οποίο παραχωρείται ο τιμάρημος έτσι που αυξάνει το χάσμα στους μισθους.

Για να πείσει για τη θέση της συγκρίνει τη περίπτωση του Γενικού Διευθυντή Υπουργείου με £8.500 βασικό μισθο τον χρόνο με την εργάτρια των £700. Με ετήσιο τιμάρημο 10% ο Γ. Διευθυντής παίρνει αύξηση £850 και η εργάτρια £75, ο Γ.Δ. δηλαδή παίρνει τιμαριθμική αύξηση μεγαλύτερη απο τον ετήσιο μισθο της εργάτριας!!! (Εργ. Βήμα» 11/1/84).

Πίσω απο τη χρησιμοποίηση τέτοιων παραδειγμάτων η ηγεσία της ΠΕΟ αντί να βγάζει τα σωστα συμπεράσματα, προχωρεί στην υποστήριξη της μείωσης του τιμαριθμικού για τους «υψηλόμισθους» (χωρίς να εξηγει ποιους εννοει και που σταματά ο «υψηλομισθος» και αρχίζει ο «χαμηλομισθος»).

Η ηγεσία της ΣΕΚ που έχει στους κόλπους της τους πιο πολλους υψηλόμισθους αντιτίθεται στις προσπάθειες της ΠΕΟ για αλλαγή του τιμαριθμικού και προχωρεί δημαγωγικά σε συνθήματα (που απευθύνονται στην ΠΕΟ) όπως «κάτω τα χέρια απο τον τιμάρημο» υπονοώντας ότι η ΠΕΟ θα δεχτεί να καταργηθεί ο τιμάρημος ή να αλλοιωθεί το μέτρο σε βάρος των εργατων.

Η ηγεσία τέλος της ΣΕΚ φαίνεται να ενδιαφέρεται — εκτος απο το να πλήξει την ΠΕΟ — για τους υψηλόμισθους μέλη της παρα για οτιδήποτε άλλο.

Απο την άλλη η ηγεσία της ΠΕΟ — ενώ έχει κάθε δικαιο να αντιτίθεται στα χασματα Γεν. Διευθυντων — εργατριων — ασχολείται περισσότερο με το πως θα περιοριστούν οι μισθοι/ ωφέληματα των υψηλόμισθων παρα με το πως θα αυξηθούν τα εισοδήματα των χαμηλόμισθων.

Αυτο που έχει σημασία για τους χιλιάδες χαμηλόμισθους είναι πως θα αυξηθούν τα μεροκάματα των £80 των £100 των £150 τον μήνα για να εξασφαλίζουν ένα υποφύεργο βιοτικό επίπεδο.

Γι' αυτο έχει καθήκον η ΠΕΟ να παλέψει για τη βελτίωση του τιμαριθμικού δείκτη με μέτρα όπως τα πιο κάτω.

(α) Μεγαλύτερη συμμετοχή των εργαζομένων στον υπολογισμό των τιμαριθμικών αυξήσεων έτσι που να ανταποκρίνονται στις πραγματικές αυξήσεις των τιμών και του κόστους ζωής των εργαζομένων.

(β) Να μη φορολογείται η τιμαριθμική αύξηση αφού δίδεται για να προστατεύσει τους εργαζομένους απο τον πληθωρισμο.

(γ) Μεγαλύτερες αυξήσεις για τους χαμηλά αμειβομένους.

(δ) Παροχή τιμαριθμικού κάθε 3 μήνες κι όχι κάθε εξάμηνο.

Αυτα τα μέτρα σε συνδιασμο με μια γενικότερη πολιτική σε όφελος των χαμη-

λόμισθων — μίνιμουμ μισθοι, αυξήσεις μισθων κ.λ.π. — είναι που θα ανακουφίσουν τις εργάτριες στο παράδειγμα της Εργατικής Φωνής.

Τέλος αυτο που προέχει σήμερα δεν είναι οι τσακωμοί ΠΕΟ—ΣΕΚ, υψηλόμισθων και χαμηλόμισθων και τα παρόμοια» αλλά η ενιαία αντιμετώπιση των επιθέσεων των καπιταλιστων και της κυβέρνησης τους ενάντια στους εργαζομένους. Και σαν πρώτος στόχος αυτής της επίθεσης είναι φαίνεται ο τιμάρημος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΟΥΚΑ

Απεργία στο επιπλοποιείο Χ' Χαραλάμπους

«Δουλεύουμε και διερωτόμαστε αν θα πληρωθούμε ή όχι την Παρασκευή»

Αυτο συμβαίνει με τους εργαζομένους στο επιπλοποιείο του Αχιλλέα Χ' Χαραλάμπους στα Λατσια. Ένα επιπλοποιείο στο οποίο μπορούν να δουλεύουν πνήγνα εργάτες (τόσο μεγάλο είναι), αλλά λόγω της αδιαλλαξίας του εργοδότη δουλεύουν μόνο εννια άτομα, απο τα οποία τα τρία είναι αφεντικά (ο πατέρας και οι δυο γιοι του). Οι εργάτες που παίρνουν δουλειά εκεί, μετα απο δυο - τρεις μήνες φεύγουν.

Αυτο το καταλαβαίνει πολυ καλα ο καθένας, όταν μάθει πόσο στυγνα εκμεταλλεύεται ο Αχιλλέας Χ' Χαραλάμπους τους εργαζομένους στο επιπλοποιείο του. Αναφέρουμε μερικά πράγματα που μας κατάγγειλαν οι εργαζόμενοι - απεργοί:

- Δουλεύει στο επιπλοποιείο νεαρος εργαζόμενος 16 χρονων, απο τις 7.15 το πρωί μέχρι τις 7.00 το βράδυ καθημερινά, δουλεύει και το Σάββατο και πληρώνεται £12.00 τη βδομάδα, ενώ δικαιούται £29.00. Μέχρι στιγμής του κατακρατεί £300.00. Είναι απαραίτητο να σημειώσουμε ότι ο νεαρος αυτος είναι και υπο την προστασία του Γραφείου Ευημερίας.

- Προσέλαυνε γυναίκες για δουλειά με μισθο £22.00 και τους υποσχέθηκε στον ένα μήνα αύξηση. Στον ενάμισο μήνα που πήγαν να του ζητήσουν την αύξηση, τους απάντησε ότι «η αύξηση σας είναι τα ένημα των κοινωνικών ασφαλίσεων που θα αρχίσω να

σας βάζω απο αύριο».

- Προσλήφθηκαν εργαζόμενοι τον Σεπτέμβρη και τους εξήτησε να απαντήσουν σε ερώτηση υπαλλήλου του γραφείου εργασίας, ότι προσλήφθηκαν από 1 του Νιόβρη.

- Ένας εργαζόμενος έπαθε ατύχημα στη δουλειά, μπήκε κλίπς από πιστόλα στο χέρι του, (το οποίο ακόμα δεν του έχει αφαιρεθεί) και γύριζε με το αφτοκίνητο του στους γιατρούς για να βγάλει πλάκες κ.λ.π. και ο εργοδότης δεν ανάλαβε τίποτα απο αυτα τα έξοδα.

Οι εργαζόμενοι στο επιπλοποιείο αυτο αποράσισαν να καλέσουν την συντεχνία και να οργανωθούν, διότι ο εργοδότης αρνείτο να δώσει κεκτημένα δικαιώματα που απολάμβαναν οι εργαζόμενοι του κλάδου στα άλλα επιπλοποιεία. Όταν η συντεχνία του ζήτησε να κάτσει σε συζήτηση, αφτος απάντησε «σου χαρίζω τους εργαζομένους μου» και άρχισεν τις απολύσεις. Την μια μέρα τον ένα εργάτη, την άλλη τον άλλο. Μετα απ' αφτο οι εργαζόμενοι βγήκαν σε απεργία και ο εργοδότης φώναζε και φωνάζει ακόμη μέχρι σήμερα: «Αν σας αρέσει μείνετε, αν δεν σας αρέσει φύγετε. Εγώ δεν αναγνωρίζω κανένα».

Τα αιτήματα των απεργων είναι:

- Να πληρωθούν οι κανονικοί μισθοι που δικαιούνται οι εργαζόμενοι.

- Να πληρωθούν τα κα-

νονικά φιλοδωρήματα για τις γιορτες των Χριστουγέννων και όχι όσα θέλει ο εργοδότης. Εργαζόμενος που εδικαιούτο £160.00 πήρε £35.00, εργαζόμενος που εδικαιούτο £60.00 πήρε £25.00 δυο εργαζόμενοι που εδικαιούτο £25.00 πήραν από £5.00.

- Αύξηση 5% το 84 και 5% το 85., και πληρωμή του τιμαριθμικού επιδόματος.

Η απεργία τη στιγμή που γράφονται οι γραμμες αυτές είναι στην τέταρτη βδομάδα και δεν υπάρχει καμμία συνεννόηση απο την μερια του εργοδότη.

Προσπάθησε να προσλάβει άλλου εργάτες, προσπάθησε να τελειώσει παραγγελίες του σε άλλα επιπλοποιεία, αλλά ούτε και με άλλους επιπλοποιους τα κατάφερε να συνεργαστεί.

Μια μέρα έκρυψε κάτω απο το χώμα στο χωράφι που σταθμεύουν τα αυτοκίνητα τους οι απεργοί κομμάτια σανίδι (οκτώ) με καρφωμένες πάνω βελόνες, με αποτέλεσμα να τρυπήσουν τα λάστιχα των αυτοκινήτων, και να τα πατήσουν οι απεργοί. Ο εργοδότης κατηγορήσεν τους απεργους ότι το έκαμαν αυτοι.

Οι συντεχνίες πρέπει να εξαναγκάσουν τον εργοδότη αυτον να πληρώσει όλα αυτα τα καθυστερημένα, να πληρώσει όλα όσα απολαμβάνουν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι στον κλάδο και να βάλουν τέρμα στην ασυδοσία και την αυθαιρεσία του.

Βάσω Ιωάννου

ΕΛΛΑΔΑ: Αγωνιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις

Σε προηγούμενες αναλύσεις μας για την κατάσταση στην Ελλάδα όπως αυτή διαμορφώθηκε μετά την ιστορική νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του '81 είχαμε πει πως όσο η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να ξεπεράσει τα προβλήματα της κρίσης μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια είναι αδύνατο να υπάρξει διέξοδος.

Πέρασαν δύο χρόνια και τρεις μήνες από τον Οκτώβριο του '81 και η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού συνεχίζει και εντείνει τα κτυπήματα ενάντια στους εργαζομένους, εκμεταλλευόμενη την αδυναμία του ΠΑΣΟΚ να κτυπήσει το μεγάλο κεφάλαιο, πράγμα που θα του επιτρέψει να κατακτήσει και την οικονομική εξουσία προς όφελος της εργατικής τάξης. Όσο όμως η κρίση βαθιάει και όσο ο χρόνος που το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στην εξουσία μεγαλώνει, άλλο τόσο πληθαίνουν και οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων ενάντια στα καπιταλιστικά «αγαθα» της ανεργίας και της ακρίβειας, για μια σοσιαλιστική πολιτική σαν τη μόνη για το ξεπέρασμα της κρίσης.

Σ' όλο αυτό το διάστημα κάθε προσπάθεια για καλύτερη διαχείριση και εκλογίκευση του συστήματος είχε την φυσιολογική κατάληξη της αποτυχίας. Όλοι οι βασικοί στόχοι που επεδίωκε η κυβέρνηση με την οικονομική πολιτική του '83 παρέμειναν στόχοι. Στη στρατιά των ανέργων προστέθηκαν μερικές ακόμα χιλιάδες άτομα με αποτέλεσμα σήμερα να ψάχνουν για δουλειά περίπου 350.000 άτομα. Οι αρνητικές επιπτώσεις από την ένταξη και τη συνεχιζόμενη παραμονή στην ΕΟΚ, η πολιτική της μονόπλευρης λιτότητας σε βάρος των εργαζομένων και οι

Εκεί όμως που οι εργαζόμενοι δέχονται την επίθεση του κεφαλαίου και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας είναι ο χώρος των μεγάλων βιομηχανιών που αν και βιώσιμες, βλέποντας την αδράνεια του κράτους και την αδυναμία του να επέμβει, προχωρούν σε μαζικές απολύσεις των εργατών. Βιώσιμες εταιρείες όπως η ΕΒΚΟ και ΝΑΜΚΟ στη Θεσσαλονίκη, η ΑΚΜΗ στη Λαμία, η ΠΕΡΦΙΛ, η ΦΙΞ και πολλές άλλες παραμένουν κλειστές. Στα έργα της ΔΕΗ στον Αχελώο απολύθηκαν με το τέλος του χρόνου 210 εργαζόμενοι. Στόχοι των εργοδωτών εί-

Αχελώο αμέσως με τις 210 πρωτοχρονιάτικες απολύσεις και οι 750 εργάτες που απασχολούνταν εκεί κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας έχοντας τη συμπαράσταση σχεδόν όλων των εργαζομένων της περιοχής Αγρινίου, που κατήλθαν σε 24ωρη πανεργατική απεργία. Οκτώ χιλιάδες Αγρινιώτες, οικοδόμοι, καπνεργάτες, εργαζόμενοι στον ιματισμό, οι συναιτεριστικοί υπάλληλοι, εργάτες του Δήμου, παρα τη συνεχή βροχή πραγματοποιήσαν μαχητική πορεία στους κεντρικούς δρόμους της πόλης διαδηλώνοντας το αίτημα για την επαναπρόσληψη των 210 απολυμένων.

Απεργίες πραγματοποιούνται ακόμα σε πολλές εταιρείες που αν και βιώσιμες, κλείνουν πετώντας στο δρόμο τους εργάτες εκατοντάδες. Η κλωστοϋφαντουργία ΠΕΡΦΙΛ απόλυσε στις 6 του Δεκεμβρίου και τους 450 εργαζομένους που απασχολούσε. Ο ιδιοκτήτης ακολούθησε την τακτική του υπερδανεισμού, συγχρόνως όμως οι «δυσχέρειες» δεν τον εμπόδισαν να φτιάξει μια βίλα σε έκταση 1.600 τ.μ. και ... ένα μεγάλο σε κεντρική λεωφόρο. Αυτό είναι ένα μόνο δείγμα της «δράσης» των μεγαλοβιομηχάνων που κατασπαταλούν τα λεφτά που δανείζονται από το δημόσιο.

Τον ίδιο δρόμο, δηλαδή του κλεισίματος, ακολούθησε και η βιομηχανία μεταλλικών κατασκευών ΕΒΚΟ με αποτέλεσμα 210 απολύσεις την ίδια στιγμή που το υπουργείο εθνικής οικονομίας σε συνεργασία με την ΠΥΡΚΑΛ και τη ΔΕΗ προσφέρθηκε να δώσει δουλειά στην εταιρεία και μάλιστα με ευνοϊκούς όρους. Σκοπός φυσικά των απολύσεων είναι να ασκηθεί πίεση στην κυβέρνηση για να εξασφαλίσει η εταιρεία μεγαλύτε-

ρα κέρδη από τη δουλειά που της προσφέρθηκε. Στον καθαρό αυτό εκβιασμό οι απολυμένοι της ΕΒΚΟ απάντησαν με το αίτημα της κρατικοποίησης, του διαχειριστικού ελέγχου και συμμετοχής σαν τη μόνη λύση για την επαναλειτουργία της βιομηχανίας.

Έναν άλλο παράδειγμα εκβιασμού είναι η περίπτωση του εργοστασίου της μύρας «ΦΙΞ» που παραμένει κλειστό από τον περασμένο Αύγουστο με αποτέλεσμα να κατέχουν την ελληνική αγορά οι δυο πολυεθνικές ΑΜΣΤΕΛ και ΧΕΝΙΓΚΕΡ. Σχετικές μελέτες που έγιναν δείχνουν ότι η εταιρεία είναι βιώσιμη. Αυτό το γνωρίζουν καλύτερα οι 450 απολυμένοι εργάτες που με συνθήματα «όχι στον εκβιασμό» της ΦΙΞ - όχι στις πιέσεις των μονοπωλίων», με συνεχείς κινητοποιήσεις ζητούν από την κυβέρνηση να κρατικοποιήσει την εταιρεία κάτω από εργατικό έλεγχο.

Πολλές άλλες απεργίες με αιτήματα αυξήσεις των μισθών, καλύτερων συνθηκών δουλειάς και αυτοδιαχείρισης είχαμε και σε μια σειρά από άλλες βιομηχανίες όπως στη «Νάσιοναλ-Καν» (κλείσιμο με 400 απολύσεις), στην αρωματοποιία «Φ. Γεωργιάδα ΑΒΕΕ», στη σοκολατοποιία «Παυλίδης ΑΕ» και σε πολλές άλλες.

Ακόμα και στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ στη Λάρνακα ένα χρόνο μετά την «κοινωνικοποίηση» της, η επιχείρηση χωλαίνει σοβαρά. Η περίπτωση αυτή δείχνει το πως αντιλαμβάνεται η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ την κοινωνικοποίηση και τον εργατικό έλεγχο. Στην ουσία η μορφή ιδιοκτησίας της επιχείρησης δεν άλλαξε καθόλου και ο ρόλος των εκπροσώπων των εργαζομένων στο Δ.Σ. είναι περισσότερο διακοσμητικός παρά ουσιαστικός.

Έτσι οι εργαζόμενοι με απεργιακές κινητοποιήσεις ζητούν την άμεση παρέμβαση του κράτους και την ουσιαστική συμμετοχή και έλεγχο με μια νέα μορφή ιδιοκτησίας.

Όλα τα πιο πάνω, όλοι αυτοί οι αγώνες (απεργίες-καταλήψεις κ.λπ.) δεν αποδειχνουν τίποτε άλλο εκτός από το ότι η εργατική τάξη άρχισε να συνειδητοποιεί την τρομακτική της δύναμη και τον πρωταγωνιστικό, πρωτοποριακό ρόλο που της ανέθεσε ο ίδιος ο καπιταλισμός με την ανάπτυξη του, ετοιμάζοντας έτσι το έδαφος για την ανατροπή του.

Η αστική τάξη βλέποντας την αποφασιστικότητα του εργατικού κινήματος και την επερχόμενη κατάρρευση του συστήματος της, αντιδρά σπασμωδικά και όσο της επιτρέπουν οι σημερινές δύσκολες γι' αυτήν αντικειμενικές συνθήκες. Ωστόσο αύριο μπορεί να βελτιωθεί η θέση της στο πεδίο της ταξικής πάλης. Κάτι τέτοιο είναι πιθανό να συμβεί αν οι ηγεσίες των αριστερών κομμάτων συνεχίσουν να αντιστρατεύονται και να φρενάρουν αυτή την πραγματικά μεγαλύτερη ορμητικότητα της εργατικής τάξης.

Οι προσπάθειες του ΠΑΣΟΚ για τη σταθεροποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας μέσα από την κοινωνική «εξομάλυνση» και η παράλληλη πολιτική - με μικρές διαφοροποιήσεις - του Κ.Κ.Ε., έχουν ξεπεραστεί από την ίδια την εργατική τάξη που καθημερινά χαράσσει με τους αγώνες της το δρόμο που οδηγεί στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό μέσα από το κτύπημα του μεγάλου κεφαλαίου, για την κρατικοποίηση με άμεσο εργατικό έλεγχο, για τη ριζική αλλαγή της σημερινής σάπιας κοινωνικής δομής.

συνεχιζόμενες αυθαίρετες απολύσεις από τη πλευρά των μονοπωλίων ξένων και ντόπιων, είναι οι βασικές αιτίες της αύξησης της ανεργίας.

Ο πληθωρισμός (20,5%) δεν είχε την αναμενόμενη πτώση παρά το πάγωμα των μισθών και μεροκαμάτων. Η αύξηση αυτή των τιμών ξεσκεπάζει το μύθο των αστών οικονομολόγων - πως τάχα είναι οι μισθοί που φταίει για τον πληθωρισμό - και δείχνει ακόμα ότι οι μεγαλοεπιχειρηματίες δε συγκινούνται από «εκκλήσεις» σαν κι αυτή που είχε απευθύνει πέρσι η κυβέρνηση, «να ακολουθήσουν μια πολιτική που δε θα είναι κερδοσκοπική...» Οι βιομήχανοι συνέχισαν την επενδυτική τους «απεργία» με αποτέλεσμα να καλυφθεί περίπου ο μισός μόνο στόχος των 100 δισ. που ανέμενε η κυβέρνηση να επενδυθούν. Αρνητική ήταν το '83 και η πορεία των ελληνικών εξαγωγών παρά τη μείωση της δραστικής κατά 15,5% και τη μεγαλύτερη εξαγωγική επιδότηση των εξαγωγών από την κυβέρνηση.

Η κρίση στις μικρές επιχειρήσεις παίρνει τρομακτικές διαστάσεις σαν αποτέλεσμα της δράσης των μονοπωλίων αλλά και του στενόμενου της αγοράς.

ναι η δημιουργία τεχνητής ανεργίας, το κτύπημα κατακτήσεων των εργαζομένων, η απόσπαση νέων δανείων, καθώς και η υπονόμευση πρωτοβουλιών ανάληψης του ελέγχου επιχειρήσεων από το δημόσιο.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση και τους εκβιασμούς των βιομηχάνων, η εργατική τάξη για μια ακόμα φορά με τις κινητοποιήσεις της δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να αντιμετωπισθεί η ασυδοσία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Οι απεργίες, οι καταλήψεις εργοστασίων, τα αιτήματα για κρατικοποίηση, εργατικό έλεγχο και συμμετοχή, έγιναν καθημερινό φαινόμενο. Οι εργαζόμενοι έχουν καταλάβει πια πως δίχως τη δική τους κινητοποίηση και το δικό τους αγώνα, είναι αδύνατο να αντιμετωπιστεί η επίθεση του μεγάλου κεφαλαίου της αστικής τάξης. Αυτό δεν αποτελεί απλώς συμπέρασμα ή σχήμα λόγου αλλά την αληθινή πραγματικότητα που διαδραματίζεται καθημερινά στους χώρους δουλειάς. Η ενότητα και η αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων αποτελούν βασικά συστατικά στον αγώνα τους ενάντια στις απολύσεις.

Στο φράγμα της ΔΕΗ στον

Ο Κυπριακός τύπος σιωπά

Για τις απεργίες στην Ελλάδα ο κυπριακός τύπος τηρεί απόλυτη σιγή. Οι λόγοι γι' αυτό δεν είναι δύσκολο να γίνουν κατανοητοί.

Από τη μια γίνεται προσπάθεια να διατηρηθεί ανέπαφο το πρόσωπο της ελληνικής κυβέρνησης με τον υπερτονισμό των διπλωματικών «επιτυχιών» της, όσον αφορά το κυπριακό. Μ' αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται ο εθνικισμός και ο αποπροσανατολισμός στον διπλωματικό τομέα, σαν τη μόνη διέξοδο για λύση του προβλήματος μας.

Ο πιο σημαντικός όμως λόγος που δεν προβάλλονται οι κινητοποιήσεις των ελληνικών εργαζομένων, είναι γιατί θα φέρουν ένα ρεύμα προβληματισμού και τόνωσης της ταξικής συνείδησης των Κυπρίων εργαζομένων λόγω των στενών σχέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στο Κυπριακό και Ελληνικό κίνημα. Κάτι τέτοιο σίγουρα το φοβούνται οι πολιτικές ηγεσίες της Κύπρου, διότι μια ένταση της ταξικής πάλης στην Κύπρο θα τινάξει στον αέρα τη σημερινή πολιτική τους, που αποφεύγει να καταλογίσει ευθύνες στο καπιταλιστικό σύστημα και να συνδέσει τη λύση του Κυπριακού με τη σοσιαλιστική προοπτική.

ΚΥΠΡΟΣ 1983 — ΜΙΑ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Το 1983, χωρίς αμφιβολία, ήταν ακόμα ένας χρόνος στασιμότητας, αδιέξοδου κι επιδείνωσης των προβλημάτων της κυπριακής κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένου και του εθνικού ζητήματος. Η συνεχιζόμενη παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού — ιμπεριαλισμού άφησε έντονα τα σημάδια και στο δικό μας πολιτικοκοινωνικό χώρο. Παράλληλα η αδυναμία των κομμάτων της αριστερας να καθοδηγήσουν σωστα το Κυπριακό εργατικό κίνημα, πέρα από το ότι επέτρεψε την παραμονή στην εξουσία μιας δεξιάς κυβέρνησης, ταυτόχρονα επιβεβαίωσε και την έλλειψη από μέρους τους της εναλλακτικής σοσιαλιστικής πορείας σαν τη μόνη απάντηση στα αδιέξοδα και την κρίση.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Μια αναδρομή στο χρόνο που έφυγε ξεκινά σίγουρα από τις προεδρικές εκλογές του περασμένου Φεβράρη που, αν εξαιρέσει κανείς τις εκλογές του '60, ήταν η πρώτη φορά που περισσότερα από ένα υποψήφιοι διεκδικούσαν, με σοβαρότητα την προεδρία. Κύρια χαρακτηριστικά της αναμέτρησης ήταν η συμμαχία ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ στη βάση του μίνιμου προγράμματος, ο στείρος αντικαπιταλισμός του Κληρίδη και η λανθασμένη τακτική που ακολούθησε: η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ στηριγμένη στη θεωρία των σταδίων και στο παραμύθι της ανώριμης εργατικής τάξης και των ανώριμων αντικειμενικών συνθηκών, προχώρησε στην υποστήριξη ενός αστού πολιτικού υποτάσσοντας έτσι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στους όρους και την πολιτική της δεξιάς. Το μίνιμου πρόγραμμα δεν υποσχόταν τίποτα περισσότερο από τη διατήρηση του καταπιεστικού καπιταλιστικού συστήματος κι' ως φώναζε ο Κληρίδης για «επιβολή λαϊκής δημοκρατίας». Αυτήν ακριβώς την αδυναμία του ΑΚΕΛ δεν μπόρεσε να εκμεταλλευτεί η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη.

Κάποιες αρχικές αντιδράσεις της κυβέρνησης Παπανδρέου προς το μίνιμου πρόγραμμα — που έτσι κι αλλιώς το χτυπούσαν από δεξιά — υποχώρησαν αμέσως μετά, αφού οι προσπάθειες για κάποιον άλλη λύση υπερκομματικού υποψηφίου, είχαν ναυαγήσει και ακόμα αφού ήταν φανερό πως η επανεκλογή Κυπριανού θα διατηρούσε βασικά τον προσανατολισμό προς μια κατεβύθιση λίγο πολύ όχι προβληματική για τον Παπανδρέου.

Σημαντικό γεγονός της προεκλογικής εκστρατείας ήταν σίγουρα και η παρέμβαση της οργάνωσης μας με την υποστήριξη της υποψηφιότητας Λυσσαρίδη. Για την Αριστερή Πτέρυγα η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη ήταν η μοναδική διέξοδος που προσφερόταν στους εργαζόμενους παρα τα λάθη (που αναφέραμε προηγουμένως) και παρα τις αποβολές των μαρξιστών από την ηγεσία του κόμματος. Με μια παγκύπρια καμπάνια η οργάνωσή μας πρόβαλε και υποστήριξε τον Λυσσαρίδη κι' ας Λυσσαρίδης ακόμα η γραφειοκρατία για το αντίθετο.

Η νίκη του Κυπριανού και η μετέπειτα πολιτική που ακολούθησε ήταν απλώς η επαλήθευση των δικών μας προβλέψεων πως δεν μπορεί να υπάρξει δίκαιη λύση του Κυπριακού μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια, πως οι συνομιλίες μεταξύ των αστών δεν οδηγούν πουθενά.

ΔΙΩΓΜΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ

Δεν πέρασαν παρα μόνο λίγες μέρες μετά την νίκη της συμμαχίας ΔΗΚΟ—ΑΚΕΛ και η κυβέρνηση, διαποτισμένη με τον αυβινισμό που αποτελεί κύριο κριτήριο κάθε αδικτικής κυβέρνησης, συνέλαβε τρεις Τ/κίτριους που ζούσαν στες ελεύθερες περιοχές και τους παρέδωσε στο καθεστώς Ντενκας, σαν αντάλλαγμα για την απελευθέρωση τεσσάρων Ελλοιτών που μπηγαν κάτω λάθος στα κατεχόμενα. Δεν χρειάζεται μεγάλη σκέψη για να προβλεφθεί η τύχη αυτών των Τ/κυπρίων στα χέρια του Ντενκας, όπως και η ζημία που γίνεται στον αγώνα μας από τέτοιες εθνικιστικές ενέργειες. Κανένα κόμμα δεν τόλμησε να οχολώσει το γεγονός και ολόκληρος σχεδόν ο καθημερινός τύπος, με ελάχιστες εξαιρέσεις, τήρησε απόλυτη σιγή. Δεν ήταν η πρώτη φορά που η κυβέρνηση Κυπριανού καταδίωξε Τ/κυπρίους ούτε και η τελευταία. Οι καίριους ανακοινώσεις του ΑΚΕΛ για «επανεπιστροφή» δεν αρκούν για να σώσουν την κατάσταση και πρέπει επιτέλους τα αριστερά κόμματα να αναλάβουν τις ευθύνες τους πάνω σε τέτοιου είδους ζητήματα.

ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε.

Τον επόμενο μήνα (αρχές Μαΐου) έγινε η προσφυγή της Κύπρου στη Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε. μετά από τρία χρόνια συνεχούς αναβολής. Το σχέδιο ψηφίσματος που εγκρίθηκε, χαρακτηριστικά απ' όλες τις πολιτικές δυνάμεις σαν «μεγάλη νίκη της Κύπρου στα Ηνωμένα Έθνη». Οι αυτοπάτες για τη «νίκη» συνεχίστηκαν και κορυφώθηκαν με την αναμενόμενη πρωτοβουλία Γκουεγιά, σαν αποτέλεσμα μιας προσπάθειας δόθεν εφαρμογής του ψηφίσματος. Σ' όλο αυτό το διάστημα, τα αριστερά κόμματα σε σύμπληψη με τη αστική τάξη επιδόθηκαν σε προβολή του ψηφίσματος, έχοντας τη φευδαίσθηση πως η διεθνής διπλωματία ήταν ικανή να υποχρεώσει τη Τουρκία για μεταβολή της αρνητικής της στάσης.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΚΟΥΕΓΙΑΡ

Ακολούθησε η εκδίωξη της πρωτοβουλίας, που όμως κινείται έξω από τα πλαίσια των αρχών του ΟΗΕ και των θέσεων

που υιοθέτησε η τελευταία Γενική Συνέλευση. Το περιεχόμενο του εγγράφου δεν έκαμνε καμία αναφορά στη διεθνή πτυχή του Κυπριακού ούτε σε θέματα αρχών όπως είναι η αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων, ελεύθερη διακίνηση, εγκατάσταση κ.λ.π.

Φυσικά δεν πρέπει να νοηθεί πως αν αναφερόταν σ' αυτά θα οδηγούσε σε λύση του προβλήματος. Το ΑΚΕΛ και ο ΔΗ-ΣΥ έχοντας την πρωτοβουλία και μιλούν για «νέες πολιτικές αποφάσεις» ενώ η ΕΔΕΚ, ο Κυπριανός και ο Παπανδρέου τάσσονται υπέρ της ενίσχυσης του ρόλου του Γκουεγιάρ χωρίς να τοποθετούνται ξεκάθαρα έναντι του εγγράφου. Ακολουθεί η απόρριψη της πρωτοβουλίας και από μέρους του Ντενκας και παράλληλα αρχίζει τις απειλές για ανακρόσημο κράτους στα βόρεια.

ΕΔΕΚ: Συνέχιση της πορείας προς τα δεξιά

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ θα μπορούσε να είναι σήμερα ένα μεγάλο και μαζικό κόμμα. Το συμπέρασμα αυτό δεν είναι αφηρημένο. Ένα ρεύμα προς την ΕΔΕΚ είχε δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για τούτο. Οι εργατικές μάζες απογοητευμένες από τη πρακτική που εφαρμόζει το ΑΚΕΛ περιορίζοντας την πολιτική του μέσα στα πλαίσια της συνεργασίας με τους αστούς, είχαν αρχίσει να στρέφονται στην ΕΔΕΚ. Το αποτέλεσμα όμως είναι ακριβώς αντίθετο. Οι λόγοι για αυτό είναι η για χρόνια τώρα πολιτική των δεξιών στροφών που εφαρμόζει η ηγεσία της ΕΔΕΚ-τάση που συνεχίστηκε και εντάθηκε μέσα στο 1983.

Συρρίκνωση
Σαν αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είχε τη συρρίκνωση του κόμματος. Αφού φάνηκε ιδιαίτερα από τα αποτελέσματα στις προεδρικές εκλογές. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ δε προτίμησε να γίνει η άλλη λύση, η διέξοδος για τα προβλήματα της εργατικής τάξης. Αντίθετα σε γνήσια ρεφορμιστική ηγεσία προτίμησε να παίζει το πολιτικό παιχνίδι μέσα στα όρια και νόμους που καθόριζαν οι αστοί.

Το 1983 η ΕΔΕΚ καταβαίνοντας στις εκλογές διεκδικήσε την προεδρία. Ήταν μια σωστή απόφαση γιατί έβαζε μπροστά στους εργαζόμενους ένα δίλημα για πρώτη φορά. Ή να συνεχίσουν να ακολουθούν τη πολιτική της ταξικής συνεργασίας που εφάρμοζε το ΑΚΕΛ και φυσικά στερούσε κάθε προοπτική εξουσίας από την εργατική τάξη ή να υποστηρίξουν, για πρώτη φορά ένα υποψήφιο σοσιαλιστικού κόμματος που πρότεινε έστω μερικά συγκεκριμένα πράγματα κι επιλογές με σοσιαλιστική κατεύθυνση. Η ηγεσία όμως της ΕΔΕΚ έκανε ότι μπορούσε για να διαλύσει αυτό το δίλημα με τους ελιγμούς και μαਨούβρες που εφάρμοζε.

λεφτές και τους εκμεταλλεζόμενους. Αφού δηλαδή που οι εργάτες τόξεραν πολύ καλά και το ζουν κάθε μέρα.

Το πρόγραμμα που έφατσε η γραφειοκρατία του κόμματος (που συνόδεβε το Β.Α. στην υποψηφιότητα του) έγινε χωρίς τη συμμετοχή της κομματικής βάσης, γιατί αν η βάση είχε αποφασιστικό λόγο στη κατασκευή του θάταν ένα συγκεκριμένο αριστοτερό πρόγραμμα φτιαγμένο από εργαζόμενους για εργαζόμενους.

Η γραφειοκρατία αντικατέστησε την κομματική βάση, (και αφού το ομολόγησε η ίδια) με «επιστήμονες» και «προσωπικότητες» που κατάφεραν να μας δώσουν ένα πρόγραμμα ωραιοποιημένο με καλόχη συνθήματα, τεχνοκρατικό που δεν έλειπε όμως η ουσία. Ήταν έξω από τη λογική της ταξικής κοινωνικής και της ασταμάτητης ταξικής πάλης.

Οι μαρξιστές της ΕΔΕΚ, η αριστερή πτέρυγα του κόμματος επισημάνα πολύ γρήγορα αυτές τις αδυναμίες και έδωσαν τη μάχη της για ένα πρόγραμμα ταξικό με μέτρα και επιλογές σοσιαλιστικές με μοναδικό σκοπό τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Υποστήριξε ότι στη θέση του μετώπου εθνικής σωτηρίας η ΕΔΕΚ έπρεπε να μιλά για «ένιαίο μέτωπο της αριστεράς» επέμενε ότι η υπονηφιότητα του Β.Α. έπρεπε να είναι υπονηφιότητα για τους εργαζόμενους και όχι υπερκομματική. Παράλληλα χτυπούσε κάθε πολιτική ταξική συνεργασία που εφάρμοζαν και η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ. Η αριστερή πτέρυγα υποστήριξε και υποστήριξε ότι η ηγεσία του κόμματος έπρεπε να στηριχτεί πάνω στους εργαζόμενους και ο-

χι τους αστούς.

Φιμωσση

Για να μπορέσει η γραφειοκρατία να δοθεί απεριόριστη στο έργο της που αποδείχτηκε καταστροφικό για το κόμμα και στη προσπάθειά της να φιώσει κάθε αντίθετη και προβληματισμένη παρουσία, πέρα από οποιοδήποτε δημοκρατικές διαδικασίες, καταστατικό, αρχές και ιδεολογία, ένα μήνα πριν από τις εκλογές απόβηκε μια σειρά από εργατικά στέλεχη και μέλη.

Η αποτυχία στην εκλογική αναμέτρηση δεν συνέτισε του γραφειοκράτες όπως θα περίμενε κάποιος. Αντίθετα τους αποχαλίνωσε. Η ηγεσία και η γραφειοκρατία συνειδητά αποδιοργάνωσαν το κόμμα διάλυσαν ομάδες βάσης, τοπικές οργανώσεις, σώματα, συνέχισαν τις αποβολές και την περιθωριοποίηση αγωνιστών σοσιαλιστών ΕΔΕΚιτών, προσπάθησαν να φιώσουν το προβληματισμό και εντατικοποίησαν την πολιτική των δεξιών επιλογών. Παράλληλα έκαναν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να πείσουν τη βάση του κόμματος ότι αίτιοι για τα δεινά ήταν οι μαρξιστές. Αφού φυσικά δεν έπαισε και δεν έπεισε κανένα. Ούτε τους ίδιους τους εαυτούς τους δεν έπεισαν.

Πίστη στο σύστημα

Η παρουσία της ΕΔΕΚ στην Κύπρο έγινε υπερτονική. Αντί να κατεβήκε η πολιτική της στη μεριά της δημιουργίας ενιαίου μετώπου της αριστεράς χτυπούσε από τα δεξιά κατηγορώντας το ΔΗΚΟ για τη συνεργασία με το ΑΚΕΛ. Αφού η πολιτική την αποξένωνε συνέχισε από τις εργατικές μάζες.

ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ

Αυτό όμως που επιβεβαίωσε πλήρως τα αδιέξοδα και την ανικανότητα των αστών και όσων τους ακολουθούν ήταν η πραγματοποίηση της απειλής του Ντεκας με την ανακήρυξη του ψευδοκράτους στις 15 του Νόβρη.

Η για χρόνια ακολουθούμενη πολιτική της Ελληνοκυπριακής ηγεσίας στο εθνικό ζήτημα τινάχθηκε στον αέρα μέσα σε μια μόνο μέρα επιβεβαιώνοντας την ολοκληρωτική της χρεωκοπία. Η σύγχυση των ηγεσιών των κομμάτων και η αποκαλύψη της γύμνιας τους ήταν τέτοιες που άρχισαν να μεθοδεύουν ξανα χρεωκοπημένες διαδικασίες για παραπλάνηση του κυπριακού λαού. Στράφηκαν έτσι στο διεθνή διπλωματικό στίβο («διεθνοποίηση») στην «συνεθνική ενότητα» στην εθνικισμό (έκταση για ενίσχυση της άμυνας). Το τραγικό όμως ήταν (και είναι) η συμπεριφορά των αριστερών κομμάτων με τις δεξιές ηγεσίες και την εκκλησία σ' όλες αυτές τις διαδικασίες. Η ανακήρυξη του «κράτους» στην ουσία δεν πρόσθεσε τίποτα σ' αυτό που υπήρχε για 9 ολόκληρα χρόνια. Τα κλαψουρισμάτα των αστών πολιτικών και το σκόπιμα των διακρίσεων τους από τους ρεφορμιστές ηγέτες των αριστερών κομμάτων, δεν

μπορούν να κρύψουν αυτή την αλήθεια.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ωστόσο, παράλληλα με το εθνικό ζήτημα, το βάθαιμα της κρίσης της κυπριακής οικονομίας ήταν το άλλο σημαντικό γεγονός που αποτέλεσε σταθμό στην πορεία της κυπριακής κοινωνίας. Όπως η παγκόσμια έτσι και η δική μας οικονομία δεν μπόρεσε να μείνει ανεπηρέστη από την βαθιά κρίση που μαστίζει τον καπιταλισμό. Ο ρυθμός ανάπτυξης της οικονομίας σημείωσε πτώση, οι εξαγωγές έμειναν στάσιμες για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, το εμπόριο και δημόσιο έλλειμμα αυξήθηκε. Αυτά είχαν σαν άμεσο αποτέλεσμα την αύξηση της ανεργίας και τη πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων. Τες συνέπειες των προβλημάτων της οικονομίας πρέπει πάντα κάποιος να τις πληρώνει και έτσι οι αστοί είναι αποφασισμένοι να τα φορτώσουν όλα στους εργαζόμενους. Η κυβέρνηση λοιπόν εξυπηρετώντας αυτή τη λογική, εξαγγέλει και εφάρμοσε στο τέλος του χρόνου τες γνωστές φορολογίες με άμεσο στόχο τη συμπίεση του εισοδήματος των εργαζόμενων. Αυτήν άλλωστε την πολιτική θα ακολουθούσε

οποιαδήποτε κυβέρνηση που αποδέχεται την ιδιοκτησία και τον έλεγχο των μέσων παραγωγής από τους κεφαλαιοκράτες. Η εργατική τάξη θα πρέπει να προετοιμάζεται για πιο έντονες επιθέσεις από τους αστούς ενάντια στο βιοτικό της επίπεδο, βάτοντας τες ηγεσίες της μπουρζουαζίας που τες βαρύνουν. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι επιβεβλημένη από μέρους μας μια σύντομη αναφορά στην πορεία της πολιτικής των εργατικών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ

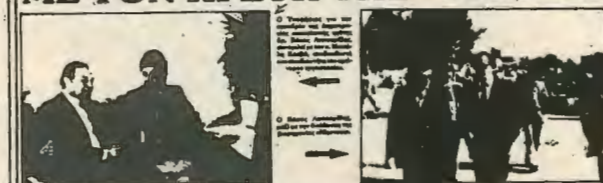
Σίγουρα η συνεργασία του ΑΚΕΛ με τη δεξιά κυβέρνηση πέρασε και πέρα δυσκολίες, τις οποίες η στασιμότητα με τη συνεχή αδιέξοδα στο εθνικό ζήτημα, αλλά κυρίως η φιλοσοφία της οικονομικής πολιτικής της σημερινής κυβέρνησης, δεν είναι κάτι που επικροτούν οι αστοί του ΑΚΕΛ ή τουλάχιστο δεν είναι αυτά που τους υπόσχονταν ψηφίζοντας τον Κυπριανό. Ειδοκαμε κατά καιρούς την ηγεσία του ΑΚΕΛ κάτω από την πίεση των γεγονότων έστω και φραστικά να εκφράζει κάποιες ανησυχίες ή και διαφοροποιήσεις από την κυβερνητική πολιτική (π.χ. πρωτοβουλία Γκουεγιάρ—χρησιμοποίηση της Κύπρου

από νατοϊκά στρατεύματα — Ρ.Ι.Κ. κ.λ.π.). Στην ουσία όμως δεν μπόρεσε και δεν μπορεί να ξεφύγει από τη φιλοσοφία της συνεργασίας με την ιμπεριαλιστική δεξιά (βλέπε αστική τάξη), στο βωμο του «εθνικού θέματος».

Από τη μια η αδυναμία του καπιταλισμού να προσφέρει καλύτερες συνθήκες ζωής στους εργαζόμενους και από την άλλη η φορομηχανική πολιτική και τα αντεργατικά μέτρα της κυβέρνησης άρχισαν να ανεβάζουν τη συνεπίδραση της εργατικής τάξης, φαινόμενο που αργά ή γρήγορα θα οξύνει τα προβλήματα του ΑΚΕΛ, δημιουργώντας στην ηγεσία του φοβερους πονοκεφάλους. Η προηγούμενη περίοδος βοήθησε την εργατική τάξη να βγάλει τα πρώτα συμπεράσματα του τι σημαίνει συνεργασία με τη δεξιά, και πως οι όροι της συνεργασίας αυτής είναι απλώς η υποταγή στο σύστημα.

Η λύση τόσο του εθνικού ζητήματος όσο και των κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων βρίσκεται στο σπάσιμο της συνεργασίας με τους αστούς, για ένα μέτωπο της εργατικής τάξης, με στόχο το ξερίζωμα μια για πάντα του αστικού καπιταλιστικού συστήματος. Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι ώριμες για κάτι τέτοιο και η περίοδος που μπαίνουμε θα επιβεβαιώνει καθημερινά αυτή την πραγματικότητα.

ΜΕ ΤΟΝ ΗΓΕΤΗ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Όλοι μαζί θα σηκώσουμε τον ήλιο πάνω από την Κύπρο μας

Κυπριακό από τα διεθνή βήματα θα αντλούσε υποστήριξη γιατί τα συμφέροντα σ' ένα μεγάλο αριθμό από χώρες συγκροτούνται με την ανοχή της βίαιης κατάληξης της ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας των πιο αδύνατων κρατών. Πιστεύει «δονκιχωτικά» ότι μπορεί να παίξει σπουδαίο ρόλο η «εθνική πράξη του Ελσίνκι» και οι αρχές της Εβρωπαϊκής Ασφαλείας και Συνεργασίας. Την ίδια στιγμή ρίχνει βάρος στην ανάπτυξη των σχέσεων της Κύπρου με τον αραβικό κόσμο, κτλ. κτλ.

Είναι ξεκάθαρο ότι η κομματική γραφειοκρατία και η ηγεσία αναλαμβάνοντας τη διεθνοποίηση να υπολείπεται σε διπλωματικό επίπεδο. Βλέπουν τη διεθνοποίηση σαν προσπάθεια που αποβλέπει στο να πείσουν διάφορες κυβερνήσεις να υιοθετήσουν μια ενόχλητη για μας τοποθέτηση. Αφού είναι μια ουσιαστική τοποθέτηση και δεν οδηγεί πουθενά. Τέτοια προβλήματα δεν αντιμετωπίζονται με βάση τα ηθικά κριτήρια. Τα κράτη λειτουργούν με βάση τα συμφέροντα. Επί πλέον τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα στην περιοχή μας έχουν γερές βάσεις και βρίσκονται αλληλέγγυα με την Τουρκία.

Η διεθνής διπλωματία έχει περίτρανα αποδείξει την αποτυχία της σε δραστηριότητες που αφορούν προβλήματα όπως το κυπριακό. Αφού συμβαίνει γιατί πίσω από τη διπλωματία βρίσκονται δυνατό αζεπέρτα αν-

τικροσύνη συμφέροντα. Ο ΟΗΕ σαν διεθνής οργανισμός με διπλωματική πρακτική δε ξεβγάζει απ' αυτό το κανόνα. Στάθηκε αδύνατο στα χρόνια της υπαρέθης του να λύσει σοβαρά και μόνιμα το πιο μικρό ζήτημα. Στην περίπτωση μας έχουμε κερδίσει πάρα πολλά στο επίπεδο των «λόγων» (ψηφίσματα αποφάσεις κτλ). Όμως δεν έχουμε κάνει ούτε μισό βήμα στο δρόμο που οδηγεί στη λύση, γιατί δεν υπάρχει τρόπος να επιβάλει δυναμικά ο ΟΗΕ τις λύσεις που προτείνει. Η τελική πράξη του Ελσίνκι πήγε περίπατο. Η ένταση στους εξοπλισμούς, η μετέπειτα σε διακοσμητικό κείμενο αρχών. Η αριστερή πτέρυγα έχει με εκανάληση τονίσει την αντίθεση της σ' αυτή την πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία της ΕΔΕΚ. Διεθνοποίηση για μας σημαίνει πολιτική βασισμένη στον διεθισμό, στα εργατικά κινήματα που δρουν στον υποανάπτυκτο, και αναπτυσσόμενο χώρο, τις εργατικές μάζες των αναπτυσσόμενων βιομηχανικών χωρών και τις εργατικές τάξεις της Ελλάδας και της Τουρκίας. Μόνο με βάση τη διεθνιστική πολιτική μπορεί το Κυπριακό εργατικό κίνημα να ορδοποήσει και να υπολοποιήσει το σκοπό του.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 1983

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ ΨΗΦΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ

Το βασικό τετρασέλιδο φυλλάδιο πάνω στο οποίο στηρίχτηκε η καμπάνια της ΑΠ διανεμήθηκε χίρι με χίρι σε δεκάδες χιλιάδες αντίτυπα.

1983: Ανασκόπηση διεθνων εξελίξεων

Δεν υπάρχει γωνιά του πλανήτη μας που να μην συνταράσσεται από πολέμους και σφαγές, πείνα κι εξεθλίωση, ταξικές συγκρούσεις κι εξεγέρσεις. Αυτή η διαπίστωση επιβεβαιώθηκε ξανά το 1983 παρά το γεγονός ότι ήταν χρόνος ανάκαμψης - κατά μερικούς «άνθησης» - για τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Η εποχή της ταξικής ειρήνης, ηρεμίας κι ευημερίας που επικράτησε για 25 περίπου χρόνια μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο (1950-1974) στην καπιταλιστική Δύση έφυγε χωρίς επιστροφή.

Μια νέα εποχή έχει ανοίξει για την εργατική τάξη της υφελίου: μια εποχή στην οποία έχει ήδη μπει και θα μπαίνει όλο και πιο επιταχτικά μπροστά στους εργάτες η προοπτική είτε της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας και της μεταμόρφωσης του πλανήτη σε χώρο ειρήνης κι ευημερίας για τα 4 1/2 δισ. κατοίκους της γης, είτε ενός πυρηνικού ολέθρου που θα σπινάινει το τέλος του ανθρώπινου πολιτισμού.

«ΑΝΘΗΣΗ» ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

Το τι ονομάστηκε «άνθηση» ήταν η αύξηση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (Α.Ε.Π.) των χωρών του Ο.Ο.Σ.Α. (Δυτική Ευρώπη, Αμερική, Ιαπωνία) κατά 2 1/4% δηλαδή αύξηση βιομηχανικής παραγωγής και οικονομικής δραστηριότητας γενικά σε σύγκριση με -0.3 για το 1982. Αυτή η ανάπτυξη δημιούργησε 1 1/2-2 εκατ. νέες θέσεις στην αγορά εργασίας. Επίσης σήμανε μια μικρή αύξηση στον όγκο του παγκόσμιου εμπορίου.

Ιδιαίτερα «ψηλή» (3 1/2 και 3% αντίστοιχα) ήταν η αύξηση του Α.Ε.Π. για τις Η.Π.Α. και την Ιαπωνία ενώ για την Γαλλία ήταν σχεδόν ανύπαρκτη και για την Ιταλία - 1 1/2.

Τι ουσιαστικά ωφέλη όμως είδαν οι εργαζόμενοι από την «άνθηση» αυτή; Όπως αναφέρει και το Βήμα των Αθηνών, (1.1.84).

«...ποτέ κατά την μεταπολεμική περίοδο δεν συνοδεύτηκε το αισιόδοξο αυτό μήνυμα με τόσο απαισιόδοξες εκτιμήσεις για τις κοινωνικές συνθήκες που πλαισιώνουν την ανοδική εξέλιξη των οικονομικών μελετών».

Με λίγα λόγια οι ίδιοι οι αστοί αμφισβητούν τα οικονομικά και κοινωνικά ωφέλη της «άνθησης» του συστήματός τους. Ταυτόχρονα περιμένουν αυτή την αναμικτή ανάκαμψη να κρατήσει μέχρι και το 1984 ενώ οι πιο αισιόδοξοι (πολύ λίγοι) μέχρι και το 1985.

Το βασικότερο είναι πως μετά την βαθειά κρίση του 74-75 ο καπιταλισμός ξεκινά τις ανάκαμψες του με όλα τα προβλήματα της προηγούμενης κρίσης. Με την ανεργία, τον πληθωρισμό και τη μειωμένη παραγωγή σχεδόν ανέπνευστα.

Έτσι ο αριθμός των ανέργων της αναπτυγμένης Δύσης κατέβηκε στα 33 περίπου εκατομμύρια από τα 35 που ήταν το 82 κι ο πληθωρισμός στο 5 1/2% από το 7.3% του 82.

Ταυτόχρονα το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων της Δύσης μειώθηκε κατά το 1983. Σ'

ένα βαθμό η «άνθηση» βασίστηκε στη μονεταριστική (Θατοερική-Ρηγκανική) πολιτική που επιβλήθηκε τόσο από δεξιές όσο κι από «αριστερές» κυβερνήσεις (Ελλάδα, Γαλλία, Ιαπωνία, Σουηδία).

Σε χώρες όπως η Σουηδία με παραδοσιακά υψηλό βιοτικό επίπεδο και ταξική ειρήνη, οι εργάτες είδαν την αγοράστική τους δύναμη τελευταία να μειώνεται κατά 9% μέσα στα τελευταία 4 χρόνια.

Η «άνθηση» εξ άλλου δεν κατάφερε να συνενώσει τους ηγέτες των καπιταλιστικών χωρών. Ιδιαίτερα σφοδρές ήταν οι διαμάχες και ο ανταγωνισμός μεταξύ Αμερικής - Ευρώπης και Η.Π.Α. - Ευρώπης με την Ιαπωνία.

Τα ψηλά επιτόκια των Η.Π.Α. και το συνεχώς αυξανόμενο δολλάριο συνέχισαν να πνίγουν την Ευρώπη και να δημιουργούν ρήξεις ακόμα και στους πιο καλούς φίλους όπως τον Ρήγκαν και τη Θάτσερ.

Η χρεωκοπία των αστών ακόμα και κατά τα έτη των παρειών αγελάων φάνηκε κι από τον κίνδυνο κατάρρευσης της Ε.Ο.Κ. μέσα από την αδυναμία των 10 όχι απλώς να συμφωνήσουν μεταξύ τους την κατονομή των λαφύρων αλλά να βγάλουν καν κοινά ανακοινωθέντα σε Δι-σκονέες (ιδιαίτερα των Αθηνών). Εξ άλλου στη μητρόπολη των μητροπόλεων του καπιταλισμού στην πιο πλούσια χώρα του κόσμου - τις Η.Π.Α. - για 34 εκατ. πεινασμένους το μήνυμα της ανάκαμψης δεν ήταν παρά μια κακόγουστη φάρσα.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ

Οι άλλοτε «φιλήσυχτοι» αστικοποιημένοι και «αμερικανοποιημένοι» εργάτες της Δύσης δεν έμειναν απαθείς στις επιθέσεις και στα χτυπήματα που συνέχισαν να δέχονται από εργοδότες και κυβερνήσεις το 1983.

Η Αμερική η ίδια (όπου το ποσοστό των οργανωμένων εργατών είναι μικρό, ενώ δεν υπάρχει καν εργατικό κόμμα) γνώρισε μια σειρά από σημαντικές απεργίες όπως ήταν η απεργία 700,000 εργατών στις

Απο τη γενική απεργία στο Βέλγιο

τηλεπικοινωνίες που έγινε τις τρεις τελευταίες βδομάδες του Αυγούστου (στην Κύπρο δεν έγινε γνωστή η απεργία λόγω της συνομοσίας σιωπής από τα διεθνή μέσα μαζικής επικοινωνίας).

Στην Ευρώπη οι ταξικές κινητοποιήσεις ήταν ιδιαίτερα έντονες. (Ελλάδα, Ιαπωνία, Γαλλία, Ιταλία, Βρετανία, Ιρλανδία κ.ά.) Στις περιπτώσεις της Ολλανδίας και του Βελγίου κόντησαν να εξελιχθούν σε γενικές απεργίες διαρκείας.

Το απεργιακό κύμα στην Ολλανδία ήταν το μεγαλύτερο των τελευταίων 25 χρόνων. Έγινε σε αντίδραση στην άθλια οικονομική κατάσταση - 18% ανεργία με τις μισές εταιρείες να κινδυνεύουν να χρεωκοπήσουν. (σε μια χώρα που μέχρι προχτές φαινόταν να ζει αμέριμνη στον καπιταλιστικό της παράδεισο). Έτσι όταν η κυβέρνηση προσπάθησε να χτυπήσει τον κρατικό τομέα επιβάλλοντας περικοπές στους μισθούς κατά 3 1/2% επί πλέον της παροποιησής του τιμαριθμού οι χτεστικοί «μαλθακοί», κρατικοί υπάλληλοι μπήκαν σε σκληρές μάχες στις οποίες ακόμα κι οι Αστυνομικοί τροχάις της Χάγης έλαβαν μέρος.

Στο γειτονικό Βέλγιο οι απεργίες πήραν ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις. Το 83 ξεκίνησε με δυο γενικές 24ωρες απεργίες (Φεβράρης, Μάρτης) για τον τιμαριθμό και ενάντια στις περικοπές στις κρατικές δαπάνες. Τον Οκτώβριο η πρωτοφανής γενική απεργία στο Δημόσιο τομέα κράτησε 2 βδομάδες. Η απεργία έφυγε από τον έλεγχο της ηγεσίας των συντεχνιών η οποία όμως πρόλαβε τελικά να την σταματήσει λίγο πριν εξελιχτεί σε γενική επ' αόριστο απεργία με συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα.

Στην Βρετανία οι σημαντικότερες απεργίες έγιναν για προστασία των συνδικαλιστικών ελευθεριών (τυπγράτες Ν.Γ.Α. κ.ά.) για να προδοθούν κι αυτές από τη δεξιά ηγεσία του Κογκρέσου που άφησε αποστάσεις τις συντεχνίες από τους νέους αναργατικούς νόμους της Θάτσερ.

Στην Ελλάδα, την Ισπανία και τη Γαλλία οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να απεργήσουν ξανά και ξανά ενάντια στις επιθέσεις των σοσιαλιστικών κυβερνήσεων που οι ίδιοι ανέβασαν στην εξουσία. Η αδυναμία των σοσιαλιστών να δώσουν κάτω από τον έλεγχο τους την οικονομία κρατικοποιώντας το ιδιωτικό κεφάλαιο τους οδήγησε τελικά στην ίδια μονεταριστική πολιτική της Θάτσερ, του Ρήγκαν και του Κολ της Γερμανίας.

Απο τις σφαγές στο Ασσάμ

για διαφύλαξη των κεκτημένων, για τις μάζες των χωρών του 3ου κόσμου δεν ήταν παρά μια ατέλειωτη φρίκη. Αν η «άνθηση» του 83 για τις αναπτυγμένες χώρες του ΟΟΣΑ σήμανε αύξηση του εμπορίου μεταξύ τους κατά

5% για τις υπανάπτυχτες χώρες σήμανε μείωση κατά 1%. Το διστάσταχο χρέος των 700 δισ. δολλαρίων έσπρωξε τον πληθωισμό των χωρών αυτών, που αποτελεί τα 2/3 του πλανήτη, στη μίζερια και την εξεθλίωση. Σε πολλές περιπτώσεις εκατομμύρια άνθρωποι σπρώχτηκαν από την εποχή του κομμιούτερ και του διαστίματος πίσω στην εποχή των σπηλαίων και της βαρβαρότητας.

Το 83 και οι αρχές του 84 μπορεί να χαρακτηριστεί σαν η εποχή της εξέγερσης των πεινασμένων. Στη Βραζιλία, στην Τυνησία, το Χογκ Κόνγκ και το Μαρόκκο οι πεινασμένοι εξεγέρθηκαν ενάντια στις αυξήσεις στο ψωμί κι άλλα είδη πρώτης ανάγκης. Σε πολλές περιπτώσεις έκαμαν εφόδους σε σούπερ μάρκετς λεηλάτησαν καταστήματα και διένειμαν τρόφιμα και χρήματα σε χιλιάδες διαδολότες. Σύμφωνα με τους Τάιμς του Λονδίνου κατά τις ταράχες στην Τυνησία οργανωμένοι διαδολότες σταματούσαν κάτοχους Μερσεντές και τους ανάγκαιαν να τα κάψουν.

Η εξέθλιωση στην Ινδία οδήγησε την κοινωνία στην αποσύνθεση και τις εθνικιστικές συγκρούσεις. (Σφαγές χιλιάδων στο Ασσάμ τον Φεβράρη). Στη γειτονική Σρι Λάνκα ο αντίδραστικός ο βοναπάρτης Τζαηγουάρτσην έσπρωξε με την πολιτική του τις καθυστερημένες μάζες των Σινχάλων σε σφαγές και εμπρησμούς ενάντια στη μειονότητα των Τάμιλ.

Οι συγκρούσεις έφυγαν από τα χέρια της κυβέρνησης και κόντησαν να ισοπεδώσουν το Κολόμπο κι άλλες πόλεις, για να επιβληθεί τελικά κατάσταση έ-

α προσπάθεια να λύσει τα τρομερά οικονομικά προβλήματα της χώρας και να στρέψει την προσοχή των μαζών στο ρατσισμό έδιωξε 2-3 εκατομμύρια ξένους εργάτες δίνοντας τους δυο βδομάδες προειδοποίηση. Τελικά, στις 31 του Δεκεμβρίου, οι στρατιωτικοί επανήλθαν στην εξουσία αποδεικνύοντας ξανά πως η αστική «δημοκρατία» δεν μπορεί να ευδοκιμήσει στις χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Τα δώρα του καπιταλισμού για τις μάζες των χωρών αυτών τα είδαμε να παρελαύνουν και στην Αργεντινή όταν προς το τέλος του 83 άρχισαν να ανοίγονται οι μαζικοί τάφοι των 30-40 χιλιάδων αριστέρων που «καθάρισαν» η χούντα κατά τη δεκαετία του 70. Στο θέαμα των λειψάνων από γυναίκες και νεογέννητα με κομμένα χέρια σε ομαδικούς τάφους χιλιάδων (σε άλλες περιπτώσεις αναστράφηκαν από τη θάλασσα όπου τους είχαν ρίξει οι φασίστες με ελικόπτερα και αεροπλάνα) οι αγανακτισμένες μάζες της Αργεντινής και μαζί τους όλοι οι εργάτες της γης καταδικάζαν χιλιάδες φορές σε θάνατο τον καπιταλισμό τον ιμπεριαλισμό και τις φασιστικές διχτατορίες.

ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΣΕΧΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΕΣ

Και πραγματικά το 83 αποδείχτηκε χρόνος δισεχτός για τους διχτάτορες. Στην μια χώρα μετά την άλλη - Πακιστάν, Παγκλάντες, Φιλιππίνες εκατομμύρια λαοί μπήκαν σε αιματηρές συγκρούσεις για να αποτινάξουν τους αιμοσταγείς διχτάτορες - πόνια του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού.

Το επικείμενο όμως της επερχόμενης απανσάσης στον Τρίτο Κόσμο ήταν αναμφίβολα η **Λατινική Αμερική**.

Λίγα χρόνια πριν οι «δημοκρατίες» της Ηπείρου ήταν μικρές ασήμαντες εξαιρέσεις στον κανόνα. Σήμερα δεν υπάρχει χώρα της Λατ. Αμερικής που να υπόσχεται καν πολιτική σταθερότητα. Οι χούντες σε μια χώρα μετά την άλλη επιχειρούν μεταρρυθμίσεις «εκ των άνω» δίνοντας βιαστικά τη σκυτάλη στους «δημοκράτες» πολιτικούς, σε μια εναγώνια προσπάθεια να προλάβουν και να σταματήσουν τις εκρήξεις από τα κάτω.

Αυτή ήταν και η ουσία της αυτοδύλωσης της Χούντας της Αργεντινής.

Από τη μια ήταν η χρεωκοπία της μονεταριστικής τους πολιτικής:

Απεργία εργατων μετάλλου στο Σάο Πάολο (Βραζιλία)

— 40% δισ. δολλάρια εξωτερικό χρέος.
— 450% πληθωρισμός
— Μέχρι 50% ανεργία και υποαπασχόληση

— Βιομηχανία να εργάζεται στο 50% των δυνατοτήτων της.

Από την άλλη η ήττα του πολέμου στα Φώκλαντ - ένας πόλεμος που έγινε ακριβώς για να στρέψει αλλού την προσοχή του οργισμένου λαού - φανέρωσε τη σαπίλα του καθεστώτος σ' όλη της την μεγαλοπρέπεια.

Η επιστροφή στη δημοκρατία δεν ήταν λοιπόν παρά μια προσπάθεια ειρηνικής μεταπολίτευσης όπως στην περίπτωση της Ελληνικής χούντας - για να προλάβουν την επαναστατική εξέγερση των εργαζομένων.

Η εκλογή του Αλφονσιν και η πρωτοφανής ήττα των Περονιστών δεν πρέπει να θεωρείται σαν στροφή προς τα δεξιά. Ο Αλφονσιν κέρδισε γιατί υποσχέθηκε κι αυτός την «αλλαγή» και την τιμωρία της Χούντας τη στιγμή που μερικοί Περονιστές ταύτιστηκαν με τους στρατιωτικούς.

Στην περίπτωση της Χιλής ο διχτάτορας ΠΙΝΟΣΕΤ αρνήθηκε να παραδώσει παρά τις αλεπαλλήλες ηρωικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας και παρά τις υποδείξεις όλων σχεδόν των συνεργατών του που βλέποντας την οργή των μαζών και την οικονομική καταστροφή κατάλαβαν πως όσο καθυστερεί να παραδώσει τα ηνία στους πολιτικούς τόσο πιο ευρηστική κι επικίνδυνη για τους αστούς θα αποδειχτεί η μεταπολίτευση.

Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του Χιλανού λαού αποδείξαν πόσο δύσκολο είναι για τους καπιταλιστές σήμερα να κρατήσουν ομημένη την εργατική τάξη. Το 1973 οι στρατιωτικοί σκότωσαν, εξαφάνισαν και φυλάκισαν σχεδόν όλους τους δραστήριους αριστερούς εργάτες (40,000 εκτελέστηκαν) κι όμως μέσα από την αδυναμία της χούντας να λύσει τα ογκούμενα προβλήματα του λαού οι μάζες εξεγέρθηκαν ξανά μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες κι ενώ είχαν να αντιμετωπίσουν τους αδύστατους στρατιώτες που πυροβόλουν στο ψαχνό.

Τελικά ο καλύτερος σύμμαχος του Πινώστει αποδείχτηκε η ηγεσία των εργατικών κομμάτων. Με τις διακοπόμενες μέρες διαμαρτυρίας, με την άρνηση τους να βάλουν μπροστά την προοπτική της εξουσίας με την δουλικότητα τους απέναντι στους χριστιανοδημοκράτες κινδυνεύουν να εξαγλήσουν τους εργάτες που άρχισαν να μην βλέπουν το λζ-

τους. Το ρόλο της αστυνόμευσης της περιοχής έπαιξε το Ισραήλ. Γι αυτό το σκοπό ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός παραχωρεί εδώ και 35 χρόνια το μεγαλύτερο ποσοστό ολόκληρης της εξωτερικής βοήθειας σ' αυτή τη μικρή χώρα. Το ποσοστό αυτό έφτασε το 1982 - σύμφωνα με τους Φινάνσιαλ Τάιμς - το 1/3 σχεδόν (2.25 δισ. σε σύλλογο 8.3 δισ. δολλάρια) της Αμερικάνικης εξωτερικής βοήθειας.

Τι απέγινε λοιπόν ο σταθερός, ο πανίσχυρος αυτός και πειθήνιος σύμμαχος του Ρήγκαν; Τα δισεκατομμύρια σε χορηγίες και δάνεια δεν έσωσαν τελικά την οικονομία της χώρας. Οι Ισραηλιτες εργαζόμενοι φορτώθηκαν το ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΗΝ ΧΡΕΟΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (23 δισ. δολλάρια ή 5,500 δολλ. για κάθε άνθρωπο, γυναίκα και παιδί ή 7 φορές μεγαλύτερο από το κατά κεφαλή χρέος της Βραζιλίας ή 4 φορές περισσότε-

γο γιατί να βγαίνουν κάθε μήνα για μια μέρα σε διαδηλώσεις και να διακινδυνεύουν τη ζωή τους απλώς για να πείσουν τον Πινώστει σε μεταρρυθμίσεις.

Στην Ουαρουάη η άρνηση των στρατιωτικών να φύγουν οδήγησε σε απανωτές γενικές απεργίες και διαδηλώσεις που παράλυσαν τη χώρα. Παρόμοιες κινητοποιήσεις και απεργίες έγιναν σ' ολόκληρη τη Λατ. Αμερική (Περού, Βολιβία, Βραζιλία κ.ά.).

Κύριο χαρακτηριστικό σ' αυτές τις κινητοποιήσεις - όπως και στην περίπτωση του Πακιστάν, Φιλιππινών κοκ - ήταν ο πρωτοποριακός ρόλος της εργατικής τάξης.

Μιας εργατικής τάξης πανίσχυρης σήμερα σε αριθμούς, οργάνωση και διάθεση για αγώνα και θυσίες.

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΡΗΓΚΑΝ

Αντιμέτωποι οι Ιμπεριαλιστές με τον εφιάλτη του ξαπλώματος της Νικαραγουανής επανάστασης στο Σαλβαδόρ και ολόκληρη την Κεντρική Αμερική, και γνωρίζοντας πολύ καλά την αδυναμία τους να επέμβουν και να καταστείλουν την επανάσταση σ' οποιαδήποτε μεγάλη χώρα της Λατινικής Αμερικής αποφάσισαν να δώσουν ένα μάθημα στους Λατινοαμερικανούς.

Η εισβολή στη Γρενάδα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια πρόβα τζενεράλε της από καιρό ετοιμαζόμενης εισβολής στη Νικαράγουα. Στη Γρενάδα ο Ρήγκαν πήρε μια γεύση της μαυισμένης αντίδρασης που θα βρουν οι πεζοναύτες που όταν επιτεθούν στη Νικαράγουα. Φαίνεται όμως πως δε θα έχει άλλη εκλογή σε κάποιο στάδιο παρά να επιτεθεί - παρ' όλες τις επιπτώσεις και τις εκρήξεις που θα προκληθούν ιδιαίτερα στην Λατινική Αμερική.

Μια μικρή γεύση της αδυναμίας σήμερα των ιμπεριαλιστών να αστυνόμευουν τον πλανήτη πήρε ο Ρήγκαν και στο Αίθιοπ. Τη δεκαετία του 50 οι Αμερικάνοι μπήκαν στο Αίθιοπ, «εξεδούσαν» την κατάσταση κι έφυγαν. Το 83 ενώ μπήκαν εύκολα στο Αίθιοπ (όπως αόριο - λίγο πιο δύσκολα - στη Νακαράγουα) ανακάλυψαν πόσο δύσκολο είναι να φύγουν (ανατινάχνουν κτιριακά, κτηνάρια αεροπλάνα, θάνατος εκατοντάδων πεζοναυτών, εκρήξεις σε προεβείες κοκ).

Το ίδιο το γεγονός της πιο άμεσης επέμβασης - τους στο Αίθιοπ φανερώνει την αδυναμία

ρο από το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν της χώρας - «Φινάνσιαλ Τάιμς» 17.1.84). Τον Οκτώβριο απειλήθηκε οικονομική κατάρρευση και ο πληθωρισμός ανέβηκε από τα 150% στα 1000% για να κατέβει τους επόμενες μήνες στο 350%. Ο πρωτοποριακός ρόλος της εργατικής τάξης.

Οι Ισραηλιτες εργάτες αγανακτισμένοι από τη μείωση του βιοτικού τους επιπέδου και από τα χτυπήματα που δέχτηκαν το 83 απάντησαν με απεργίες - που σε μια περίπτωση «έκλεισαν» το υπουργείο εξωτερικών! Ταυτόχρονα φούντωσε το αντιπολεμικό κύμα. Ήταν μέσα σ' αυτές τις συνθήκες που παρατήθηκε ο Μπρεκίν το καλοκαίρι βαθίζοντας τη χώρα για το υπόλοιπο του 83 και τις αρχές του 84 στην πολιτική αστάθεια και το οικονομικό χάος.

Βλέποντας το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια τους οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές προχώρησαν σε πιο στενή συνεργασία με το Ισραήλ κι έριξαν στρατιωτικές δυνάμεις στο Αίθιοπ οι οποίες ανακαλύπτουν από μέρα σε μέρα πως η ασφάλεια τους γίνεται ολοένα και πιο προβληματική.

Οι μακάβριες σκηνές των παιδιών του Αιθίοπ διατρήτων από σφαίρες «εχθρικές» ή «αδελφικές» που βλέπαμε ολόκληρο σχεδόν το 83 από την ΤV δεν ήταν παρά μια ακόμη προειδοποίηση για τους εργαζόμενους της γης για την τύχη που απειλεί όλους τους λαούς αν δεν δοθεί ένα τέρμα στις αντιθέσεις του καπιταλισμού.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
Η αδυναμία της ηγεσίας

της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης να αναγνωρίσει αυτή την αλήθεια και να προχωρήσει σε μια ταξική πολιτική μακριά από συμβαλίες με Σειχηδες και Βασιλιάδες οδήγησε στην αιματηρή διαμάχη που κράτησε σχεδόν 8 μήνες και προκάλεσε το θάνατο σε χιλιάδες Παλαιστίνιους (μαχητές και άμαχους).

Η στροφή του Αράφατ ακόμα πιο δεξιά κι η επαναπροσέγγιση του με τον Μπουμπάρακ της Αιγύπτου συνδισμένη με το επικίνδυνο αδιέξοδο στο πολεμικό πεδίο, δεν αφήνει πια καμιά άλλη διέξοδο από τον κοινό αγώνα της Παλαιστινιακής, Λιβανικής και Ισραηλιτικής εργατικής τάξης σε συνδυασμό με τον αγώνα της εργατικής τάξης στις γειτονικές αραβικές χώρες ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και τα αντιδραστικά καθεστώτα που τον σπρώχνουν, για μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της περιοχής.

Η ανάπτυξη της ταξικής πάλης μέσα στο ίδιο το Ισραήλ σαν αποτέλεσμα της καταστροφικής οικονομικής κρίσης αποτελεί την πιο ευνοϊκή εξέλιξη στην μακρόχρονη ιστορία της Παλαιστινιακής Επανάστασης.

Το τι απουσιάζει όμως ακόμα είναι η μαρξιστική ηγεσία που θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί αυτές τις ευνοϊκές συνθήκες και να προχωρήσει το κίνημα μπροστά.

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΠΥΡΗΝΙΚΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΥ

Εχτός από το Λιβανικό μια σειρά από άλλοι πόλεμοι, μέσα στο 1983 (Ιράν - Ιράκ, Τσάι, Ν. Αφρική - Αγκόλα κ.ά.) κόστιξαν τη χώρα σε εκατοντάδες χιλιάδες άτομα ενώ κατέστρεψαν πολυτιμες πηγές ενέργειας και πλούτου του πλανήτη.

Αυτό που ανισχύρισε όμως ιδιαίτερα τους λαούς της γης το 1983 ήταν αναμφίβολα ο φόβος του πυρηνικού αφανισμού. Ολόκληρος ο χρόνος διάρρευσε με αλληλοκατηγόριες ανάμεσα στους Αμερικάνους Ιμπεριαλιστές και τη Σοβιετική Γραφειοκρατία συνδυασμένες πάντα από φιλερηνικές δηλώσεις.

Το πόσο «φιλερηνικός» είναι ο Ρήγκαν το αποδείξει όταν τοποθέτησε τους πυραύλους Κρούς και Πέρουγκ στην Βρετανία και την Ιταλία τορπιλάζοντας τις συνομιλίες της Γενεύης για τον αφοπλισμό. Ο Αντρώποφ πρόφτασε να βάλει κι αυτός το χέρι του μέσα από τη χειρισμό της περιβόητης κατάρρυψης του Ν. Κορεατικού Τζιάμπο που στοίχισε τη ζωή σε 269 ανθρώπους. Τελικά οι Σοβιετικοί γραφειοκράτες απάντησαν με Συνέχεια στη σελ. 15

ΓΙΑ ΤΟΝ Γ. ΤΖΙΒΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ;

Είναι πάντα οδυνηρό να σταυρώνεις το σπαθί—σου μ' ένα παλιό σύντροφο. Η περίπτωση του Γ. Τζίβα, πρώην αρθρογράφου της «Σ.Ε.» και τώρα της «Σημερινής» είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Το τελευταίο του άρθρο στη «Σ», στην περίφημη στήλη της «Τα υπέρ και τα κατά», δεν είναι τίποτε άλλο από ένα ανόητο λιβελλογράφημα σε βάρος της εφημερίδας όπου πρωτόγραψε και της οργάνωσης που τον στέγαζε.

Φυσικά ο Γ. Τζίβας, όπως και κάθε ελεύθερος άνθρωπος, έχει και το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση, να εκφράζει τις διαφωνίες—του, να αρθρογραφεί ενάντια στο τι θεωρεί λαθεμένο, να τροποποιεί τις απόψεις του και ν' αλλάζει τις θέσεις του όταν καταλάβει πως αυτό που πίστευε παλιά δεν ισχύει πια ή ότι ήταν λαθεμένο. Όμως αυτό που κάμνει σήμερα ο Γ. Τζίβας δεν έχει καμμία σχέση με μια ειλικρινή επανατοποθέτηση: είναι ένα υποκριτικό κλαψούρισμα πίσω από το οποίο κρύβεται το ξεπούλημα—του στην αστική τάξη.

Ο Γ. Τζίβας έχει φτάσει πολύ ψηλά. Δεν είναι μικρό πράγμα να γράφει στην ίδια στήλη που έγραφε και ο καλύτερος δημοσιογράφος της δεξιάς. Σκέφτηκε όμως ποτέ που οφείλει αυτή την τιμή; Αναλογίστηκε καμμία φορά ότι ο μοναδικός λόγος που η «Σ» του προσφέρει τις στήλες της είναι γιατί είναι ένας αποστάτης της αριστεράς; Ότι με αρθρογράφους όπως τον Τζίβα τον Φτωχόπουλο, τον Σάββα Παύλου και τους άλλους η δεξιά προωθεί το μέρος των απόψεων—τους που βοηθά στην διαιώνιση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και το τσάκισμα του εργατικού κινήματος;

Το ν' αρθρογραφήσει κάποιος σε μια δεξιά εφημερίδα δεν είναι έγκλημα. Το κακό όμως είναι ότι για να μπορέσει ν' αρθρογραφήσει ο Τζίβας στη «Σ» μπήκε σε μια διαδικασία αυτολογοκρισίας απ' όπου κατάφερε να ψαλιδίσει τις απόψεις του και να τις κόψει στα μέτρα της «Σ». Ένα παράδειγμα: το αγαπημένο θέμα του Τζίβα όταν έγραφε στη «Σ.Ε.» ήταν το αντάρτικο στην Ελλάδα, ο ΕΛΑΣ, ο Άρης Βελουχιώτης και η προ-

δοσία της δεξιάς ενάντια στην ελληνική αντίσταση. Είναι βέβαιο πως ο Τζίβας διατηρεί τα ίδια αισθήματα σ' αυτό το θέμα όπως και τότε. Όμως όταν αναφέρεται στην αντίσταση σαν παράδειγμα «εθνικής» τοποθέτησης αποφεύγει ν' αναφερθεί στο ποιοι έκαναν την αντίσταση πραγματικότητα, ο ΕΛΑΣ και ο Βελουχιώτης παύουν να υπάρχουν, ο εμφύλιος εξαφανίζεται. Για να μπορέσει να μπει το άρθρο—του στη «Σ» το θέμα καταντά μια αντιπαράθεση εθνικοτήτων, Έλληνες ενάντια στους Γερμανούς.

Κι όμως παραπονιέται ο Τζίβας πως θα τον χαρακτηρίσουμε «εθνικιστή». Πως σ' αυτό τον τόπο οι άνθρωποι χαρακτηρίζονται πατριώτες ή προδότες, δεξιοί ή αριστεροί, διεθνιστές ή εθνικιστές. Για μας το πρόβλημα των χαρακτηρισμών δεν είναι ηθικό. Κάθε τέτοιος χαρακτηρισμός σημαίνει κάτι συγκεκριμένο. Το αν αυτό είναι καλό ή κακό εξαρτάται από το στρατόπεδο στο οποίο ανήκει κανείς. Ο Τζίβας είναι εθνικιστής. Βλέπει τη σύγκρουση στην Κύπρο σαν σύγκρουση ανάμεσα σε Τούρκους και Έλληνες, διαγράφει τις ταξικές αντιθέσεις και πολύ φυσιολογικά βρίσκει τον εαυτό—του στο στρατόπεδο της Ελληνοκυπριακής αστικής τάξης, παρέα με τους αντικομμουνιστές της «Σ»: η μόνη λύση είναι να φέρουμε Ελληνικό στρατό στην Κύπρο.

Αυτό που δεν τολμά, ούτε ο Τζίβας, ούτε αυτοί που τον φιλοξενούν σήμερα, είναι να πουν το που θα οδηγήσει μια τέτοια κίνηση. Για κακή—τους τύχη η «εθνική» λύση του Ελληνικού στρατού στην Κύπρο οδηγεί στο «αντεθνικό» αποτέλεσμα της διχοτόμησης και της διπλής Ένωσης. Γιατί φυσικά δεν τολμούν να προτείνουν την απελευθέρωση των κατεχομένων με στρατιωτική επιχείρηση. Ξέρουν πολύ καλά πως το ισόζυγιο Ελλάδας—Τουρκίας καθορίζεται από την Αμερική και πως μια σύγκρουση ανάμεσα—τους θα είχε ακριβώς τα αποτελέσματα που τόσο απειλητικά περιγράφει ο Τζίβας.

Διπλή ένωση λοιπόν. Αυτή είναι η πραγματική πρόταση της Σημερινής. Αυτή είναι και η πρόταση του Τζίβα. Και τι εμποδίζει αυτή τη λύση; Μα φυσικά η εργατική τάξη της Κύπρου. Γι' αυτό και ο Τζίβας είναι ενάντια στην αυτοδιάθεση. Ο μεγάλος δημοκράτης αντι να ζητήσει την έγκριση των απόψεων—του οραματίζεται να τις επιβάλει με τη βία. Με τη δικαιολογία της τουρκικής απειλής θέλει να φέρει τον Ελληνικό στρατό στην Κύπρο, να επιβάλει ντε φάκτο τη διχοτόμηση και τη διπλή ένωση.

Ο Γ. Τζίβας δεν τολμά ακόμα να παραδεχτεί, ούτε στον εαυτό—του, ότι έχει περάσει με το μέρος των αστών. Μπορεί ακόμα να κρύβεται πίσω από την ύπαρξη σοσιαλιστικής κυβέρνησης στην Ελλάδα. Στο άρθρο του αναφαίρεται στην Αριστερή Πτέρυγα σαν «μαρξιστές», πάντα σε εισαγωγικά, υπονοώντας προφανώς πως ο ίδιος είναι ή τουλάχιστον ξέρει από μαρξισμό. Πως όμως θέτουν το θέμα του στρατού οι μαρξιστές; Ο Τζίβας το θέτει μεταφυσικά: ο Ελληνικός στρατός. Αντίθετα οι μαρξιστές βλέπουν τον στρατό σαν θεσμό της κοινωνίας στην οποία ζουν. Στην Ελλάδα, πέρα από την ύπαρξη σοσιαλιστικής κυβέρνησης, η κοινωνία εξακολουθεί να παραμένει ταξική, η άρχουσα τάξη εξακολουθεί να είναι η αστική, ο στρατός εξακολουθεί να διοικείται από το ίδιο σώμα αξιωματικών που επέβαλε την δικτατορία, που έκανε το πραξικόπημα στην Κύπρο. Αν επιβιώνει η Κυβέρνηση Παπανδρέου κι αν δεν γίνεται σήμερα πραξικόπημα στην Ελλάδα δεν είναι γιατί άλλαξε η νοοτροπία των στρατιωτικών αλλά γιατί το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα διαθέτει σήμερα τεράστια δύναμη. Οι στρατιωτικοί σήμερα σιωπουν και περιμένουν γιατί ξέρουν πολύ καλά πως αν δοκιμάσουν να κινηθούν το εργατικό κίνημα θα τους συντρίψει. Το να ζητά κανείς σήμερα Ελληνικό στρατό στην Κύπρο είναι ισοδύναμο με το να στρέφει τα όπλα ενάντια στην εργατική τάξη.

Όμως ο Τζίβας δεν ενδιαφέρεται για την εργατική τάξη και την «σύρ-

ραξη των καταπιεσμένων με τους καταπιεστές». Τον ενδιαφέρει μόνο η σημερινή κυπριακή πραγματικότητα. Τόσο πολύ που δεν προτείνει τίποτε. Και σαν να πρόκειται για κατασκοπευτική ταινία κατηγορεί την Αριστερή Πτέρυγα ότι συνδέεται με πολυεθνική (!!) οργάνωση με έδρα την Αγγλία και υποκαταστήματα (!!) σε διάφορες χώρες. Και μας διαβεβαιώνει πως «μπορεί να τ' αποδείξει». Ν' αποδείξει τι; ότι η Α.Π. έχει σχέσεις με τους μαρξιστές άλλων χωρών; Μα αυτό είναι η βάση του διεθνισμού της ΑΠ που τόσο ειρωνεύεται ο Τζίβας. Και δεν είναι μόνο οι μαρξιστές που έχουν «διεθνιστική» προσέγγιση. Πέρσι η Σημερινή έκανε προεκλογική εκστρατεία στην Βρετανία υπέρ της Θάτσερ.

Είτε το θέλει ο Τζίβας είτε όχι η σύγκρουση σήμερα ανάμεσα στους καταπιεστές και τους καταπιεσμένους είναι πραγμα-

τικότητα σε παγκόσμιο επίπεδο. Αν ο Τζίβας θέλει να μπει στο στρατόπεδο των δέκα εκατομμυρίων Ελλήνων ενάντια στα σαράντα εκατομμύρια των Τούρκων θα τον αφήσουμε στις περιπλανήσεις του. Γιατί τα πραγματικά στρατόπεδα της σημερινής σύγκρουσης δεν είναι εθνικά, μα ταξικά. Αν θέλει να μετατρέψει τις εργατικές μάζες των Τουρκοκυπρίων και των Τούρκων σε εχθρούς του, θα βρει τον εαυτό—του σύμμαχο με τους αστούς—Τούρκους και Έλληνες. Εμείς θα συνεχίσουμε να χτίζουμε δεσμούς ανάμεσα στους εργάτες Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους Έλληνες και Τούρκους και σ' όλες τις χώρες που μπορούμε. Ο αγώνας ενάντια στον καπιταλισμό, ο αγώνας για τον σοσιαλισμό, είναι διεθνής. Και η εργατική τάξη είναι σήμερα σε θέση να τον φέρει σε πέρας.

ΘΕΟΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

£4,500 ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Στις 16/12/83 έγινε στο κέντρο Βασιλικά στο Δάλι ο Παγκύπριος Χορός της Α.Π. Ήταν το επιστέγασμα των 3 επιτυχημένων επαρχιακών χορών της Α.Π. στην Λ/σία, Λ/σο και Λ/κα.

Ο στόχος που εμπαινε τον Μάη του 83, όταν προγραμματίζονταν όλοι οι χοροί της Α.Π., ήταν £3.000 και 150 άτομα προσέλευση. Τους στόχους μας αυτούς τους υπερκαλύψαμε. Είχαμε προσέλευση γύρω στα 200 άτομα, και μαζέψαμε £4.500 από την πούληση του λαχείου, την πούληση εισιτηρίων εισόδου και το διαφημιστικό βιβλίο.

Ιδιαίτερο βάρος δώθηκε στην πούληση του λαχείου από το οποίο βγήκαν τα 90% σχεδόν των εσόδων. Πέρα από τους προσωπικούς στόχους που έβαλαν δεκάδες υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης βρήκε μεγάλος αριθμός οργανωμένων συνεργείων για την πούληση λαχείου στες πόλεις της Λ/σίας, Λ/σού και Λ/κας.

Σύντροφοι και συντρόφισσες δούλεψαν στα συνεργεία—πολλοί για πρώτη φορά—εργάστηκαν με μεγάλο ενθουσιασμό, με αποτέλεσμα να έχουμε τα θαύματα αυτά αποτελέσματα. (Ξεπεράσαμε τα έσοδα του περασμένου χρόνου κατά 250%!)

Τόση ήταν η ζωντανή παρουσία της Α.Π. στο πλατύ κοινό που θορυβήθηκε η γραφειοκρατία και αναγκάστηκε να μας επιτε-

θεί από τα «Νεα» και άλλες εφημερίδες απειλώντας μας μάλιστα, να μας πάρει στα αστικά δικαστήρια!

Η επιτυχία και αυτού του χορού μας αποτελεί την ελπίδα στα μέλη του κόμματος ότι το πιο αγωνιστικό κομμάτι του κόμματος συνεχίζει την ανοδική του πορεία δείχνοντας πόσα θα μπορούσαν να επιτευχθούν αν η ηγεσία του κόμματος όπλιζε και ενθουσίαζε όλα τα μέλη του κόμματος με μίαν αγωνιστική σοσιαλιστική πολιτική. Με τα λεφτά που πήραμε από τους υποστηρικτές μας και τις χιλιάδες γνωστούς και αγνώστους εργαζόμενους που πλησιάσαμε θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας για να φτάσουν οι Μαρξιστικές ιδέες σε κάθε γωνιά του εργατικού κινήματος.

Δεν πρέπει όμως να εφησυχάζουν οι υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης ιδιαίτερα φέτος που θα αποδεχτεί ένας χρόνος δύσκολος για το εργατικό κίνημα, με νέες επιθεσεις των καπιταλιστών και της κυβέρνησης τους, η Έκφραση πρέπει να συνεχίσει να έχει την οικονομική ενίσχυση των υποστηρικτών της πάνω στην οποία βασίζεται αποκλειστικά για να επιβιώσει.

Εξ' άλλου το ζήτημα που μπαίνει τώρα για τη Σ. Έκφραση δεν είναι αυτό της επιβίωσης—αυτό το ξεπεράσαμε χάρη στις απανωτές επιτυχίες μας—αλλά της βελτίωσης της ποιότητας της και την πιο συχνή

ΕΘΝΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η αριστερα να δώσει διέξοδο στους προβληματισμούς των φαντάρων

Πολυ συχνά η ηγεσία των κομμάτων της Αριστερας εκδηλώνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την εμπιστοσύνη της προς τις δυνάμεις ασφαλείας του αστικού κράτους.

Η άρνηση της ηγεσίας να αναλάβει καθήκοντα συνολικής αναμέτρησης με την πολιτική της δεξιάς και οι βαρειές λαϊκομετωπικές της δεσμεύσεις την αναγκάζουν να περιγράφει μια προοπτική μη ρήξης που θ' ανανεώνει συνέχεια την εμπιστοσύνη προς το αστικό κράτος.

Η ιστορία της Εθνικής Φρουρας αρχίζει από το 1964, όταν μέσα σε συνθήκες αιματηρών εθνικιστικών συγκρούσεων ανάμεσα στις δυο κοινότητες, ο Μακάριος αναγκάζεται να συσπειρώσει τις διάφορες τρομοκρατικές ομάδες σε ταχτικό στρατό που θ' αναλάμβανε να υποστηρίξει ένοπλα τους πολιτικούς βοναπαρτιστικούς θεσμούς του αστικού κράτους και να συγκρατήσει τις φυγόκεντρες τάσεις στο ζήτημα της κεντρικής εξουσίας. Η ανάληψη της αρχηγίας της Ε.Φ. από τον Χίτη κομμουνιστοφάγο Γεώργιο Γρίβα σε συνδιασμό με την αποστολή Ελληνικής μεραρχίας στη Κύπρο, τονώνει τις «εθνικές εβαιοτησίες» της Ε/Κ αστικής τάξης, έτσι που ανάμεσα στα 1964—67 ο αχόρταγος Ε/Κ εθνικισμός να καταπιεί ολόκληρα Τ/Κ χωριά και να εξολοθρεύσει δεκάδες άμαχους αθώους κατοίκους. Οι πράσινες γραμμές που δημιούργησαν οι Εγγλέζοι ιμπεριαλιστές υπογιατίστηκαν πάνω από το φρέσκο αίμα της εργατικής τάξης.

Μήπως σήμερα στην δεκαετία του 80 άλλαξε τίποτα; Μήπως η Εθνική Φρουρά μεταμορφώθηκε σε λαϊκό στρατό για να την χειροκροτούμε; ΟΧΙ.. Η Ε.Φ. ενώ αποτελεί ένα κατ' εξοχή θεσμικό πολιτικό κέντρο με ήδη φανερές τις κατασταλτικές του πρακτικές μέσα στην ιστορική εμπειρία, καλλιεργεί σκόπιμα τον απολίτικο χαρακτήρα των κοινωνικών σχέσεων και χρησιμοποιεί με την βία τους στρατιώτες στις εφόδους της ενάντια στο εργατικό κίνημα, για να διατηρήσει την καπιταλιστική νομιμότητα. Ενώ δηλαδή αφοτός ο μηχανισμός παρουσιάζεται από την Αριστερά σαν μια ουδέτερη επαγγελματική δύναμη απορροφημένη στο εθνικό καθήκον της αντιμετώπισης του εξωτερικού εχθρού, επεμβαίνει αποκάλυπτα (Ελλάδα 1967, Κύπρος 1974) σε περιόδους κατακόρυφης ανόδου των εργατικών αγώνων για να υπερασπίσει την καπιταλιστική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής. Αφτη η δραστηριότητα της Ε.Φ. είναι σαφώς πολιτική για δυο λόγους:

Α. Θεωρεί την ατομική ιδιοκτησία και τον καπιταλιστικό σχηματισμό σαν το τελευταίο στάδιο του πολιτισμού και το αποκορύφωμα της κοινωνικής εξέλιξης.

Β. Κάθε κοινωνικό κίνημα που αναπτύσσεται στους κόλπους αφτου του σχηματισμού και έχει σαν προοπτι-

κη την ανατροπή των αστικών πολιτικών δομών, θεωρείται σαν αντι-εθνικό και ξενοκίνητο (τάφτιση εσωτερικού και εξωτερικού εχθρού). Αφτη η λογική οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αφού το εργατικό κίνημα στους καθημερινούς ταξικούς του αγώνες καθοδηγείται από κομμουνιστικά ή σοσιαλιστικά κόμματα τα οποία θεωρούνται ξενοκίνητα, και αφού μόνο ο στρατός μπορεί να αναχαιτίσει τον εξωτερικό κίνδυνο που διεισδύει «ύπουλα» και δηλητηριάζει την ψυχή του έθνους, πρέπει να δικαιολογήσουμε κάθε επέμβαση του στρατού στις διαδικασίες της κοινωνίας. Αφτες οι επεμβάσεις όμως απαιτούν καλοεκπαιδευμένα και «νεβρώδη» πειθαρχημένα σύνολα.

Έτσι η Ε.Φ. βλέπει τους στρατιώτες όχι σαν ανθρώπους που κουβαλούν μέσα τους βιώματα με διαχρονικές αξίες και πολιτικές εβαιοτησίες, που ντύθηκαν προσωρινα στο χακί και συνεχίζουν να ανήκουν σε μια κοινωνική τάξη και κουλτούρα, αλλά σαν άτομα που πρέπει σύντομα να διαμορφώσουν προβατίσια ένστιχτα προσαρμοσμένα στην απάνθρωπη στρατιωτική ιεραρχία, με καθορισμένες πειθαρχικές νόρμες που ακρωτηριάζουν και συνθλιβούν κάθε προσωπικότητα όσο δυνατή και σταθερή αν φαίνεται. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να πετύχουν την απόσπαση και αποδέσμευση του εθνοφρουρού από τους πολιτικούς και κοινωνικούς του προσδιορισμούς, δημιουργώντας μια ειδική εικόνα «ισόττητας» που ο κάθε στρατιώτης γνωρίζει ότι είναι μια φάρσα και μια συγκαλυμμένη απάτη.

Οι εγκέφαλοι του ΓΕΕΦ εκμεταλλεύονται τα πιο καθυστερημένα και ακατέργαστα γούστα των μόνιμων αξιωματικών, την κρυφή γοητεία που ασκουν πάνω τους τα χρυσά κουμπιά, τα γαλόνια, τα παράσημα και τα διάφορα μπιχλιμπίδια που καρφίτσωνονται στη στολή. Μια στολή που μιλάει περισσότερο με αποκρίατικό κοστούμι αλλά που είναι αφάνταστα χρήσιμη για την κοινωνική καταξίωση των μόνιμων αξιωματικών που στρατολογούνται κύρια από καθυστερημένες αγροτικές περιοχές. Μια ζωή ανικανοποίητες επιθυμίες, σεξουαλικές διαταραχές και προχωρημένη ενδοψυχική αταξία, αποχτα επιτέλους κάποιο νόημα αφού η κάθετη ιεραρχική δομή και λειτουργία της Ε.Φ. τους εξασφαλίζει μια διαρκή και μόνιμη εξουσιαστική παρουσία ανάμεσα σε ομοιόμορφα σύνολα φαντάρων «απαλλοτριωμένα» από την εξωστρατιωτική τους συνείδηση. Έτσι οτιδήποτε θυμίζει την πολιτική ζωή και τη ζωντανή εμπειρία, τους εξαγριώνει, το τιμωρούν το καταδικάζουν, δεν το θέλουν, το στέλλουν στα πειθαρχία, στα κελιά της στρατονομίας, και στα στρατοδικεία. Είναι γι' αφο το λόγο που μισούν τους έφεδρους στρατιώτες και

υπαξιωματικούς γιατί χωρίς να το θέλουν, εντελώς ασυνείδητα τους θυμίζουν την εγκληματική τους αδιαφορία (στην προηγούμενη τους ζωή) για τα κοινά, την βιοπάλη, τις ωραίες συλλογικές προσπάθειες για αλλαγή του κόσμου.

ΕΘΝΟΦΡΟΥΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Αφτοι που πληρώνουν πιο ακριβά και από πρώτο χέρι την τιμή των «εθνικών πόθων» και τα καπρίτσια των αστών είναι οι απλοί φαντάροι. Γιατί κάθε ανόητη δήλωση του Κυπριανού ή του Ντενκας, για τους εθνοφρουρούς, εργάτες και υπαξιωματικούς σημαίνει «αυξημένα μέτρα ασφαλείας», σημαίνει ακόμα πιο λίγες εξόδους, ακόμα πιο λίγες διανοχτερέψεις, ακόμα πιο λίγες άδειες, ακόμα πιο χειρότερες συνθήκες ζωής. Γι' αφο, η κρίση του Εθνικού ζητήματος τους αφορά άμεσα. Εδώ όμως το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ σκορπούν την πίκρα και την απογοήτευση στους εθνοφρουρούς που εναπόθεσαν τις ελπίδες τους στην Αριστερά. Βλέπουν με σφιγμένη την καρδιά την ηγεσία του κινήματος να συνεργάζεται με την Δεξιά που χτυπά τα ταμπούρα του πολέμου, και να χειροκροτά τους εράνους για την άμυνα όταν αφοτοι συνιστούν ανοιχτή και απροκάλυπτη επίθεση των αστών ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργατικών οικογενειών των στρατιωτών, όταν επιβαρύνουν τους ίδιους τους εθνοφρουρούς με καταβολή χρημάτων από τον ασήμαντο μισθο τους (£6) και δυσχεραίνουν ακόμα περισσότερο την τραγική τους θέση.

Οι εθνοφρουροί είναι σε θέση να ξέρουν από τις άμεσες καθημερινές τους εμπειρίες, ότι η λύση του Κυπριακού δεν εξαρτάται από το ισοζύγιο δυνάμεων Ελλάδας—Τουρκίας. Η λύση δεν μπορεί να περάσει μέσα από την προοπτική της πολεμικής αναμέτρησης γιατί κάθε ντουφεκία που ρίχνεται στη Κύπρο εξυπηρετά τα σχέδια του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού και κουβαλά νερο στο μύλο του εθνικισμού.

Η λύση εναπόκειται στη ικανότητα της εργατικής τάξης να οικοδομήσει ένα ταξικό αντικατοχικό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων με οργανωτικές διασυνδέσεις και διακλαδώσεις με το λαϊκό κίνημα στην Τουρκία, και την Ελλάδα. Μόνο μια τέτοια αντικαπιταλιστική πρακτική στηριγμένη στους νέους

κοινωνικούς συσχετισμούς που δημιουργούνται στην περίοδο της θανάσιμης αγωνίας του καπιταλισμού, μπορεί να παραλύσει κάθε ιμπεριαλιστική προσπάθεια που θα ήθελε να προκαλέσει αντιδραστικές πολιτικές αναμοχλές, ανωμαλίες, και νέες αιματοχυσίες.

Δεν είναι καθόλου λίγοι εκείνοι οι στρατιώτες που πιστεύουν ότι η υποστήριξη των Τουρκοκυπριακών μαζών προς τον Ντενκας δεν σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλειφτεί η προσπάθεια οικοδόμησης ενός επαναστατικού μπλοκ εργατών—αγροτών—στρατιωτών στο Βορρά και στο Νότο, γιατί φανερώνει περισσότερο τον βαθμό ανασφάλειας των Τουρκοκυπρίων εργαζομένων μπροστα στη κλιμάκωση του Ε/Κ Εθνικισμού και της απουσίας μιας διεθνιστικής πολιτικής από τη μεριά των Ε/Κυπριακών αριστερών κομμάτων.

Οι Μαρξιστές μπορούν πάντα να διεισδύουν κάτω από την επιφάνεια των ιστορικών φαινομένων για να ανακαλύψουν την ουσία και την αιτιολογία τους. Γιατί πάντα, κάτω από τα θαλάσσια κύματα και τους αφρούς της ιστορίας βρίσκονται υπόγεια ρεύματα που τα προκαλούν και τα εξαφανίζουν.

Εάν το κοινό μέτωπο σήμερα φαίνεται σαν ουτοπία είναι γιατί το εγκλωβίζουμε μέσα σε στενούς εθνικούς συγκρατικούς δακτυλίους που το εμποδίζουν να εξαπολύσει την δυναμική του ολόκληρη την περιοχή. Όμως το ίδιο το κοινό μέτωπο έχει την δική του εσωτερική λογική που ανατρέπει το επιχείρημα της ουτοπίας. Γιατί το κοινό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ μετατρέπεται σε δυνατότητα και γίνεται προοπτική εφικτή μόνο αν το δούμε σαν τον πρόλογο στο ξετύλιγμα μιας πιο σοβαρής, πιο αποτελεσματικής και πιο συντονισμένης διεθνιστικής προσπάθειας Ε/Κ, Τ/Κ, Τούρκων και Ελλήνων εργατών.

Οι Μαρξιστές στρατιώτες είναι πεισμένοι γιαφτες τις προοπτικές οι οποίες διακινούνται μέσα με τη μέρα από τα ενθαρρυντικά μηνύματα που φθάνουν από τα ακριτικά φυλάκια της γραμμής αντιπαρατάξεως μέχρι τα τάγματα στα μετόπισθεν. Χαρακτηριστικά οι γαλονάδες του ΓΕΕΦ επίσηφεσαν την πληρωμή των εθνοφρουρών πριν τις άδειες των Χριστουγέννων και άνοιξαν καταλόγους εισφο-

ρων για τον έρανο. Όταν οι μόνιμοι αξιωματικοί καλούσαν ονομαστικά ένα—ένα για να δώσουν στην άμυνα, άλλοι έλεγαν «θα δούμε», άλλοι «θα το σκεφτούμε» και άλλοι αστεϊζόμενοι έλεγαν ότι «δεν βαστούσαν»!!! Έτσι οι μόνιμοι αξιωματικοί και τα τσιράκια τους έφυγαν απογοητευμένοι. Αμέσως μετά σχηματίστηκαν τα πρώτα πηγαδάκια. Στες συζητήσεις που ακολούθησαν αποδείχτηκε ότι οι Μαρξιστικές ιδέες υιοθετούνται αβρότητα από την πλειοψηφία των εθνοφρουρών. Η φτωχολογία που ντύθηκε στο χακί δεν ξεχνα την διεθνιστική της ταφτότητα. Να μερικά μόνο δείγματα από τις συζητήσεις: «Με τον Εθνικισμό μας παίρνουν την ζωή μας, με το έρανο μας παίρνουν το πορτοφόλι μας. Εμείς θέλουμε και την ζωή μας και το πορτοφόλι μας. Κάθε σεντ που δίνουμε για τον έρανο σημαίνει ακόμα πιο υγρή κελιά στη στρατονομία».

ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Ο στρατός είναι το μέρος μιας ολικής κοινωνικής δομής, γιαφτο αντανάκλα μέσα του κάτω από τους παραμορφωτικούς φακούς της στρατιωτικής πειθαρχίας την κρίση και την ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας. Αφτη η ριζοσπαστικοποίηση σπρώχνει αντικειμενικά τους στρατιώτες σε μια ασυνείδητη πορεία προς τ' αριστερά. Τα πιο προχωρημένα όμως και αποφασισμένα στοιχεία που είναι έτοιμοι να προχωρήσουν ως το τέρμα μπροστα στην απουσία οργανωμένου συνδικαλιστικού φορέα, παίρνουν το μονοπάτι του ατομικισμού και αναζητούν προσωπικές λύσεις στα προβλήματα τους. Τελικά σε μερικές εξαιρετικές στιγμές μηδενιστικού αντι-κοινοφρομισμού θα τα «σπάσουν όλα» θα συγκρουστούν με τους πάντες και τα πάντα για να βρεθούν μετά σε κάποιο πειθαρχικό ή μονοτρούμι της στρατονομίας.

Για τους πιο πάνω λόγους τα κόμματα της αριστερας πρέπει επιτέλους να συντονίσουν την δράση τους και να επεξεργαστούν από κοινού ένα πρόγραμμα δημοκρατικών διεκδικήσεων που θα στηρίζεται στην ακόλουθα σημεία:

1. Μείωση στρατιωτικής θητείας στα πλαίσια μιας Λαϊκής Πολιτοφυλακής κάτω από τον δημοκρατικό έλεγχο της Εργατικής

Έρανος και στην Εθνοφρουρά

Πολλά λέχτηκαν τον τελευταίο καιρό για τον έρανο που κήρυξε η ιερά σύνοδος και το αστικό κράτος για ενίσχυση της «εθνικής άμυνας» και πολλά έγιναν.

Είδαμε την μέχρι χτες «φτωχή» μας εκκλησία να δίνει «ανοιχτόχερα» εκατομμύρια, είδαμε τους «πληγέντες» και «τείνοντες προς αφανισμό» επιχειρηματίες μας να βγάζουν στη φόρα εκατοντάδες χιλιάδες, και το χειρότερο απ' όλα: τον εργάτη να δίνει το υστέρημα του.

Όμως αυτό που δεν είδαμε είναι το χειρότερο απ' όλα, αυτό που έγινε μέσα στον ίδιο τον φορέα της «εθνικής άμυνας», την Εθνική Φρουρά:

Μόλις προκηρύχθηκε ο έρανος, πολλοί διοικητές μονάδων της Ε.Φ. έκαναν αμέσως έκκληση στους στρατιώτες τους να δώσουν όσα πιο πολλά μπορούν για τον έρανο, «διότι είναι για ιερό σκοπό» όπως είπαν οι περισσότεροι.

Μέχρις εδώ όλα καλά, όμως τα πράγματα δεν έμειναν έτσι. Οι στρατιώτες που δεν έδωσαν στον έρανο, ήταν πολύ περισσότεροι απ' αυτούς που έδωσαν. Έτσι μερικοί «θερμόδαιμοι» διοικητές διάταξαν τους αξιωματικούς πληρωμών να κόβουν από τους πενιχρούς μισθούς των £6 που παίρνουν οι στρατιώτες, αλλού

δέκα σελίνια και αλλού £1, χωρίς να ενδιαφερούν καν αν αυτοί οι άνθρωποι ήθελαν να δώσουν αυτά τα λεφτά, αν τα είχαν διαθέσιμα κι αν δεν τα είχαν ανάγκη. Κι όσοι διαμαρτυρήθηκαν και ζήτησαν τα λεφτά τους, μπορεί μεν να μην τιμωρήθηκαν (τουλάχιστον δεν έχουμε υπ' όψη καμιά περίπτωση) αλλά είχαν σηματοδοτεί άλλοι σαν ιεχωβάδες και άλλοι σαν κομμουνιστές, για το περαιτέρω «κόλλημα».

Όμως αυτή ήταν η ανεπίσημη πλευρά του όλου θέματος. Επίσημα εκδόθηκε και η σχετική διαταγή από το ΓΕΕΦ: «Όλοι οι ανώτατοι αξιωματικοί να δώσουν στον έρανο κατά βούληση, οι ανώτεροι να δώσουν £20 το μήνα ο καθένας, οι κατώτεροι £15, και οι μόνιμοι υπαξιωματικοί £10. Από δε τους εφεδρικούς όσοι θέλουν και όσα θέλουν να δώσουν».

Βλέπουμε λοιπόν καθαρά τη διάκριση που γίνεται, οι μεγάλοι-μεγάλοι, αυτοί που ο μισθός τους είναι στα ύψη δεν είναι αναγκασμένοι να δώσουν συγκεκριμένο ποσό, αλλά όσα θέλουν. Ο μόνιμος λοχίας όμως, που έχει ένα μισθό γύρω στα £150, και που μπορεί να έχει δυο παιδιά να μεγαλώσει και ένα γονιό να περιθάλψει και ένα δάνειο να ξεφλήσει, πρέπει να στερηθεί «χάριν της εθνικής άμυνας».

Βλέπουμε πως αυτό που πάει να στηρίξει ο έρανος, δηλαδή η εθνική φρουρά πόσο άπιο πόσο δικτατορικό σώμα είναι.

Αντί ο έρανος για την άμυνα να σημάνει αύξηση στους «μισθούς» των φαντάρων σήμανε παραπέρα ξεζούμισμα ακόμα κι απ' αυτούς που παίρνουν το... σεβαστό ποσό των £6 το μήνα.

Ένας Εθνοφρουρός

Διεθνής ανασκόπηση '83

Συνέχεια από τη 11

την τοποθέτηση πυραύλων SS20 στην Ανατ. Γερμανία.

Η έξαρση των πυρηνικών εξοπλισμών κι η τοποθέτηση των πυραύλων Πέρσιγκ και Κρούζ στην Ευρώπη ξεσήκωσε μια πρωτοφανή θύελλα διαμαρτυρίας, κινητοποιήσεων και συγκρούσεων ιδιαίτερα στη Δυτική Ευρώπη. (Στην Ανατ. Ευρώπη οι φωνές διαμαρτυρίας, που φαίνεται να πληθαίνουν, δεν αφέθηκαν να ακουστούν από τα καταπιεστικά γραφειοκρατικά καθεστώτα των χωρών αυτών).

Το ειρηνιστικό κίνημα αποτελεί ένα σημαντικό βήμα προόδου στην ανάπτυξη της συνείδησης της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Δεν σταμάτησε όμως τον Ρήγκαν και τη Θάτσερ ούτε καν το «σοσιαλιστή» Κράξι από το να μεγαλώσουν το πυρηνικό τους οπλοστάσιο. Γι'ατί, παρά το γεγονός ότι κανένας απ' αυτούς τους κυρίους δεν αγαπά τον πυρηνικό πόλεμο (που δεν θάχει «νικητές» και «ηττημένους») η λογική των καπιταλιστικών συμφερόντων και της αντίθεσης μεταξύ του ιμπεριαλισμού και της γραφειοκρατίας της Σ. Ένωσης και των υπόλοιπων Ανατ. χωρών τους οδηγεί στη συσσώρευση πυρηνικών όπλων ολόένα και πιο τελειοποιημένων τεχνολογικά - όπλων που απειλούν τον ίδιο τον ανθρώπινο πολιτισμό πάνω στη γη.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μόνο μια νέα διεθνής τάξη πραγμάτων θα μπορούσε να εξαφανίσει τα αντικρουόμενα αυτά συμφέροντα και τις διαμάχες. Κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την ανατροπή του καπιταλισμού στη

Δύση και της γραφειοκρατίας στην Ανατολή.

Η ενιοποίηση της παγκόσμιας οικονομίας, η κρίση που χτυπά Δύση κι Ανατολή (Πολωνία, Ουγγαρία κκ) αναπτυσσόμενες κι υπανάπτυχτες χώρες, η αβεβαιότητα για το αύριο (ψωμί, εργασία, δουλειά) οι σκληροί αγώνες στους οποίους μπαίνει η εργατική τάξη οι ήττες και οι νίκες της θα φέρουν αυτή την αλήθεια ολόένα και πιο κοντά στη συνείδηση της Παγκόσμιας εργατικής τάξης. Μιας εργατικής τάξης πιο μεγάλης αριθμητικά (100 εκατ. στην Αμερική, 120-130 εκατ. στη Σ. Ένωση) πιο οργανωμένης, πιο παντοδύναμης παρά ποτέ.

Μπήκαμε στην πιο επαναστατική περίοδο στην ιστορία

ΕΛΛΑΔΑ—ΤΟΥΡΚΙΑ—ΚΥΠΡΟΣ

Κινηματογραφική συνάντηση φιλίας

Μερικές αξιόλογες ταινίες, ομιλίες, αναλύσεις, φυλλάδια που εκδόθηκαν σχετικά με τη συνάντηση, κι ένας απόηχος έχει μείνει από την Κινηματογραφική Συνάντηση. Όλα πέρασαν στην ιστορία, προσθέτοντας ένα μικρό λιθαράκι, όπως γράφει ένα κατατοπιστικό φυλλάδιο, στην υπόθεση της φιλίας ανάμεσα στους λαούς. Μονάχα αυτός ο απόηχος μένει, για να μας θυμίζει ότι ο κάθε λογής ιμπεριαλισμός θα φύγει οριστικά απ' εδώ μόνο μέσα από το κοινό μέτωπο των Ελλήνων και Τούρκων εργαζομένων της Κύπρου.

της ανθρωπότητας. Μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια η εργατική τάξη θα αναγκαστεί να δώσει τις πιο σκληρές μάχες που έδωσε ποτέ.

Αν ηττηθεί, θα αντιμετωπίσει νέα δεινά, σφαγές, φασιστικές δικτατορίες, κι εξαθλίωση σε χώρες όπως την Αμερική, τη Βρετανία και τη Γαλλία, που θα προετοιμάσουν το έδαφος για τον πυρηνικό πόλεμο και την καταστροφή.

Αν νικήσει κι έχει τη δύναμη να το κάμει φτάνει να συνειδητοποιήσει τη δύναμη της και να εξοπλιστεί με μαρξιστικές ιδέες και ηγεσία θα προχωρήσει στη δημιουργία της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας που θα μεταμορφώσει ολόκληρο τον πλανήτη.

Δώρος Μ.

Δεν νομίζω όμως ότι είναι αρκετό σε τέτοιες συναντήσεις να παρασιώσουμε τα πράγματα με αφέσεις λευκών περιστεριών και με «αγνούς λαούς», ενάντια σε στρατούς κατοχής κ.λ.π., και να μην βλέπουμε ότι πίσω από αυτά, δεν βρίσκονται απλά σχιζοφρενείς στρατιωτικοί, αλλά τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Κι αυτό δεν τόλμησε να μας το πει ούτε η Κινηματογραφική Δέσχη ούτε ο Γκιλμαν—Γκιουνέι.

Μάλιστα ο Γκιουνέι μας είπε και κάτι άλλο «Ωραίος ο σοσιαλισμός αλλά ουδέποτε τον προτείνω στα έργα μου». Αλήθεια, τι μας προτείνει λοιπόν ο Γκιουνέι; Να πιαστούμε όλοι αντάμα και να χορεύουμε Ελληνοτουρκικούς χορούς; Θα μπορούσε κι' αυτό να συμβεί, μονάχα όμως στα όνειρα του, κι ενώ οι εργάτες θα άλλαζαν την νύκτερινη βάρδια για το μεροκάματο της πείνας.

Ένας, απόηχος λοιπόν έχει μείνει απ' όλη αυτήν την συνάντηση. Όχι για να μας θυμίζει ότι ωραία περάσαμε, αλλά για να μας υπενθυμίζει πόσο ωραία θα μπορούσαμε να περάσουμε.

Γ. Κυπραίος

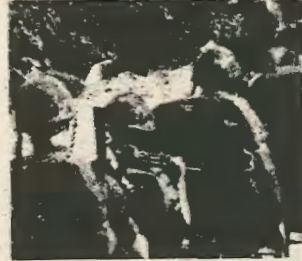
Συνέχεια από τη σελ. 14

- τάξης.
2. Άμεσος διπλασιασμός του μισθού σε £12 με πληρωμένα τα έξοδα μετακίνησης σαν πρώτο μέτρο για την εξασφάλιση ενός αξιοπρεπούς μίνιμουμ μισθού.
3. Κατάργηση της Στρατονομίας, των βασανισμών, των φυλακίσεων και των πειθαρχιών.
4. Εξασφάλιση του δικαιώματος συνδικαλιστικής οργάνωσης στο στρατό.
5. Δικαίωμα άρνησης υπακοής σε διαταγές που

ΕΘΝΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ

- αντιστρατεύονται τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού.
6. Δημιουργία αναγνωστηρίων στους στρατιώτες μ' ελεύθερη επιλογή βιβλίων.
7. Κατάργηση της Εθνικής Ηθικής Διαπαιδαγώγησης.
8. Κατάργηση των αφθαιρεσιών (τιμωρίες, στέρηση εξόδων, δυσμενείς μεταθέσεις).
9. Δικαίωμα πολιτικής περιβολής, έξω από τον

- στρατών. Κατάργηση υποχρεωτικού κουρέματος και ξυρίσματος.
10. Κατοχύρωση του δικαιώματος ελεύθερης και δημιουργικής ψυχαγωγίας.
11. Κατάργηση του στρατιωτικού χαιρετισμού.
- Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα αγκαλιαστεί με ενθουσιασμό από τους φαντάρους και θα βάλει τις βάσεις για να προχωρήσουμε σε μια πανίσχυρη

λαϊκή πολιτοφυλακή που θα χει στοχο—της την προφύλαξη της εργατικής τάξης, Ε/Κυπριακής και Τ/Κυπριακής από εθνικιστικές εξάρσεις και συγκρούσεις, από φασιστικά πραξικοπήματα και ιμπεριαλιστικές επιθέσεις.

ΜΑΡΙΟΣ ΚΟΝΤΟΖΗΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Αναμένονται εξελίξεις στο Κυπριακό

Να λοιπόν που τελικά βρήκαν όλες οι εφημερίδες μια κοινή γλώσσα για να συμφωνήσουν πάνω στο Κυπριακό. Απο διαφορετική σκοπιά βεβαίως αλλά με κοινό παρονομαστή το «αναμένονται εξελίξεις».

Άλλες γιατί ανακάλυψαν επιτέλους ότι μας λυπήθηκαν οι Αμερικάνοι και μας υποσχέθη-

καν ό τι κάτι θα γίνει, άλλες γιατί τότε ο πρωθυπουργός κι άλλες γιατί επιτέλους δώσαμε το πλαίσιο και ξεφορτωθήκαμε την εθύνη. Όσο για την στήλη, το πληροφορήθηκε από την καφετζού της γειτονίας όταν ρωτήθηκε σχετικά. Εξελίξεις μούπε θάχουμε οπωσδήποτε, γιατί ο κόσμος εξελίσσεται.

Περιμένουμε τις

εξελίξεις λοιπόν, όπως περίμεναν και οι παππούδες μας και οι πατεράδες μας.

Τελικά όλη αυτή η κατάσταση μου θυμίζει εκείνο το ωραίο ποίημα του Καβάφη «Περιμένοντας τους βαρβάρους» που μη έχοντας τίποτε άλλο να κάνουν περίμεναν τον κάθε βάρβαρο να τους σώσει. Το μόνο που άλλαξε

ίσως είναι το επίθετο βάρβαρος που έγινε ιμπεριαλιστής. Κατα τα άλλα το ποίημα διατηρεί την φρεσκάδα του.

Και καλά θα πει κάποιος, η δεξιά καλά κάνει και τους περιμένει να την σώσουν, γιατί σ' αυτούς στηρίζεται, αυτοί είναι τα αφεντικά τους, όμως με την αριστερά τι γίνεται; Δεν βλέπουν ότι μια ζωή ολό-

κληρη με τα καλοπιάσματα και τις υποκλίσεις της έχει μείνει να έχει κλίση;

Όμως παρ' όλα αυτά θα έχουμε εξελίξεις στο Κυπριακό. Αυτό ακόμα το ξέρει κι η καφετζού μου, γιατί έχει μάθει αυτο το απλοπράγμα: ότι «τα πάντα ρει και ουδέν μένει».

Γ. Κυπραίος

ΕΝΩΜΕΝΗ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

Η ηγεσία των συντεχνιών διασπά το κίνημα

Η Κυπριακή οικονομία αρχίζει και αφτή σήμερα να νοιώθει την παγκόσμια οικονομική κρίση του καπιταλισμού στο δικό της πετσί. Τα σημάδια της κρίσης στην οικονομία μας άρχισαν μόλις τώρα να παρουσιάζονται πραγματικά ανησυχητικά. Τα τεράστια εμπορικά και δημοσιονομικά ελλείμματα, η συνεχής αύξηση της ανεργίας όλα δείχνουν ότι η παγκόσμια κρίση έχει σταματήσει πια το κτύπημα στην πόρτα και έχει προχωρήσει και μέσα στα σπίτια μας.

Οι μόνοι που έχουν «καταλάβει» το που βαδίζει η οικονομία μας είναι οι αστοί που ανασυντάσσουν σήμερα τις δυνάμεις τους για την επίθεση. Αφτή η επίθεση όμως δεν θα στραφεί προς την μεριά της κυβέρνησης. Η επίθεση θα αρχίσει και άρχισε με στόχο το φόρτωμα αφτής της κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων, διότι, όπως συμβαίνει πάντα μέσα στη βαθιά κρίση του συστήματος ο μόνος τρόπος για να εξασφαλίσουν οι αστοί τα κέρδη τους είναι η σκληρή επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης.

Αφτή την επίθεση μας την αποκαλύπτουν ολοκάθαρα οι επιδιώξεις των αστών για την τροποποίηση του τιμαριθμικού (βλέπε άλλες στήλες Σ.Ε.), τον περιορισμό των αυξήσεων των εργαζομένων στο ύψος της παραγωγικότητας, αλλά προπάντων την αύξηση της (επίσημης) ανεργίας που σήμερα έφτασε το 3,7% (9000 άτομα).

Ενώ οι αστοί προετοιμάζονται κι οργανώνονται για τις επιθέσεις η εργατική τάξη από την άλλη αποπροσανατολίζεται και διασπάται από τις ίδιες τις ηγεσίες της.

Αντί να αναγνωρίσει τους πραγματικούς αίτιους για την κρίση - τα αφεντικά και το σύστημα τους - η ηγεσία της ΠΕΟ προσπαθεί να πείσει την εργατική τάξη πως για όλα (δημοσ. ελλείμματα, χρέη κοκ) φταίν οι υψηλόμισθοι ημικρατικοί, τραπεζικοί και κρατικοί υπάλληλοι, των οποίων οι μισθοί και τα ωφελήματα πρέπει να περικοπούν. Έτσι ο πόλεμος βιομηχάνων/κυβέρνησης ενάντια στους εργαζόμενους («υψηλόμισθους» και χαμηλόμισθους) μετατρέπεται σε πόλεμο μεταξύ «υψηλόμισθων» και χαμηλόμισθων εργαζομένων.

Η ΣΕΚ από τη μεριά της εντοπίζει το πρόβλημα στον ... κομμουνισμό!! και μπαίνει κι αυτή στη μάχη ενάντια στην ΠΕΟ σαν τον υπ' αριθμό ένα κίνδυνο της εργατικής τάξης.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια διεξάγεται τελευταία μέσα από τα δημοσιογραφικά τους φύλλα «Εργατικό βήμα» και «Εργατική Φωνή» μια άγρια μάχη μεταξύ ΠΕΟ - ΣΕΚ για το πια συντεχνία έχει τα περισσότερα μέλη.

Αφτή η διαμάχη δείχνει

που οδηγούν το μεγαλύτερο και πιο καλά οργανωμένο κομμάτι της Κυπριακής εργατικής τάξης - την ΠΕΟ - τα λάθη και η πολιτική της ηγεσίας της συντεχνίας.

Η ηγεσία της ΠΕΟ, με την πολιτική της επιτρέπει στην ηγεσία της ΣΕΚ να φαίνεται πιο μαχητική, να φαίνεται πως εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργαζομένων καλύτερα. Της επιτρέπει να φωνάζει «Κάτω τα χέρια από τον τιμαριθμό», «Ταύτιση της ΠΕΟ με εργοδοσία!» κ.λ.π. Δίνει το δικαίωμα στην ηγεσία της ΣΕΚ, να καπλεύτεται τα εργατικά συμφέροντα τη στιγμή που όλοι γνωρίζουν την εύνοια που έχει από μέρους των αστών, τη στιγμή που όλοι γνωρίζουν ότι στο βάθος η ηγεσία της ΣΕΚ εξυπηρετεί τα αστικά συμφέροντα.

Το ερώτημα όμως που μπαίνει είναι γιατί η ΣΕΚ άρχισε να εμφανίζει αφτή την μαχητική διάθεση που δεν είχε ποτέ άλλοτε σε όλη την ιστορία της;

Το γιατί βρίσκεται στο γεγονός ότι η ηγεσία της ΠΕΟ ταυτισμένη πλήρως με την ηγεσία του ΑΚΕΛ κρατεί μια στάση συμπολίτευσης με την κυβέρνηση, ψηφίζει στη βουλή τα νομοσχέδια των φορολογιών, δέχεται τις πιέσεις των βιομηχάνων για περιορισμό των αυξήσεων στο ύψος της παραγωγικότητας.

Ντυμένη με το νέο μαχητικό μανδύα που ανακάλυψε η ηγεσία της ΣΕΚ πιστεύει ότι θα αποσπάσει από την ΠΕΟ ένα σημαντικό ποσοστό απογοητευμένων μελών της και επιδιώκει να φανεί η μόνη εναλλακτική λύση στους αγώνες των εργαζομένων.

Η ηγεσία της ΠΕΟ από την άλλη, αφτή τη μανούβρα της ηγεσίας της ΣΕΚ την έχει καταλάβει και προσπαθεί απεγνωσμένα να αντεπιτεθεί, στηριζόμενη στην παλιά δράση της - την μαχητική, την αγωνιστική - στα πρώτα στάδια του εργ. κινήματος (1944-48) ενώ θυμίζει το ρόλο της ΣΕΚ, τον απεργοσπαστικό, εκείνης της περιόδου.

Κανένας δεν ξεχνά τους παλιούς αγώνες της ΠΕΟ και ούτε αμφισβητεί ότι χωρίς εκείνους τους αγώνες η εργατική τάξη δεν θα είχε καταφέρει να κερδίσει τις κατακτήσεις που έχει σήμερα. Όμως, στη σημερινή φάση της οικονομικής κρίσης, το

εργατικό κίνημα πέρα από το τι έκαμε η ΠΕΟ πριν 30-40 χρόνια, το ενδιαφέρει να προστατεύσει ΣΗΜΕΡΑ τις κατακτήσεις του που κέρδισε με τόσους αγώνες. Και Σήμερα όμως απογοητεύεται η εργατική τάξη όταν βλέπει την ΠΕΟ πιεζόμενη από τη Συνεργασία ΔΗΚΟ - ΑΚΕΛ (που η πλειοψηφία των μελών του ΑΚΕΛ άρχισε να απορρίπτει) να συνεχίζει να προασπίζει τα συμφέροντα της αστικής κυβέρνησης και των καπιταλιστών.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΑΣ

Το εργατικό κίνημα δεν πρέπει καθόλου να απογοητευτεί. Μπαίνουν μπροστά του ιστορικά καθήκοντα τα οποία πρέπει να υλοποιήσει.

Πρέπει να είναι προετοιμασμένο, οπλισμένο για να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των αστών. Μια αγωνιστική πολιτική από μέρους της βάσης της συντεχνίας θα σπρώξει την ΠΕΟ προς τα αριστερά, πράγμα που αμέσως θα αποκαλύψει και τον πραγματικό ρόλο της ΣΕΚ.

Το πιο σημαντικό όμως καθήκον που μπαίνει ΣΗΜΕΡΑ μπροστά μας είναι η ΕΝΟΤΗΤΑ του εργατικού κινήματος.

Παρά τις διαμάχες, οι ηγεσίες ΠΕΟ - ΣΕΚ πάνω στις συμβάσεις έχουν μια κοινή πολιτική και δράση: Συνεχίζουν να ενεργούν σαν μεσολαβητές μεταξύ εργατών-εργοδοσίας κλείνοντας συμφωνίες πίσω από την πλάτη των μελών τους. Η «ενότητα» των ηγεσιών είναι γεγονός σε αυτό το ζήτημα.

Η εργατική τάξη όμως δεν είναι αφτή την ενότητα που χρειάζεται. Αυτό που προέχει είναι η ενότητα των εργαζομένων να μην στηρίζεται μόνο στις ηγεσίες για ανανέωση των συμβάσεων αλλά αφτή η ενότητα να βασίζεται σε κοινό αγωνιστικό πρόγραμμα δράσης πάνω στο οποίο παλέβει ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Μόνο πάνω σε αφτή τη βάση η ενότητα θα διατηρηθεί και δεν θα διαλυθεί στην πρώτη δυσκολία - μάχη. Μόνο πάνω σε αφτή τη βάση η ενότητα θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της εργ. τάξης και δεν θα μείνει στο χαρτί.

Το ζήτημα του συντεχνιακού Κογκρέσσου πρέπει αμέσως να βγει προς τα έξω, ενός Κογκρέσου των συντεχνιών όχι μόνο σε επίπεδο ηγεσίας αλλά σε εργοστασιακό επίπεδο, σε επίπεδο επιτροπών, σε επίπεδο δημοκρατικής διαδικασίας μέσα στις συντεχνίες.

Οι εργάτες μέλη της ΠΕΟ, της ΣΕΚ, (της ΔΕΟΚ) δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα μεταξύ τους. Ο αγώνας μας είναι κοινός: Προστασία των κατακτήσεων και ανατροπή της εκμετάλλευσης των αφεντικών.

Το θέμα του Κογκρέσου είναι παλιό και οι αλληλο-

κατηγορίες μεταξύ των ηγεσιών ποιός φταίει που δεν υλοποιείται δίνουν και παίρνουν. Φραστικά όλες οι ηγεσίες το αποδέχονται όμως καμιά δεν κάνει το βήμα προς υλοποίηση, γιατί ακριβώς θίγονται τα συμφέροντα της κάθε μιας ηγεσίας ξεχωριστά και προτιμούν να το έχουν καταχονιασμένο και παραμελημένο.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν μέσα στις ίδιες τις συντεχνίες τους για υλοποίηση του Κογκρέσου.

Πρέπει να μπει επιτακτικά μπροστά σε ολόκληρο το κίνημα ότι η ενότητα βα-

σισμένη στην εργατική συμμετοχή και δράση θα είναι το κυριώτερο όπλο ενάντια στις επιθέσεις των αστών. Ενωμένη σ' ένα Συντεχνιακό Κογκρέσο η εργατική τάξη όχι μονάχα θα μπορέσει να προστατέψει τις κατακτήσεις της αλλά και να αντεπεξέλθει νικηφόρα στις μάχες που θα δώσει αύριο για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος και το κτίσιμο της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Η εργατική τάξη έχει αφτή την δύναμη. Αφτό που χρειάζεται είναι να τη δείξει.

ΑΛΕΞΗΣ

Το 3ο μέρος της Οχτωβριανής Επανάστασης θα δημοσιευτεί στην επόμενη έκδοση.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

**σοσιαλιστική
εκφραση**

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικο: £2.500
Εξωτερικο:
Ελλάδα: £3.500
Ευρώπη: £4.000
Αμερική: £4.500